

Giới thiệu Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau

Giờ đây cô không còn coi anh là em trai, nặng hơn cô coi anh như kẻ thù, anh phải làm sao đây? Nói ra tình cảm của mình chắc cô chạy mất dép lâu rồi. Mà thôi, chạy thì anh đuổi theo, vẫn nên nói ra một lần cho cô hiểu rõ, nếu không anh sẽ mất vợ.

Truyện Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau của tác giả Mê Bao nói về một mối tình chị em ngọt ngào như thế, hài hước như thế, anh yêu cô nhưng chưa bao giờ nói ra, bảy năm trở về lại gặp cô vô tư trước mặt nam nhân khác, anh không cam lòng a.

Sẽ không uổng công các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1 [1]:

Editor: stli

”Anh cả đang đậu xe.” Hôm nay là thứ sáu, Chu Luật Nhân lái xe từ đại học ở ngoại thành Niệm thị về, thuận tiện đi đón hai người em trai, cùng về nhà.

”Ăn com, ăn com, nhanh lên, một lát nguội hết ăn không ngon.” Mạnh Dao Mỹ từ dưới nhà nhô đầu ra, thúc giục mấy người đàn ông ngồi xuống ăn com.

Đúng là khó thấy được bà biểu hiện tốt như vậy, um hừm... Cũng nên tìm máy chụp hình chụp lại làm chứng cứ.

Bảo Linh Linh giống như đang ở nhà mình, chủ động đứng trước nồi com điện xối com cho mọi người, người trong nhà này đối với sự xuất hiện của cô cũng thành thói quen, gặp nhau chỉ lên tiếng chào hỏi trước, sau đó đưa cái chén không trong tay cho cô, khi lấy trở về, trong chén đã đầy com thom ngon ngào ngạt.

Trong lúc hưởng thụ bữa tối, thừa dịp nữ chủ nhân không chú ý mọi người không hẹn mà cùng nhau dùng ánh mắt cảm ơn cô.

Bữa ăn tối rất nhanh đã xong.

Sau khi ăn com xong, bốn người trẻ tuổi dọn bàn, người lớn thì đến phòng khách xem tivi. Bỏ chén đĩa vào trong bồn rửa chén, sau khi lau bàn, anh hai trốn về phòng xử lý chuyện trong trường học, anh cả bụng trái cây đến phòng khách xem tivi cùng hai lão, chỉ còn hai người nhỏ nhất thu dọn những việc còn lại.

”Xong.” Đem cái chén cuối cùng lau sạch, xác nhận không còn nước, Chu Luật Dĩ mới đưa cho Bảo Linh Linh bên cạnh.

”Được rồi.” Cuối cùng đem chén đĩa bỏ vào trong máy sấy chén đĩa, đóng nắp lại, thiết lập thời gian, cô vỗ vỗ hai bàn tay, đạo công cáo thành.

”Chị về nhớ khóa cửa cẩn thận.” Lấy túi xách và áo khoác trên bàn, Chu Luật Dĩ nhìn Bảo Linh Linh đang chuẩn bị về nhà nói.

Hai người già ở Bảo gia mới vừa gọi điện thoại đến báo cho biết sẽ ở lại Đài Nam thêm một ngày, tối mai mới về đến nhà, cho nên hôm nay chỉ có mình cô trông nhà.

”Đã biết.” Cô phát phát tay, đi ngang phòng khách chào ba người bên trong sau đó ra cửa, tiện tay đóng cửa chính lại.

Không đến ba mươi giây cô về đến nhà mình, cửa chính nhà cô ở cách vách, khóa cửa lên lầu ba về phòng mình.

Tắm rửa xong, thay quần áo, Bảo Linh Linh mặc áo phông và quần short, rồi đi đến ngồi phía sau cái bàn gần giường, lấy bài tập ở nhà trong túi xách ra giải quyết cho xong, để hai ngày sau rảnh rồi.

Nhưng vừa mở sách vở ra, ban công cửa sổ sát vách truyền đến tiếng gõ cốc cốc.

”Chuyện gì?” Mở bức màn ra, gương mặt đoán trước lập tức đập vào mắt.

”Làm bài tập.” Chu Luật Dĩ đứng bên ngoài cửa sổ sát đất, giơ giơ quyển sách giáo khoa và laptop

trong tay lên, trên người đã thay một bộ quần áo khác, phía sau vẫn còn nhỏ nước, nhìn ra được vừa mới tắm xong.

Nói xong, anh mở cửa sổ sát đất ra đi vào phòng. Đúng vậy. Hai nhà Bảo, Chu chỉ cách nhau một ngõ hẻm nhỏ, ban công nhà của Bảo gia lại kéo ra ngoài một chút, cho nên cửa sổ phòng Bảo Linh Linh đối diện với cầu út của Chu gia chỉ cần chân dài một chút có thể từ phòng mình qua được ban công phòng đối diện.

Người này vẫn hay đi như vậy, lúc đầu còn thấy hoảng sợ, quở trách, khuyên can, lần lần cũng không nói gì nữa, mặc kệ là chuyện gì Spiderman này thỉnh thoảng biểu diễn tạp kỹ đặc biệt nhảy vọt ở ban công lầu ba. Nhưng thật ra chỉ là vượt bước dài thêm một chút mà thôi.

Thường xuyên nhất là thăm hỏi chủ nhân phòng đối diện, chẳng biết từ lúc nào bắt đầu, cửa sổ sát đất phòng cô không muốn khóa, dù sao vị khách ở đối diện này mỗi lần đến đều rất lịch sự sẽ gõ cửa trước.

“Làm ở phòng cậu không được sao?” Cô coi như không có gì tiêu sái bước đến ngồi xuống cái bàn bên cạnh giường.

Người này cũng giống như Bảo Dương em trai cô, từ nhỏ cùng em cô đi theo phía sau cô, nhưng sau khi lên trung học, em trai từ từ muốn có không gian độc lập của mình, ít quần quít cô, nhưng tiểu tử này vẫn thường xuyên lui tới bên cạnh cô.

“Tôi đây hộ giá, tôi sợ chị bị người ta bắt cóc.” Anh cũng đi tới bàn nhỏ, ngồi đối diện cô.

“Đi chết đi.” Bảo Linh Linh trừng mắt nhìn anh xem thường. Đối mặt với Chu Luật Dã và Bảo Dương

hai người em trai này, thái độ của cô luôn giống như một người chị cả, nhưng không phải là một người chị cả hiền từ.

“Được rồi, được rồi, làm bài tập trước đi, muốn cãi nhau từ từ tôi bồi chị.” Anh nghịch ngợm cười.

Bảo Linh Linh lại cho anh một cái nhìn xem thường, xong cúi đầu làm bài tập.

Không biết qua bao lâu, chỉ còn vang lên tiếng ngòi bút di chuyển trên giấy Shasha, cộng với tiếng quạt, trong mơ hồ còn có tiếng tí tách của đồng hồ treo tường.

Sau đó.

“Xong.” Chu Luật Dã lười biếng duỗi thắt lưng.

“Xong hết rồi?” Mở to mắt kinh ngạc nhìn thiên hạ đối diện, rồi liếc nhìn chông sách cao hơn bên mình.

“Xong hết.” Cho cô một đáp án khẳng định, anh nở nụ cười chiến thắng.

“Đầu tàu.” Bảo Linh Linh hung dữ cắn răng, từ kẽ răng phun ra hai chữ, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Không thể không thừa nhận, ba anh em của Chu gia rất thông minh, mỗi năm học đều có thể tìm thấy tên họ trong mười người đứng đầu, không những vậy diện mạo cũng làm cho người ta hâm mộ và đổ kị.

Nghe câu lẩm bẩm của cô, anh mỉm cười.

“Cho tôi mượn máy tính.”

Lời này chỉ là thông báo cho cô biết, không phải hỏi ý kiến.

“Ừ.” Cô tùy tiện trả lời, tiếp tục vùi đầu trong đống bài tập.

Đi đến máy tính trên bàn, Chu Luật Dã thuận tục mở nguồn điện, chờ máy khởi động, anh ngồi xuống ghế, tiện tay cầm con gấu bông lên chơi đùa.

“Rau muống đêm nay ăn rất ngon.” Giống như thuận miệng nói, anh đưa lưng về phía cô cũng không quay đầu lại, tay vẫn chơi đùa chân con gấu bông.

“Ừ...” Cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp lại một tiếng cho biết cô đã nghe.

Bữa ăn tối nay năm món một canh, chỉ do một mình cô làm rau muống là món cuối cùng, bởi vì cần rất ít thời gian, mẹ Chu muốn giúp cũng không kịp, thức ăn đã được dọn lên bàn.

Đây là kỹ năng đặc biệt của em trai cô, cho nên cô mới biết nấu ăn, không biết bắt đầu từ lúc nào, cho dù hỏi nó nguyên nhân vì sao nó cũng không trả lời được, lâu ngày được cho là một kỹ năng đặc biệt, cũng giống như cô thêu thùa, không thể giải thích nguyên nhân.

Căn phòng lại chìm trong yên lặng, chỉ khác là lúc này có thêm tiếng nhạc phát ra từ máy tính, làm âm áp căn phòng đang lạnh lẽo.

“Đang nhìn cái gì?” Qua một lúc Bảo Linh Linh cũng giải quyết xong tất cả bài tập đi đến sau lưng anh, nhìn màn hình thấy có cái gì khỏe mạnh.

“Chỉ là thư tin.” Anh nghiêng người để cô nhìn màn hình, sau khi đứng lên còn hỏi: “Chị muốn dùng máy tính?”

“Không phải, cậu cứ ngồi đi.” Cô lắc lắc đầu, định đi nghiên cứu mấy quyển sách dạy nấu ăn mới mua.

Khi mất cô rời khỏi màn hình, xoay người muốn đi lấy sách nấu ăn, mảy đột nhiên nhấn lại, giống như là muốn xác nhận cái gì nên quay đầu lại.

”Oa?” Gương mặt trắng nõn nhú chặt mày, nhìn chăm chú thẳng em nhà bên cạnh.

”Chuyện gì?” Không hiểu tại sao bị nhìn chăm chú như vậy, Chu Luật Dã hoài nghi mặt mình có phải bị dính gì hay không, vội vàng dùng tay lau lau gương mặt tuần mỹ mang theo vài phần trẻ con.

”Câu qua đây.” Bảo Linh Linh lui vài bước vẩy vẩy tay.

”Chuyện gì?” Ngoài miệng hỏi, nhưng chân đã vòng qua ghế đi đến trước mặt cô.

Cô lại ra lệnh: “Quay người lại.”

”Ừ...”

Anh cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ làm theo những gì cô nói, giống như một anh lính trẻ nghiêm chỉnh huấn luyện.

Đột nhiên.

Một sự mềm mại dán lên lưng anh.

Anh sợ tới mức nhảy dựng lên: “A...” Kinh ngạc quay người lại, chưa kịp mở miệng đã bị ngắt lời.

”Chắc, cậu cao lên nha.” Tay trái Bảo Linh Linh ôm ngực, tay phải xoa xoa cảm trăm giọng tuyên bố giống như phát hiện ra một đại lục mới.

Tuy nhiên chỉ cao hơn cô một vài phân, nhưng cô nhớ rõ trước trung học cô còn nhìn thấy đỉnh đầu của cậu.

Cô dậy thì sớm, lên cao trung đã cao một mét sáu mươi bảy, từ đó định hình, trong ấn tượng thẳng em này vẫn thấp hơn cô, không nghĩ bất tri bất giác nó đã cao hơn cô.

Nghe vậy, Chu Luật Dã tròn to mắt.

”Sao chị không trực tiếp hỏi, em của chị cũng cao như vậy, chẳng lẽ tôi cao lên không được.” Con nít nhà bọn họ trưởng thành trễ, anh hai cũng đến nghi hè giữa năm cao nhất lên cao nhì mới cao lên được mười phân: “Người nhà chị có lẽ ăn uống tốt hơn, nên trưởng thành sớm.”

”Thúi lắm, chẳng lẽ nhà các người ăn uống tệ hơn.” Chẳng qua nữ chủ nhân ít xuống bếp, cô thấy bọn họ ăn ở ngoài cũng rất phong phú.

”Đúng, đúng, nhà của tôi ăn uống rất tốt, chỉ có bản thân tôi là không tốt.” Anh buông tay, không muốn tranh cãi. Biết cô không dùng mát tính, anh lại ngồi xuống.

Bảo Linh Linh 'Chắc' một tiếng, với lấy cuốn sách nấu ăn rồi ngồi xuống bên cạnh chân anh: “Vậy hiện tại cậu cao bao nhiêu?”

”Một mét sáu mươi chín.”

”A...” Cao hơn cô hai cm.

...

”Cân nặng năm mươi tám.”

Qua một lúc không thấy câu hỏi kế tiếp, Chu Luật Dã lại nói thêm một câu, nhưng người ngồi bên chân lại hoàn toàn không nghe thấy.

”A...” Đột nhiên cô hét to một tiếng, nhảy dựng lên: “Chu - Luật - Dã.”

”Tôi đang nói tôi.” Anh phản ứng mau lẹ tránh được quyền sách dạy nấu ăn bị ném qua.

”Cút ra ngoài cho tôi.” Bảo Linh Linh giận đỏ cả mặt, cô không thèm để ý đến lời giải thích của anh, cầm lấy sách nấu ăn đập mạnh lên người anh.

Đầu tàu! Đầu tàu!

Cao hơn cô hai cm, nhưng chỉ cân nặng...

Oa, thật đáng ghét.

”A.” Không chống lại được lực công kích, anh bị bắt buộc lui về phía ban công: “Được rồi, được rồi, đừng tức giận, tôi biết cân nặng của chị vẫn còn trong tiêu chuẩn...”

Không đợi anh nói xong, phịch một tiếng, cửa sổ sắt đất đóng lại trước mặt anh.

Ngay sau đó một tiếng 'Tách', tiếng cửa bị khóa lại.

Người bị đuổi ra ban công, nhìn cửa sổ bị đóng lại trước mặt, bất đắc dĩ nhún nhún vai, cười khổ một tiếng, mới về phòng mình.

Đêm, sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: [1]

Editor: Serena Nguyen

Rất nhanh, thu qua, đông đến, qua một năm, sau tết âm lịch, học sinh trở lại đi học bình thường, bắt đầu công việc lu bù lên.

Hai tiết cuối chiều thứ năm, là tiết thể dục của lớp Bảo Linh Linh, thầy thể dục còn trẻ, điểm danh, khởi động sau đó để học sinh tự do hoạt động, điều kiện là chỉ không được rời khỏi sân thể dục.

“Linh Linh, tớ cho cậu mượn áo khoác nhé?” Ngô Dĩ Phương quay đầu hỏi.

Hai cô ngồi ở cạnh song sắt sân thể dục, gió lạnh không ngừng thổi làm cho cô ấy nhin không được mở miệng.

“Cho tớ mượn không phải cậu sẽ lạnh chết sao?” Đáng chết, rõ ràng vừa mới nói thời tiết ấm mà, sao lại lạnh như này? Bảo Linh Linh không thể không chế run cầm cập.

“Nhưng là tình trạng của cậu không phải nghiêm trọng bình thường.” Người cô ấy quen, đều sợ nóng, người sợ lạnh đến mức độ này, Linh Linh đứng thứ nhất.

Trình độ run thật sự làm cho cô mở mồm tầm mắt!

“Không có biện pháp, tớ cũng không muốn vậy.” Run rẩy lâu cũng mệt chết đi được đó, nhưng mà muốn dừng cũng không được.

“Hay là lấy áo khoác của em cậu?” Ngô Dĩ Phương chỉ vào đám người đang tập chạy ở phía trước.

Kỷ niệm ngày thành lập trường đang đến gần, các câu lạc bộ và vận động viên đều gia tăng luyện tập, lớp học cũng thường xuyên có người xin nghỉ để đi chuẩn bị cho trận đấu.

“Xa lắm.” Muốn cô mạo hiểm gió lạnh đi qua đó? Một câu, làm không được.

“Tớ đi lấy giúp cậu!” Đây là tiếp cận soái ca khó có được, đương nhiên cô ấy rất vui về đi lấy hộ bạn tốt!

Bảo Dương là soái ca số 3 của trường đó, thân hình khoẻ đẹp do luyện điền kinh lâu năm, di truyền làn da trắng nõn phơi nắng không đen của gia đình nhà họ, trên đường chạy, cậu ấy thu hút được không ít ánh mắt si mê của các chị em.

“Cậu muốn nói chuyện với em trai tớ thôi.” Bảo Linh Linh nói toạc ra mục đích của cô ấy.

“Ha -- cơ hội khó được mà!” Một đồng nữ sinh muốn nói với cậu ấy một câu cũng không có biện pháp, bởi vì cậu làm người ta có cảm giác khó có thể tiếp cận, thái độ lại lạnh lùng, luôn không quan tâm người khác. “Không thì Chu Luật Dĩ, Chu Luật Anh cũng được!” Cô ấy hưng phấn nói. Hai khuôn mặt này càng hợp khẩu vị của cô ấy!

Cô gái toàn trường vừa hâm mộ vừa đố kị, không phải Bảo Linh Linh thì còn ai vào đây. Ba soái ca toàn trường, hai người là hàng xóm nhà cô, một người là em trai ruột, một đồng học sinh nữ đều muốn tiếp cận cô, làm quen ba soái ca cao không với tới này.

Nhờ phúc của bạn tốt, cô là một trong số ít người may mắn nói chuyện với cả ba người.

“Tiểu thư, muốn hảo sắc thì tự tìm lý do đi, đừng lấy tớ làm lá chắn.” Bảo Linh Linh liếc mắt xem thường.

Cái gì mà ‘cũng được’? Cũng không phải hậu cung của nữ vương! Dù sao chuyện cô sợ lạnh cũng không phải một ngày hai ngày, cố chịu nốt hai tiết cuối là có thể về nhà ôm chăn bông.

“Hắc hắc.” Đã tâm bị nhìn thấu, Ngô Dĩ Phương chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

Vốn nghĩ là đề tài này sẽ dừng lại như vậy, nhưng hiển nhiên Bảo Linh Linh quá coi thường mức độ hảo sắc của bạn tốt.

Chỉ thấy Ngô Dĩ Phương giương đôi mắt to rà quét ở sân thể dục, thừa dịp bạn tốt co ro thành một đồng nên không để ý, vụng trộm vung tay không ngừng về một phía.

Không bao lâu, một đôi giày đen trắng nhảy vào mắt Bảo Linh Linh.

Cô ngẩng đầu “Nghĩ rồi à?”

“Nhìn chị biểu diễn.” Chủ nhân đôi giày khoanh tay trước ngực, đứng ở trước cô mặt mỉm cười nhưu mày.

“Xem đủ chưa? Quá mười giây cần trả tiền.” Cô tức giận trả lời.

Bị lạnh khiến cô rất khó chịu rồi, cậu ta không biết sống chết còn gặm đuôi hổ!

“Hung dữ.....”

“Chu, Luật, Dã!”

“Được rồi được rồi, thật xin lỗi --” Nghe được tên đầy đủ của mình, cậu lập tức gờ hai tay đầu hàng. “Cho chị mượn áo khoác, tha thứ cho tôi được không?”

Chỉ thấy cậu lập tức cởi áo khoác, lộ ra một đồng phục thể dục dài tay mỏng manh bên trong.

“Cậu không lạnh?” Cô nhìn thôi cũng phát run, không -- là cô vốn đang phát run, nhìn rồi run mạnh hơn nữa.

“Tôi đang luyện bóng.” Cậu chỉ chỉ ra giữa sân thể dục, chỗ đội bóng đá, muốn chứng minh rằng có người nóng đến còi trần luôn.

“Chốc nữa tập xong thì sao?” Bảo Linh Linh nhìn trừng trừng cái áo khoác trước mắt, tuy rằng rất muốn nhận, nhưng mà cũng không quên quan tâm cậu em trai này.

Vận động xong lại bị lạnh, nhất định sẽ bị cảm.

“Luyện đến lúc tan học thôi, nếu không, chị chờ tôi rồi cùng đi.” Biết cô do dự cái gì, Chu Luật Dã trực tiếp nêu ra phương án đẹp cả đôi đường. “Này.” Anh lại dí áo khoác trong tay ra phía trước một chút.

“3Q*.” Vừa nghe phương pháp hợp lý, cô nhanh chóng vươn tay, nhận lấy áo khoác rồi mặc vào.

*3Q: thank you

Ôi -- ấm áp quá đi!

Mà chủ nhân chiếc áo khoác thấy cô mặc vào, mỉm cười với Ngô Dĩ Phương ở một bên một cái rồi mới rời đi.

Chương 2: [2]

Editor: Serena Nguyen

“Trời ơi! Tớ muốn xỉu!” Nhìn Chu Luật Dã trở lại sân thể dục, phút chốc Ngô Dĩ Phương túm lấy cánh tay bạn tốt, cuối cùng lên tiếng kêu to, “Cậu, cậu quá mức lắm rồi đó!” Cô ấy kích động lay mạnh người trước mắt.

“Tớ làm sao?” Chẳng hiểu sao bị mắng, Bảo Linh Linh khó hiểu quay đầu, hời hững thủ túm cánh tay mình.

“Các cậu là hàng xóm, có phải tình cảm cũng quá tốt rồi không? Cậu ấy cứ như vậy cởi áo khoác cho cậu mặc nha!” Cô ấy nhìn đến nỗi hăm mộ muốn chết! “Hơn nữa tớ ngưỡng mộ cậu ấy, cậu ấy lại thật sự chạy tới! Tình cảm của các cậu siêu tốt!”

Với người bạn tốt này, trừ bó tay, Bảo Linh Linh không biết còn có thể làm gì.

“Hoá ra là cậu gọi cậu ấy tới được.”

“Tớ chỉ muốn thử chút thôi, không nghĩ tới cậu ấy thật sự chạy qua!” Những lời này thật ra là thật. “Sao tình cảm của các cậu tốt như vậy? Ta nghe năm nhất nói, bình thường Chu Luật Dã rất khó gần đó!” Khác với Bảo Dương lạnh lùng, nghe đàn em hình dung, hình như Chu Luật Dã còn khùng bố hơn, giống như không vui sẽ đánh người vậy.

So sánh với cậu, học trưởng Luật Anh hòa ái thân thiết hơn, hầu như chào hỏi anh, anh đều đáp lại.

“Từ nhỏ cậu ấy và em tớ đã đi theo mộng tớ rồi, tiểu học hai đứa nó đánh nhau, đều là tớ đi giải quyết.” Ngay cả Luật Anh lớn hơn cô cũng nhờ cô giúp đỡ, dù sao học sinh nữ ở tiểu học đều khá cao, cô lại lớn lên cực kì tốt.

“Oa! Cậu bạo lực như vậy?” Ngô Dĩ Phương kinh ngạc nhìn cô một cái.

“Vội học sinh nam thôi, ai bảo tiểu học tớ lớn vậy, mỗi lần đều đẩy ra phô trương thanh thế.” Mọi người đều trải qua năm tháng con gái với con trai đối nghịch với nhau thôi.

“Bây giờ cậu đi ra ngoài, chắc là không thể làm gì.” Sau trung học, khác biệt giữa nam và nữ càng ngày càng rõ.

“Đúng vậy, đều là chuyện quá khứ rồi.” Bây giờ cả đám đều cao hơn cô.

Cô không tự giác chạm vào vạt áo có chút quá dài so với người.

Tiểu tử này lại cao lên?

“Hắc, nếu không có cậu, tớ sẽ không biết Chu Luật Dã dễ nói chuyện như vậy.” Còn có thể miễn phí mỉm cười với cô, aaaaaaa~~~! Thật sự là lòi!

“Ta cũng không rõ bình thường bọn họ ở lớp như thế nào.” Đứng Bảo Dương thích bày ra khuôn mặt lạnh lùng, nhưng Luật Dã cũng vậy sao?

Cô không rõ ràng lắm, bởi vì ở trước mặt cô, cho tới bây giờ cậu ta cũng chỉ có khuôn mặt tươi cười.

25 tháng Ba, thứ Bảy, hôm nay là hội thao kỷ niệm ngày thành lập trường trung học Công Lăng động.

Cửa tiếp khách treo cao mảnh vải đỏ, trong sân trường, các quầy hàng mọc lên san sát, rất náo nhiệt.

Nhóm tuyển thủ ở sân thể dục có hết sức thể hiện, mong có được thành tích tốt. Mỗi một khoảng thời gian loa trường sẽ truyền đến ba giải đầu một môn thi, quầy hàng buôn bán mời chào không ngừng, chỉ cầu đám đông đi qua mua gì đó.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, cho đến khi một chiếc xe cứu thương đi vào trong

trường, tiếng chuông bong bong dứt không khí vui vẻ của buổi lễ.

Lễ bế mạc kết thúc, Bảo Linh Linh túm túi sách chạy như điên về nhà, nhưng chân lại không dừng lại ở cửa nhà mình, lại chạy vài bước tới cửa nhà bên cạnh.

Phòng khách không có một ai, hôm nay cha mẹ hai nhà đều đi chơi với đoàn hội trấn trên, cô quen thuộc đi lên lầu, đi thẳng đến phòng bên trái lầu ba.

Còn chưa đi tới cửa, chợt nghe gặp trong phòng truyền ra tiếng ồn ào.

“Đáng chết!”

Là giọng Luật Dã! Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Còn có thể kêu to nghĩa là không có việc gì, cuối cùng trái tim treo lơ lửng của cô cũng có thể buông xuống một nửa.

“Àm ỹ muốn chết! Bảo em nằm nghỉ ở bệnh viện thì không nghe, còn muốn anh tha em về.”

Tiếp theo là giọng Luật Anh, nghe giọng không vui lắm.

“Mẹ nó, tay anh đụng tới miệng vết thương của em!”

Ồ! Luật Dã nói tục?

Tay Bảo Linh Linh vốn định gõ cửa lại giữ ở giữa không trung.

“Đi chết đi, nếu không tự mày bôi đi!”

Luật Anh tốt tính..... cũng nói tục? Cô ngây người.

Trong phòng không ngừng truyền ra tiếng mắng chửi, trộn lẫn cả tiếng vang kỳ quái, như âm thanh vật nặng va chạm.....

Hai anh em họ đánh nhau trong phòng sao?

Cô quyết định không gõ cửa, trực tiếp mở cửa phòng.

“Chu Luật Anh! Anh nhanh một chút được không?”

Mở cửa phòng ra, cô nhìn thấy người bị thương cõng trần nằm úp trên giường, xem ra là lưng bị thương, mà một người khác đang ngồi ở mép giường, cầm thuốc mỡ và bông băng trên tay, có lẽ là mắng quá nhiệt, người trên giường không chú ý tới tiếng mở cửa, mà Chu Luật Anh ngồi ở một bên nhìn thấy cô tiến vào, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho cô.

Cô chậm rãi bước tới bên giường.

“Đa dày như vậy, kêu cái quý gì!” Nói xong, Chu Luật Anh cố ý lau mạnh vào chỗ bị thương trên lưng của cậu, tiếp theo lập tức giao nộp hung khí.

“Mẹ nó, Chu Luật Anh, anh có ý.....” Người trên giường bị đau giờ tay, định đẩy anh trai ra.

Mà động tác này khiến cho anh nằm chệch sang, khiến cho anh chú ý thấy bên giường còn một người khác đứng, nháy mắt, tay cứng đờ giữa không trung, câu nói định nói ra cũng tự động được nuốt lại.

“Vừa rồi không phải chị bôi chứ?” Nửa ngày, Chu Luật Dĩ cắn răng hỏi, trán toát mồ hôi lạnh chứng tỏ đau đớn trên người.

“Phải thì sao? Muốn đánh tôi?” Cầm hung khí trên tay, Bảo Linh Linh nhủ mảy.

Nhóc con đối xử với anh trai thật bạo lực.

“Nào dám?” Hai mắt cậu trợn ngược, lại nằm úp sấp về chỗ cũ.

“Luật Anh, sao em anh hung dữ vậy?”

“Bây giờ em mới biết được.” Chu Luật Anh vui sướng khi người gặp họa nhìn em trai đang nằm úp sấp, biết bây giờ mặc kệ anh nói cái gì, tên bạo lực cuồng này cũng không dám lộn xộn. “Linh Linh, còn lại giao cho em.”

Trút bỏ gánh nặng, anh một giây cũng không muốn nán lại, rồi đi, thuận đường đóng cửa phòng.

“Làm cái quý gì? Tôi nghe cậu bị xe cứu thương mang đi, tí thì bị dọa chết!” Tiếp nhận công việc của Luật Anh, cô ngồi xuống bên giường, ngoan ngoãn làm ý tá nhỏ.

“Tôi cũng đâu biết, ai biết chảy nhiều máu như vậy.” Vùi đầu trong gối, cậu buồn

bực đáp lại.

Tuy miệng vết thương không lớn, nhưng cũng khâu 6 mũi.

“Cậu bị kẻ thù trả thù thất bại à?” Cơ bắp căng thẳng, chứng tỏ cô cố tình nhẹ nhàng không mang lại kết quả gì lớn, mỗi lần chạm vào miệng vết thương, cơ bắp vẫn vì đau mà co rúm lại.

“Mặt cô có hòn đá! Bị ngã trùng hợp lăn vào.” Sau đó người đánh ngã cậu còn lăn lên người cậu, mới xảy ra tình trạng buồn cười này.

“Thi đấu cẩn thận một chút, chuyện như vậy mà cậu cũng gặp được.” Xác nhận thuốc mỡ đã được bôi lên miệng vết thương một cách cẩn thận, Bảo Linh Linh nhìn trái nhìn phải, “Có băng gạc không?”

“Trên bàn.”

Cô đi đến cạnh cái bàn cầm lấy túi thuốc to đựng của bệnh viện, lục soát lấy ra đồ mình cần, trở lại bên giường.

“Đau phải nói nha.”

Đáp lại cô chính là gói đầu thét lớn một tiếng.

Cẩn thận cố định băng gạc xong, cô vỗ vỗ cái mông cậu, “Tốt lắm.”

Ừm..... mông thật rắn chắc.

“Không cần vỗ mông của tôi.” Chu Luật Dĩ đứng dậy từ trên giường, cau mày khiển trách.

“Vỗ cũng vỗ rồi, không thì tôi cho cậu đánh lại nha?” Bảo Linh Linh không quan tâm đến sự kháng nghị của em trai, cô đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra tèo ra ngoài.

“Này, không phải giấy của chị ở dưới lầu sao?” Còn có túi sách nằm trên mặt đất.

“Tôi còn muốn quay lại đây.” Cô đi tắm rửa một cái trước đã, để tránh bụi bẩn trên người tiếp xúc với miệng vết thương của cậu.

Chỉ thấy cô tèo ra ngoài như con khỉ, không đến nửa tiếng lại y đường cũ tiến vào, chỉ là lúc cô quay lại, chủ nhân căn phòng đã ngủ.

Bảo Linh Linh đi đến bên giường xem xét miệng vết thương sau lưng cậu.

Băng gạc màu trắng dán chắc chắn trên lưng cậu, đối lập mãnh liệt với màu da ngăm đen khỏe mạnh chung quanh, cơ bắp trên lưng theo nhịp hô hấp mà dao động, trên người mặc duy nhất một cái quần đùi bóng đá màu xanh da trời, che phủ cái mông rắn chắc của cậu, phía dưới, là hai chân khoẻ khoắn

do chơi bóng trong thời gian dài.....

Nháy mắt, cô cảm thấy cổ họng trở nên khô ráo, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Chắc chắn, đáng người nhóc này thật tốt!

Thấy cậu ngủ sâu như vậy, cô nhẹ nhàng đắp chăn cho cậu, sau đó để lại tờ giấy nhắn trên bàn, cầm túi sách, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Mấy giờ sau, cuối cùng người trên giường cũng tỉnh lại, phát hiện tờ giấy trên bàn, trên đó viết.....

Thức ăn ở tủ lạnh, tự lấy ra hâm nóng, ăn xong nhớ uống thuốc.

Nhìn tờ giấy, khoe miệng Chu Luật Dã hơi cong lên.

Từ nhỏ Linh Linh đã quan tâm chăm sóc anh em nhà họ, mọi người cãi nhau thì hoà giải, đói bụng thì làm thức ăn, trời lạnh cũng nhớ nhắc nhở mặc thêm quần áo..... Tuy rằng giống như cực kì giỏi giang, nhưng lại có chút ngốc, bị nói trúng chỗ đau sẽ tức giận đến dậm chân, dậm hai cái lại quên mất, tính tình tới cũng nhanh, đi lại càng nhanh hơn.

Cậu chuyển ánh mắt từ tờ giấy tới chăn bông trên giường.

Lớn lên giữa đám con trai, cô không có thẹn thùng như cô gái bình thường, tuy rằng nhìn như dũng cảm, lại không mất sự chu đáo, một người con gái tốt như vậy, cậu có thể nói cái gì chứ?

“Ngốc, trèo cửa sổ quần lót đều bị nhìn hết.” Nếu tiểu thư này không nữ tính, chính là không coi cậu là nam, mà theo đầu óc thông minh của cậu phán đoán, cả hai đều đúng.

Anh cười, bỏ tờ giấy vào ngăn kéo.

Sau khi hoa phượng nở, bạch mã vương tử của Công Lăng chính thức tốt nghiệp trong một mảnh đau thương tan nát cõi lòng.

“Anh Chu!”

Chu Luật Dã và Bảo Dương thăng lên năm hai, hoàn toàn thay thế bạch mã vương tử trước, trở thành thần tượng của tất cả học sinh nữ mới vào.

Khác với bạch mã vương tử năm ngoái, hai người đều không quan tâm người khác, Bảo Dương lạnh lùng ít nói, Chu Luật Dã kiêu ngạo cứng rắn, loại hơi thở không thể xâm phạm này, lại làm cho các cô gái nhỏ điên cuồng hơn.

“Anh Chu!”

“Linh Linh, cậu xem, lại có người không sợ chết muốn tỏ tình với Chu Luật Dã.” Ngô Dĩ Phương vỗ vỗ vai bạn tốt, rủ cô live màn tỏ tình.

Lên năm ba, phòng học của các cô dời đến một toà nhà khác, vẫn ở tầng hai, lý vị trí khá tốt, ánh sáng đầy đủ, sau toà nhà có cây cổ thụ, tránh cho ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng học mà biến thành cái lò bát quái, nhưng duy nhất không được hoàn mỹ, chính là cách âm hơi kém một chút, mỗi lúc bên ngoài hay dưới lầu có động tĩnh gì, ở đây đều có thể nghe được rõ ràng, cũng bởi vậy, nơi này thành nơi thu thập bát quái tốt nhất.

“Giá thị trường thật tốt.” Dù sao nhân rồi không có việc gì làm, cô cũng đến góp phần.

Hai người bám vào cửa sổ, thường thức diễn xuất hay hơn phim truyền hình lúc 8h.

“Này, anh hãy nhận đi.” Một em gái nhỏ ngọt ngào, đáng người nhỏ nhắn, nhút nhát đưa cái hộp được bọc cẩn thận ra trước.

Nam chính bị chặn nửa đường vẫn mặt không chút thay đổi, ánh mắt liếc mắt qua đối phương một cái, nói cũng không nói nửa câu, tiếp theo bước rộng chân, đi qua bên người cô bé.

Wow, thằng quý lạnh lùng! Bảo Linh Linh lắc đầu.

“Ồ..... anh Chu!” Xem ra nữ nhân vật chính sớm đoán được cậu sẽ không nhận quà dễ dàng như vậy, lập tức không nổi giận đuổi theo, “Xin hỏi anh có người trong lòng rồi sao?”

Ồ. Đạo này mấy cô gái nhỏ càng lúc càng can đảm, vấn đề gì dung đều dũng cảm đặt câu hỏi. Bảo Linh Linh lại gật gù đầu.

Chính là nam chính như không có nghe thấy, bước chân không dừng lại, liên tục đi về phía trước.

“Vậy..... Chủ nhật này anh có rảnh không?”

Không phản ứng.

“Anh thích ăn cái gì vậy?”

Vẫn là không phản ứng.

“Anh thích con gái như thế nào?”

Không có phản ứng như trước.

“Em thực sự thích anh mà! Nếu anh không có bạn gái.....”

Có phản ứng!

Rốt cục nam chính dừng bước.

Aaaaaa, tò tính! Nhóc này đáp lại thế nào? Bảo Linh Linh tò mò ghé tai, chờ đợi đáp án.

Mặt cô gái khó nén biểu cảm vui sướng, cô ấy khẩn trương cầm quà trên tay, chờ đợi người phía trước xoay người, đôi môi môngmàng tuyệt đẹp kia, phun ra câu nói cô luôn mơ.

Nam chính mọi người chờ mong, rốt cục chậm rãi xoay người lại.

“Tớ cá là Chu Luật Dĩ sẽ từ chối.”

“Tớ cũng cá cậu ấy chắc chắn từ chối.”

“Nói thừa! Cậu ấy đáp ứng mới lạ!”

Không biết khi nào, cửa sổ phòng học chật ních, học sinh nữ là chính, mọi người bà một câu tôi một câu, đoán tiếp theo nam chính sẽ nói cái gì “kinh điển”.

“Nói xong chưa?” Tuy Chu Luật Dĩ xoay người, biểu cảm lại lạnh lùng vô cùng.

“Em, em thực sự thích anh.....” Bị biểu cảm tối tăm của cậu dọa, cô gái nhất thời lắp bắp.

Biểu cảm của anh lại càng trầm “Nói xong chưa?”

“Nói..... nói, nói xong.”

“Vậy cut.” Mặt cậu không chút thay đổi ra lệnh đuổi khách.

Aizz..... Lại một cái cô gái bỏ mình.

“Vậy anh.....”

“Cut.”

Chỉ một chữ, cô gái không biết là đau lòng hay bị dọa, chạy đi.

“Thật đáng tiếc, bộ dạng em gái kia thật đáng yêu mà.” Mấy bà tám ở một bên giống thảo luận phim truyền hình, bắt đầu bàn tán.

“Khỏi chúng ta có nhiều học sinh nam rất thích cô ấy.” Lúc nhập học, còn có rất nhiều bạn nam thảo luận về cô ấy.

“Cậu ấy thật đúng là không cho người ta mặt mũi.” Một câu cảm ơn hoặc xin lỗi cũng không có, mỗi một chữ “cut”.

“Nhìn thái độ ghê gớm của cậu ấy, có khi còn ra tay đánh bạn nữ ấy chứ.”

Một đám con gái kinh hô, “Thật hay giả vậy?”

Nói chuyện quá đáng là một chuyện, đánh người thì hơi quá đáng.

Sợ hãi kêu xong, tất cả ánh mắt tập trung trên người Bảo Linh Linh.

“Nhìn tớ làm gì?” Thật sự là khó hiểu.

“Chu Luật Dĩ có đánh con gái không?”

“Sao tớ biết được?”

“Không phải cậu là chị cậu ấy sao?”

“Cho nên cậu ấy không dám đánh tớ.” Nhưng mà sẽ đánh anh cậu ấy.

“Vây, rốt cuộc cậu ấy thích kiểu con gái nào?”

“Cậu ấy và Bảo Dương có bạn gái hay không?”

“Bình thường cậu ấy ở nhà.....”

“Bảo Dương là.....”

Vấn đề liên tục giống mưa đá, bùm bùm hạ xuống không ngừng.

“Ngừng!” Bảo Linh Linh hét lớn một tiếng, cuối cùng các chị em cũng im lặng.

“Các bạn, đi học, mời ngồi về chỗ của mình.”

Lúc cô nói những lời này, giáo viên cũng vừa vịn bước vào phòng học, một đám người chạy nhanh toán loạn, về chỗ mình, cũng giải cứu vận mệnh bị nước miếng bao phủ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Luật Dã.”

“Hả?” Người đang ngồi trên bàn học ngẩng đầu lên.

Đây là phòng của Bảo Linh Linh.

Cô vừa mới tắm xong, vừa từ phòng tắm đi ra thì đã nhìn thấy anh ngoan ngoãn, đứng gờ tới báo danh.

“Hôm nay ở trường học tôi có nhìn thấy cậu đó.” Cô mặc một cái áo phong kết hợp với quần đùi, trên đầu còn để cái khăn tắm, những giọt nước trên tóc nhỏ từng giọt từng giọt xuống người.

“Chắc không phải ở lớp của tôi chứ?” Anh lộ ra biểu tình đã sớm dự đoán được đáp lại, đầu lại nhìn về phía sách giáo khoa.

Cô không phủ nhận nhún nhún vai, đôi chân trắng nõn xuất hiện ở trước mắt anh, cô đang ngồi bên giường, dùng khăn để lau tóc.

“Luật Dã.”

“Cái gì?” Anh không ngẩng đầu.

“Chủ nhật này cậu có rảnh không?”

“Có.”

Trả lời rất kiên quyết.

“Cậu thích ăn cái gì?”

“Chị biết mà.”

Ách -- đúng vậy. “Vây cậu thích con gái như thế nào?”

Anh ngẩng đầu lên không trả lời.

“Là người khác bảo chị hỏi sao ?” Anh nhú mồm, biểu tình làm cho người ta đoán không ra đang suy nghĩ gì.

“Không có, tôi chỉ muốn nhìn xem phản ứng của cậu thôi.” Cô le lưỡi, thành thật trả lời.

Anh biểu tình tựa tiểu phi tiểu. “Vây biểu hiện của tôi có làm chị vừa lòng không ? “

“Miễn cưỡng.” Cô thuận miệng trả lời, tay tiếp tục lau tóc không dừng.

Mà Chu Luật Dã sau khi nghe được đáp án, khước miệng câu một chút, ánh mắt lại trở về phía sách vở.

Bộ dáng ở trường của Luật Dã cùng với bộ dáng mà cô quen biết thật sự cách xa vạn dặm. Anh từ nhỏ đã thích đi theo bên cạnh cô, hai người lúc nào cũng ở chung một chỗ, anh biết nhược điểm của cô, ngẫu nhiên kích thích cô một chút, cùng cô đấu đấu vô mồm.

Lúc cô tức giận, anh luôn nghịch ngợm cười một cái làm hòa...

Bất quá, không thể không thừa nhận, cô cảm thấy gần đây anh không còn giống trước kia nữa, không hề bướng bỉnh giống như trước, có lẽ là vì trưởng thành, trở nên thành thực hơn, ôn trọng trong các mối quan hệ. Nhưng mà cùng bộ dáng lạnh cứng rắn như trong trường học vẫn là hoàn toàn không giống nhau.

Ngồi ở bên giường, Bảo Linh Linh vừa lau tóc vừa quan sát.

Sau kỳ nghỉ hè năm hai, Luật Dã đột nhiên tăng cao rất nhiều, hiện tại gần như cao bằng Bảo Dương, nhưng có làn da khác với làn da trắng nõn của nó, màu da của Luật Dã khỏe mạnh ngăm đen, khuôn mặt lại giống thần tượng Nhật Bản, tuấn mỹ thanh tú, ánh mắt nhỏ, thon dài, lông mi cong vút khiến những cô gái phải hâm mộ và đổ kị, hơn nữa cái mũi thẳng kết hợp góc với cái cằm rõ ràng bạc thần, cũng khó trách một đám con gái vì anh mà điên cuồng.

“Ai! Có hai người em trai như mấy đứa, tôi không biết nên cảm thấy kiêu ngạo hay phiền não đây?” Cô cảm thán nói.

Nghe thấy người khác khen bọn họ, cô cũng cảm thấy vui vẻ như chính mình được khen, nhưng nhìn nước miếng của đám chị em xung quanh văng tung tóe, cô thật sự sợ hãi có một ngày mình bị chìm trong “đòng nước” đó.

“Kiêu ngạo đi.” Anh giúp cô làm quyết định, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm sách vở.

“Không biết xấu hổ.” Nghe người khác khen là ca ngợi, nghe bản thân khen chính mình chính là ghê tởm.

Khước miệng Chu Luật Dã cười, rốt cục ngẩng đầu lên. “Tôi muốn nha.”

Tóc đã khô được một nửa, Bảo Linh Linh xoay người lên trên giường: “Cá tính anh hai cậu vừa âm hiểm vừa khoa trương có tiếng, không nghĩ tới cậu còn nghiêm trọng hơn.” Trong ngoài là hai bộ dạng khác nhau hoàn toàn. “Đây chắc không phải là di truyền gia tộc chứ?”

“Đây là do phương châm giáo dục của ba tôi.” Khi ánh mắt đảo qua trên giường, trong mắt anh hiện lên một chút khác thường, lập tức lướt đi.

“Phương châm gì?”

“Bí mật.”

“Cậu đùa với tôi?” Cô cầm khăn mặt lên, làm bộ sẽ đánh anh.

Nói được một nửa thì không cho đáp án, thật không có thành ý!

“Nào dám nha, bằng không chị tự đi hỏi anh đi.” Anh nhanh tay bắt lấy một góc của chiếc khăn mặt.

Khoảng cách giữa hai người không đến một mét, anh có thể nhìn rất rõ ràng một mảnh thân thể tuyết trắng dưới lớp áo của người đang nằm úp sấp trên giường.

Ai..... Lại tới nữa, vì sao cô luôn không hề phòng bị như thế vậy?

Buông khăn mặt ra, anh dừng dậy, tiếp tục làm công việc vừa rồi.

“Xem cậu cũng không dám gạt tôi.” Dù sao lòng hiếu của cô cũng không mạnh, đối với bí mật cũng không hứng thú lắm.

“Dạ dạ.” Anh tiếp tục đọc sách.

Trầm mặc vài giây, Bảo Linh Linh ở trên giường lại quay cuồng nửa vòng, nằm thẳng.

“Vì sao cậu cứ đọc sách vậy? Việc học không theo kịp tiến độ sao?” Nhìn Chu Luật Dã đến vài lần, cô nhìn không được hỏi.

Tuy rằng việc tham gia luyện tập để chuẩn bị cho trận đấu có làm Chu Luật Dã không còn thời gian theo kịp bài ở trường, nhưng anh vẫn luôn đứng trong top ba toàn trường, cần gì phải chăm chỉ như vậy chứ.

“Có gì không?” Ai tới cứu cô gái thần kinh thô này với, anh thật sự không biết nên đưa mắt nhìn đi đâu rồi! “Tôi đang xem sách giáo khoa của chị.”

“Gi?” Nghe vậy, Bảo Linh Linh từ trên giường nhảy dựng lên. “Oa trời ơi! Chu Luật Dã, cậu có thể đừng khoa trương như vậy không?”

Cô đoạt cuốn sách giáo khoa trên tay anh để xác nhận.

Là toán cấp ba !

“Chỉ là nhầm chán nên xem thử thôi.” Anh nhún vai.

“Nhầm chán cái đầu cậu!” Cô trừng to mắt. “Cậu còn học vượt cả tôi, tôi còn có thể lấy gì mà dạy cậu bây giờ?”

Anh rất ham học hỏi, tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới nói: “Thế khi nào chị bắt đầu phụ đạo cho tôi?”

“.....!” Đáp lại anh là một quyển sách toán nện lên đầu.

Xem ra là thẹn quá thành giận. “Dạ, là lỗi của tôi.” Anh nhanh chóng tránh ra, miễn cho bị tập kích đợt hai.

Đem sách giáo khoa quăng trở lại bàn, Bảo Linh Linh tiến đến chỗ anh.

“Chị muốn mà gì?” Anh trừng mắt nhìn khoảng cách chưa tới hai mươi cm giữa mình và cô.

“Cậu nói thật đi.”

“Gì?”

“Cậu và Bảo Dương có phải đang quen bạn gái hay không?” Các học sinh khác hỏi vấn đề này nhiều như vậy, chắc chắn bên trong có vấn đề gì mà cô không biết.

“Không có.” Anh ném một ánh mắt xem thường nhìn cô, “Chị bị trường học tẩy não không thành công sao? ”

“Không phải nói như vậy, cậu xem hai người các cậu lúc nào cũng nổi tiếng hàng đầu, mà tôi cũng sắp 18 tuổi, vì sao giá trị thị trường của tôi lại kém như vậy ? Sau này lỡ tôi trở thành bà cô già thì phải làm sao?” Rõ ràng là chị em cùng cha cùng mẹ, nhưng vì sao giá trị thị trường của Bảo Dương lại tốt như vậy, chính cô lại chẳng có ai hỏi thăm ?

Tuy rằng cô biết dáng người của mình có chút tròn, có chút không đủ tinh tế, nhưng Dĩ Phương thường nói làn da của cô rất mềm, vừa nhìn đã khiến người khác muốn cắn, còn có đôi mắt long lanh, ngập nước nữa, đây chính là loại hình mà con trai thích. Nhưng mà vì sao cô lại không có ai theo đuổi chứ, một là thư tình còn không có, giá trị thị trường vĩnh viễn chỉ là con số không.

“Ai nói với chị giá trị thị trường của chị rất kém?” Chu Luật Dĩ lui thân thể ra sau một chút, tránh vật đẩy đã đang hướng về phía mình.

“Sự thật xảy ra ngay trước mắt mà, cậu và Bảo Dương đều có bạn gái theo đuổi, tôi ngay cả một lá thư tình cũng chả ai đưa.” Ngay cả Dĩ Phương cũng đã có bạn trai, thậm chí còn cầm tay nữa, điều kiện của cô thật sự rất kém cỏi sao?

Anh nhin không được bật thốt lên lời đùa cợt, “Chị cũng biết chị là con gái sao?”

Tốt xấu gì anh cũng là một thiếu niên mười bảy tuổi đầu, một cô gái như cô không phải nên chú ý tới hành động và tư thế của mình sao...

“Chu Luật Dĩ! Ý của cậu là tôi giống con trai?” Những lời này là không chấp nhận được! Bảo Linh Linh bắt lấy vạt áo của anh, ánh mắt đều như phun ra hỏa.

“Không phải.....” Anh về mặt bắt đắc dĩ.

Chị à, chị có biết hành động quỳ nửa người tiến đến trước mặt anh làm cho anh có thể nhìn thấy hết cảnh xuân của chị không còn sót gì không.

Nếu bây giờ anh đem hai tay ở phía sau buông ra thì cô nhất định sẽ áp đảo ở trên người anh.

“Bộ dạng của tôi rất xấu sao?” Cô cầm lấy vạt áo anh lay động.

Ai -- “Sẽ không.”

“Dáng người rất kém cỏi sao?” Lại lắc hai lần.

“Sẽ không.....” Lúc trả lời, Chu Luật Dĩ bắt buộc ánh mắt mình nhìn sang hướng bên cạnh.

Dáng người Linh Linh tuy là tương đối đầy đặn, nhưng cổ tình thật đều phát triển ở nơi cần phát triển... Nghĩ đến cặp chân trắng nõn ả ả xuất hiện, không thể phủ nhận, thân thể của cô thật sự rất tốt...

Nhất thời, thanh âm cô trở nên nghẹn ngào.

“Vậy vấn đề rốt cuộc là ở đâu?” Buông anh ra, cô lui ra phía sau một bước, ngồi xuống ở trước mặt anh.

“Chị, bây giờ chị muốn tôi giúp tìm ra nguyên nhân hay là muốn nghĩ phương án giải quyết?” Lấy được tự do, Chu Luật Dã chỉ còn thiếu chút nữa hô to vạ tuế.

“Nguyên nhân!” Phương án giải quyết? Giới thiệu bạn trai cho cô sao? Cô mới không cần.

“Ừm--” Một lần nữa ngồi vào chỗ của mình, anh nhìn khuôn mặt cô thật kỹ.

Nói thực, đôi mắt của Linh Linh trong veo, ngập nước, mi hình thanh tú, cái mũi không cao lại khéo léo đáng yêu, môi cũng no đủ, ngũ quan hợp lại thật sự rất xinh đẹp, kết hợp với mái tóc dài, đen, dày cùng với làn da trắng nõn, không thể nghĩ ngờ đây chính là mỹ nhân gây hại cho người khác.

Hơn nữa đáng người, thật sự phát dục rất tốt..... Lúc này anh cảm thấy thật mau mắn vì đồng phục quy củ của trường đã đem những đường cong gợi cảm của cô che hết, mà khi ra ngoài, cô cũng chỉ mặc áo phông dài, lớn, không phò ra dáng người nóng bỏng, nếu không nhất định sẽ bị rất nhiều sắc lang để ý.

“Nghĩ ra chưa?” Cô bị nhìn có chút không được tự nhiên.

“Đại khái là do bên cạnh chị có quá nhiều con gái nên con trai mới khó tiếp cận.” Chu Luật Dã thuận miệng nói vài câu.

Anh sao có thể nói cô không bị con trai theo đuổi chính là ý tưởng của mình chứ. Không nói lúc trước, khi anh hai còn làm hội trưởng hội học sinh đã dặn dò cô không được yêu đương xằng bậy, anh và Bảo Dương cũng lấy thân phận của mình mà cảnh báo những học sinh nam khác không được có hành động thiếu suy nghĩ đối với cô.

Cho nên, anh có thể nói cô không có người theo đuổi là do bọn họ sao? Không bị giết chết mới là lạ!

“Bên người tôi có nhiều con gái như vậy không phải vì hai đứa làm hại sao?” Nghe lời giải thích này, cô từng đôi mắt hạnh lên.

Từ nhỏ đã bắt đầu, luôn có một đồng chị em em em vây quanh cô, nhờ cô hỗ trợ giúp thu lễ vật, đưa truyền tin, hoặc lộ ra một chút thông tin riêng tư của đứa em trai và đứa em hàng xóm này, tốt nhất là có thể hỗ trợ cho bọn họ có được cái hẹn gặp mặt,..., nói tóm lại, từ lúc còn nhỏ, mỗi ngày cô trải qua đều phi thường phong phú.

Nhún nhún vai, Chu Luật Dã không có trả lời.

Để cho cô không còn chú ý đến vấn đề này, anh cũng không quan tâm mình phải gánh thêm tội, chỉ cần cô không biết được sự thật là tốt rồi.

“Dĩ Phương cũng đã có bạn trai --” Hôm nay, khi biết cô bạn thân đã có bạn trai, Bảo Linh Linh thật sự bị đã kích rất lớn.

“Đó là chuyện của chị ấy.” Anh rút cục biết vì sao cô lại hỏi một nguyên nhân của đồng vấn đề này, hóa ra là đã bị kích thích.

“Các em cũng có rất nhiều người theo đuổi --”

“Nhưng mà chưa từng kết giao bạn gái.” Anh lại đánh gãy.

Nhưng là Bảo Linh Linh như trước không ngừng cố gắng, nói bất mãn của mình, “Chẳng lẽ muốn tôi đi theo đuổi người ta sao --”

“Không được!”

Cô còn chưa nói xong thì lập tức bị một tiếng rống to dọa ngốc, giương đôi mắt kinh ngạc nhìn hung thủ đột nhiên bắt lấy cổ tay cô.

“Chu Luật Dã, cậu hung dữ với tôi?” Oa oa! Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên nghe được anh rống lớn tiếng với mình như vậy, thật đúng là dọa cô sốc luôn mà.

“Không cho phép theo đuổi con trai!” Giọng nói của anh đã nhỏ đi nhưng một chữ một chữ đều giống sắt thép, cực kỳ kiên định.

“Tôi chỉ nói chơi thôi, cậu làm gì mà dữ như vậy!” Cô kéo kéo cánh tay vẫn bị nắm.

“Tôi không có dữ.” Anh lúc này mới ra vẻ vô tội buông tay ra.

Cô căn bản không cần theo đuổi ai, có một đồng người đang muốn được nhưng chàm cô đấy chứ, anh đã nghe không ít người vọng tưởng muốn được đụng chạm vào làn da trắng nõn của cô, nếu bây giờ cô chủ động yêu thương theo đuổi người khác thì làm gì có thằng con trai nào buông tha cho miếng thịt ngon tự dâng tới miệng chứ? Nghĩ đến cảnh những thằng khác dám đụng tay vào mặt cô, ôm cô, thân cô, anh liền tức giận vô cùng, không thể nào áp chế được!

Đáng chết!

“Vì sao càng lớn cậu càng hung dữ như vậy?” Xoa xoa cổ tay có chút đau đớn, Bảo Linh Linh không phát hiện sắc mặt của người bên cạnh càng ngày càng trầm.

“Nào có.” Anh buồn bực trả lời, tựa đầu đến bên kia.

Cô ngẩng đầu nhìn anh vài lần. “Tức giận?” Thanh âm là lạ.

“Con gái không thể tùy tiện theo đuổi con trai.”

Cô nhất thời há hốc mồm. Nguyên lai thằng nhóc này theo chủ nghĩa truyền thống...

“Ôi trời.” Cô không biết bây giờ mình nên cười hay là nên tức. “Tôi sẽ không theo đuổi con trai, tôi chỉ thuận miệng nói chơi thôi.”

“Dạ.” Trả lời có lệ, Chu Luật Dã đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Này --” Cô chạy nhanh tiến lên giữ chặt anh, “Luật Dã?”

Khi cánh tay nhỏ bé của cô luồn vào cánh tay cơ bắp cường tráng của Chu Luật Dã, Bảo Linh Linh rõ ràng cảm nhận được anh cứng người.

Chu Luật Dã từ trên cao nhìn xuống cánh tay nhỏ bé đang vòng qua tay mình, sau đó nhìn chủ nhân của đôi tay.

“Tôi muốn trở về phòng.” Anh thần nhiên mở miệng.

Không có âm điệu phật phồng, trái tim Bảo Linh Linh đập nhanh hơn một chút, giọng nói này giống như giọng lúc anh nói chuyện với người khác trong trường học, lòng của cô có chút khó chịu không nói thành lời.

“Thật xin lỗi.” Cô không chút nghĩ ngợi lập tức mở miệng giải thích.

“Vi sao lại xin lỗi?” Anh nhướn mày.

“Cậu tức giận.”

“Tôi --” Hóa ra là muốn giải thích, nhưng khi ánh mắt anh nhìn thấy đôi tay đang vòng qua tay mình, giọng điệu của anh lập tức mềm xuống, “Thật xin lỗi, là vấn đề của tôi.” Anh vừa rồi đã tức giận là không đúng.....

Nghe ngữ điệu mềm nhẹ quen thuộc, khó chịu trong lòng Bảo Linh Linh vơi đi một ít.

Nhưng cô vẫn không quá yên tâm hỏi lại một lần.

“Tôi nào dám giận chị.” Miệng anh bất giác bồi thêm một câu, “Không bị chị đánh chết mới là lạ.”

“Cậu mới rồi còn hù chết tôi.” Thấy anh khôi phục bộ dáng bình thường, cô mới yên tâm trở lại.

“Thật xin lỗi, chị tha thứ cho tôi chứ?” Anh cười khẽ rút tay ra khỏi vòng tay của cô, vô tình hay cố ý lướt qua khe giữa đôi núi nhỏ.

Cánh tay thoát khỏi vòng tay lướt qua khuôn mặt của Bảo Linh Linh, mùi hỗn hợp nước xả phòng hương trầm quen thuộc khiến Bảo Linh Linh có cảm giác lạ thường, trái tim không tự giác mà nhảy nhanh hơn.

Cô run lên, cảm giác khác thường hiện lên trong đầu nhưng lại không thể nào giải thích được.

“Không được dọa tôi như vậy nữa.” Nếu còn bị dọa thêm vài lần nữa, cô hoài nghi trái tim chính mình sẽ chịu không chịu được. Không nghĩ tới quen biết lâu như vậy, bây giờ cô mới phát hiện anh là một người truyền thống vô cùng.

Chu Luật Dã ngay lập tức kéo khoảng cách ra vài phần.

“Dạ -- thực xin lỗi, lần này là tôi không đúng, lần sau sẽ không dám nữa, được chưa ? Tối giờ ngủ rồi, tôi phải trở về phòng đây.”

“Không cho về được không?” Cô liếc trắng mắt.

“Ây dà! Bảo tiểu thư đã lên tiếng, tôi làm sao có thể nói không chứ?” Anh lập tức bồi cười, “Đêm nay tôi nên ngủ trên bàn học hay nằm dưới đất đây ạ?”

“Trở về phòng của cậu đi!” Cô cười mắng, đưa anh ra ban công đẩy đi, không quên dặn dò tối hậu thư, “Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Vẫn giống như trước, anh nói lời chúc ngủ ngon, rời khỏi phòng của cô, đem cửa đóng lại.

Trở lại trong phòng mình, Chu Luật Dã mới đổ cả người trên giường.

“Đáng chết --” Vùi vào mặt vào gối đầu, sự nhu hòa vừa rồi đã biến mất không còn, chỉ còn lại áp lực.

Anh rõ ràng có thể khống chế chính mình duy trì khoảng cách đối với cô, thậm chí ngay cả khi nhìn thấy những nơi “không nên nhìn” của cô anh cũng đều có thể bình tĩnh mà nhìn đi chỗ khác, nhưng mà cô lại cố tình ôm lấy cánh tay anh, cái cảm giác mềm mềm ấy thật sự khiến thân thể anh nổi lên phản ứng

!

“A --” Anh gằm nhẹ, lăn trên giường nửa vòng, muốn mượn cảm giác này để bình ổn dự niệm đang rục rịch.

Trời mới biết vừa rồi anh nhanh chóng khôi phục giọng điệu của mình khó khăn đến mức nào, lại còn phải che dấu xôn xao trong cơ thể nữa, nếu tình huống này lại phát sinh thêm mấy lần nữa.....

Ai—

Tra tấn.

Vào buổi trưa, Bảo Linh Linh mang theo cơm mà em trai để quên lúc sáng ra khỏi lớp, chuẩn bị mang đến lớp cho em. Vốn buổi sáng cô cũng có thể đem qua trước, nhưng vì bị giáo viên gọi đi hỗ trợ sửa danh sách sinh viên tốt nghiệp nên nhất thời quên mất, bây giờ mới có thể đem qua.

Trên hành lang, từ xa đã có thể nhìn thấy một nhóm nữ sinh đang đứng xúm lại trước cửa phòng học, muốn biết hai đại soái ca toàn trường học lớp nào thì phương pháp đơn giản nhất chính là xem số nữ sinh đứng trước lớp đó.

“Bảo Dương có ở trong lớp không?” Nhìn cánh cửa phòng học bị một đám người chặn lại, Bảo Linh Linh chỉ có thể mở miệng hỏi vào trong.

Đám nữ sinh nhìn thấy cô thì lập tức mở ra một đường đi giữa.

“Hello, chị Linh Linh, chị đưa đồ ăn trưa cho Bảo Dương sao?” Hoàn toàn bất đồng với những phản ứng của các bạn nữ sinh, các nam sinh trong lớp nhiệt tình vây quanh cô.

“Giúp chị gọi nó một chút, cảm ơn.” Cô lễ phép mỉm cười.

“Không cần gọi, em đều muốn chết đói rồi đây.” Nơi cửa xôn xao hơn bình thường khiến cho cả lớp học chú ý, không cần người gọi, Bảo Dương liền chủ động đi ra ngoài. “Cách xa một chút.” Ánh mắt anh đảo qua mấy người nam sinh đang đứng xung quanh mình, đám nhân cơ hội động tay động chân với chị anh sao, một đám sắc phôi.

Vài học sinh nam nhanh lui ra phía sau vài bước, nhưng vẫn luyến tiếc nhìn chằm chằm mục tiêu.

Sờ không được thì nhìn cho đỡ thèm ! Làn da của chị Bảo Dương thật sự rất mềm không thể bàn cãi, nhất là đường cong đang bị bộ đồng phục che đi, chỉ cần nghĩ thôi cũng là cho người ta chảy nước miếng.....

“Xem cái gì vậy ?” Một giọng nói lạnh liệt truyền đến, đánh gãy tầm mắt và vọng tưởng của một đám nam sinh.

Quay lại nhìn, chủ nhân của giọng nói âm lãnh đang lạnh lùng trừng mắt bọn họ, cái loại lãnh này làm cho lưng bọn họ đều lạnh.

Căn cứ vào bản năng muốn sống sinh vật, vài người quyết định thật nhanh, lập tức chặt đứt tầm mắt, quay trở lại vị trí của chính mình.

“Luật Dã, cậu tới vừa đúng lúc.” Nhìn anh đến, Bảo Linh Linh lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Đồ ăn trưa của Bảo Dương tôi có để thêm hai phần tôm cuốn, cậu cũng ăn chung luôn nhé.”

“Vâng.” Miệng anh bắt gặp câu lên, bộ dạng lạnh nhạt vừa rồi lập tức biến mất vô tung.

“Dựa vào cái gì mà cậu ấy có thể ăn đồ ăn của em ?” Bảo Dương trừng lớn hai mắt.

“Muốn nghe lý do.” Chu Luật Dã nhún mày nhìn Bảo Dương, tà tà cười.

Hách! Nhất thời tiếng hút không khí nổi lên bốn phía.

Chu Luật Dã..... Người lúc nào cũng hé ra mặt lạnh, bộ dáng cảm người tới gần Chu Luật Dã cứ nhiên..... Nở nụ cười?

“Không muốn nghe, cậu đứng xa tôi một chút.” Bảo Dương giật lấy phần ăn rồi trở về chỗ ngồi của mình, “Phần của cậu tôi sẽ ăn dùm cho.”

“Cậu dám ăn tôm cuốn của tôi thì tôi liền đánh cậu!” Anh không có động thủ dành lại, nhưng miệng đã cảnh cáo rõ ràng.

Nguyên lai Chu Luật Dã thích ăn tôm cuốn..... Nhóm con gái đứng bên cạnh nhanh chóng lấy giấy bút ra ghi chú lại thông tin quan trọng này.

“Hai em chậm rãi thưởng thức, chị về trước.” Đưa đồ ăn xong cô cũng nên trở về.

“Tôi đi về với chị.” Chu Luật Dã mở miệng lập tức theo đi theo, cũng không quên quay đầu nhắc nhở Bảo Dương, “Không cho phép ăn tôm cuốn của tôi.”

Bảo Dương đáp lại bằng một ánh mắt xem thường.

Xem ra, tôm cuốn khó giữ được rồi.

“Cậu ăn no chưa?” Nhìn người đang đi bên cạnh, Bảo Linh Linh hỏi.

“Đã ăn xong từ sớm rồi.” Lúc đồ ăn còn chưa tới, Bảo Dương đã nhìn chăm chăm vào phần cơm trưa của anh, một bộ tùy thời đều muốn động thủ cướp bóc, anh đương nhiên là lập tức đem đồ ăn xử lý hết.

“Sau này, mỗi khi ra khỏi lớp, chị nhớ đi chung với người khác.” Anh dặn dò.

“Mấy người Dĩ Phương còn đang ăn cơm.” Cô nghi hoặc nhìn anh, khó hiểu ý tứ trong lời nói này.

“Đi chung với nhiều người thì có vẻ an toàn hơn.” Anh thành thật trả lời, “Chị cũng thấy đấy, cái đám heo ngu ngốc trong lớp em, vừa thấy chị thì liền nẩy lên.” Làm anh nhìn mà tức ứa gan.

“Là vì tôi sao?” Không phải bởi vì cô là chị của Bảo Dương sao?

“Đúng vậy – chị cũng không biết giá thị trường của chính mình cao bao nhiêu cao đâu.” Thần kinh thô! “Về sau đi ra ngoài phải tìm người đi chung, có biết chưa?”

Cô bừng tỉnh đại ngộ, khó trách ánh mắt nhìn của những đàn em đó lại nóng bỏng một cách kỳ quái như vậy, hóa ra là...

“Về sau mỗi khi muốn tới lớp của các cậu, tôi sẽ đi chung với Dĩ Phương, được rồi chứ?” Thiếu chút nữa đã quên căn bệnh siêu nặng của Luật Dã, xem đi, quả nhiên bị anh hung hăng trừng mắt liếc nhìn một cái.

“Không chỉ là đi tới phòng học của bọn tôi, đi đâu cũng phải có người đi cùng.” Anh lại trịnh trọng dặn dò.

“Dạ --” Từ sự kiện cãi nhau lần trước tới giờ cũng đã qua hai tháng, nhưng những mệnh lệnh mà anh yêu cầu càng ngày càng nhiều, bây giờ cô đã muốn không rõ ai mới lớn tuổi hơn ai.

“Chị đã ăn trưa chưa?”

“Còn chưa có ăn.” Hai người bước trên con đường tràn ngập màu xanh, hai hàng cây xanh rì hai bên hành lang, lá cây lay động theo gió dưới ánh nắng mặt trời. Một vài tia nắng nhỏ len qua khe hở của tầng lá dừng ở trên người đang đi đường, một chút một chút một, bạch quang lóng lánh.

“Tôi ăn phần của chị được không?” Phần ăn của anh chỗ Bảo Dương có vẻ khó giữ rồi.

“Đi đâu ăn?”

“Phòng học của chị là được rồi.”

“Ồ.. vậy là sẽ có nhiều đồ ăn lắm đây.” Mấy cô nàng trong lớp mình nhất định là cao hứng muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: [1]

Editor: Hijushima

Hai người cùng trở lại lớp học của Bảo Linh Linh, quả nhiên toàn bộ đám động vật giống cái xông tới.

Kể cũng lạ, bình thường Chu Luật Dã cho dù đối với ai cũng là một dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng ở trước mặt Bảo Linh Linh thì hoàn toàn khác, cũng nhờ vậy mà bạn cùng lớp của cô được may theo, tuy anh đối với các cô ấy không đến mức thân thiết, nhưng ít ra cũng sẽ không cho một khuôn mặt của người chết.

“Luật Dã học đệ, có muốn ăn chân gà không?”

“Bạn Luật Dã, có muốn uống hồng trà hương lúa mạch không?”

“Ăn bánh ngọt nhé?”

“Có muốn ăn pudding không? Tôi tự làm đó!”

Chu Luật Dã vừa mới ngồi xuống chỗ được một bạn học nhiệt tình nhường cho, ngay lập tức một đồng thức ăn được tranh đoạt tiến công.

Một đám tam cô lục bà cô một lời, tôi một câu, còn có người nhìn ra được anh sẽ không nổi giận ở trước mặt Bảo Linh Linh, đưa tay sờ anh nãy cái.

(Tam cô lục bà: chỉ những người phụ nữ lừa đảo, làm nghề bất chính, nhiều chuyện)

Cơm hộp đã được mở ra ở trước mặt từ lâu, Bảo Linh Linh lại bỗng nhiên cảm thấy nuốt không trôi.

Cô biết ngay sẽ là loại tình huống này mà. d_đàn#l,q@đ

Nhưng vì sao nhìn thấy nhiều bạn nữ vây quanh Luật Dã như vậy, thậm chí còn có người sờ cậu ấy, cô sẽ khó hiểu mà cảm thấy buồn bực?

Không phải bình thường cậu ta đối với các bạn nữ khác rất lạnh lùng sao? Bây giờ người ta thậm chí đã sờ cậu ta, cậu ta không tránh cũng không tức giận, hay cậu ta vốn rất hưởng thụ cảm giác được con gái vây quanh?

Cô đè nén cơn buồn bực, miếng ăn miếng không đảo cơm lung tung.

Khó ăn.

“Sao vậy?” Cuối cùng cũng ngăn được đội quân tóc dài đáng sợ kia, Chu Luật Dã quay đầu lại thì nhìn thấy cô giống như có thù hận với cơm trắng, dùng đũa chọc lung tung.

“Không có gì.” Nghe thấy giọng nói không rõ tình hình của anh, Bảo Linh Linh càng buồn bực. Cô ngay cả đầu cũng chưa nâng lên một chút, đổi sang chọc tôm cuộn.

Tên nhóc chết tiệt, thấy sắc quên chi! Nhìn cậu như thế chắc nhận được không ít đồ ăn, vậy thì tôm cuộn để tôi ăn!

“Nè, tôm cuộn nát rồi.” Đây không phải là kết thù với tôm cuộn chứ?

“Nát thì nát, tôi muốn ăn như vậy!”

Kẻ ngốc cũng nghe ra được lời nói của cô có vấn đề, thông minh như anh, đương nhiên cũng đã nhận ra.

“Không phải cho tôi?” Anh không dấu vết thăm dò.

“Cậu thu được một đồng đồ ăn, không cần phần này của tôi đi.” Đồ xấu xa, đâm chết cậu.

Bảo Linh Linh vẫn không ngẩng đầu, dốc lòng đánh giết một con tôm không vừa mắt khác.

Nhìn động tác của cô, trong mắt anh thoáng hiện lên một ý cười.

“Tôi không nhận.” Anh trực tiếp giữ lấy đôi đũa trên tay cô, cúi vớt con tôm nhỏ vô tội kia, “Nếu chị không chia đồ ăn cho tôi, tôi sẽ chết đói!”

“Cậu --” Trùng mắt nhìn cái tay độc ác cướp đi đôi đũa của cô, ngẩng đầu nhìn, đúng là không thấy trên tay anh có cồng phẩm gì, “Nếu cậu đói như vậy, sao không nhận thức ăn người ta tặng?” Quái lạ, đột nhiên tâm tình cô tốt lại rồi.

“Tôi chỉ muốn ăn của chị.” Phối hợp với lời của cô, Chu Luật Dã gấp một nửa tôm cuộn bị cô chọc nát, đưa vào miệng, cuối cùng, còn thấy chưa đủ mà liếm đôi đũa.

Bảo Linh Linh đơ ra trùng mắt nhìn anh một lúc lâu sau, vẫn nói không ra nửa câu nào.

Đó là đũa của cô mà!

Chắc là cô không ổn ở đâu đó, chứ nếu không thì sao có thể cảm thấy, lời nói và hành động vừa rồi của Luật Dã có hơi tình sắc?

Hai cái má này còn rất phối hợp mà nóng lên, má ơi – chắc chắn cô bị bệnh rồi!

“Trả đũa lại cho tôi.” Cảm thấy đã qua siêu lâu, Bảo Linh Linh cuối cùng chỉ nói ra được những lời này, “Tự đi mượn một đôi đũa sạch khác.”

“Không cần.” Anh tiếp tục cướp đoạt thức ăn trong cả mèn, mỗi khi chiếc đũa đụng vào môi anh, đều sẽ dừng lại thêm hai giây, nếu không phải nhẹ nhàng cắn đũa một cái, thì chính là vuron đầu lưỡi ra, lơ đãng tiếp xúc.

Nhìn hành động của anh, cô cảm thấy mặt mình sắp bị đốt cháy rồi!

May mà chỗ của cô ở bên cửa sổ, hướng Luật Dã đối mặt vừa vặn làm cho những người khác trong phòng học không thấy rõ lắm vẻ mặt của anh, nếu không chắc sẽ có người phun máu mũi nhĩ? Sao tên nhóc này lại có thể có loại hành động này?

“Cậu --” Thật vất vả để cảm giác khác thường trong lòng xuống, trong miệng cô vừa có tiếng nói ra, đã bị đánh gãy ngay lập tức. d.đ&l\$Quý{đôn

“Chị cũng biết, tôi không có kiên nhẫn gì đối với người khác.” Chu Luật Dã rất dịu dàng, nói từng chữ từng chữ: “Tuy rằng các chị ấy đều là bạn học và bạn bè của chị, nhưng vừa rồi tôi đã rất cố gắng để thoát khỏi sự nhiệt tình của bọn họ, chị còn muốn tôi đi mượn đĩa, tôi không dám đảm bảo lát nữa có thể đang nói đến một nửa đã bị ép phải bày ra khuôn mặt khó chịu hay không đâu, nhé?” Ý tứ rất rõ ràng, anh sẽ để cho bạn học của cô ở bên cạnh anh riu ra riu rít, thậm chí là chạm vào anh, hoàn toàn là bởi vì cô, nếu không anh đã phát tác từ lâu.

Thình thịch – Thình thịch –

Đây là lần đầu Bảo Linh Linh cảm thấy tiếng tim đập của mình rõ ràng như vậy.

Lời nói của Luật Dã không có vấn đề, nhưng mà kết hợp với động tác, ngữ điệu..... của anh. Cuối cùng là anh có vấn đề? Hay là cô có vấn đề đây?

Cô ngu ngơ nhìn anh, lần đầu tiên trong cuộc đời nói không ra nửa lời đối với người khác.

Phản ứng rất tốt. Chu Luật Dã thu hết vẻ ngẩn ngơ của cô vào đáy mắt, ý cười bên khóe miệng càng đậm.

“Tôi về lớp học trước, chị cứ ăn từ từ.” Anh cười đặt đôi đĩa ngang trên cà mèn.

Còn đĩa tiếp nữa, chỉ sợ lại thành anh không không chế được.

“Cậu --” Nghe thấy anh phải rời khỏi, Bảo Linh Linh cuối cùng mới tìm về giọng nói của mình một lần nữa, lại bị giọng nói quá mức ngọt ngào đánh gậy.

“Linh Linh.” Anh đưa mặt tới gần phía trước một chút, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe thấy, gọi đặc biệt dịu dàng.

“Cái gì?” Cô run rẩy.

Hôm nay Luật Dã thật sự rất có vấn đề!

“Tôm cuộn ăn ngon lắm.” Anh cố ý dùng giọng nói lười biếng trầm thấp nói, sau đó cười đến mức vẻ mặt sáng lạn đứng dậy rời đi.

Cô cứng người tại chỗ, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng đã quên nói, ngây ngốc nhìn theo anh rời đi, mãi cho đến khi giọng nói của bạn tốt kéo cô về.

“Linh Linh, cậu phát ngốc cái gì vậy?” Ngô Dĩ Phương vừa bước vào lớp học, đã nhìn thấy bạn tốt đang mở to mắt nhìn com hộp ngăn người. “Vừa rồi tớ gặp được Chu Luật Dã ở ngoài cửa đó, cậu ta muốn đến đây sao cậu không nói trước cho tớ biết một tiếng?” Hại cô chạy đi mua mấy thứ này nọ, bỏ qua cơ hội tiếp xúc gần gũi với soái ca.

“Đột nhiên muốn đến.” Cuối cùng cũng tìm về giọng nói của mình, cô chậm rãi vươn tay, cầm lấy đôi đĩa như nặng nghìn cân.

“Tâm tình của cậu ta tốt lắm hả? Thấy cậu ta cười rất vui vẻ.” Hại cô được yêu mà sợ, không có Linh Linh ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên thấy cậu ta cười vui vẻ như vậy.

Nghe vậy, Bảo Linh Linh cảm đôi đĩa, bàn tay nhỏ nhắn đang chuẩn bị và com vào miệng cứng đờ.

“Có..... Có lẽ vậy.” Đáng ghét, cô lại nhớ lại hình ảnh vừa rồi.

Môi của Luật Dã, đầu lưỡi của Luật Dã, răng nanh của Luật Dã..... Giọng nói của Luật Dã.....

Ôi -- Trời ơi!

Cô muốn đi ra ngoài rửa đôi đĩa!

Nếu không có lẽ bữa com này còn chưa ăn xong, trái tim cô đã chịu không nổi mà bãi công trước.

“Cậu cười thực chương mắt.”

“Liên quan gì tới cậu.” Sau khi Chu Luật Dã trở lại lớp học, nghe thấy Bảo Dương châm chọc, nháy mắt đổi thành một khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc, cũng là biểu tình các học sinh quen thuộc nhất.

“Dính chị tôi cũng dính chặt quá rồi.” Hai người ngồi kế nhau, Bảo Dương dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy nói chuyện với anh.

Hai vị vương tử cao gần bằng nhau ngồi ở góc cuối cùng bên phải của phòng học, chỉ cần hai người đều nghiêm mặt, quanh người sẽ không có nửa bạn học nào dám tới gần, cũng làm cho bọn họ không cần lo lắng nội dung trò chuyện sẽ bị nghe lén.

“Cậu lên con yêu mến chị gái?” Nghe được lời nói của cậu ta, Chu Luật Dã bắn qua một ánh mắt sắc bén.

“Con yêu mến chị gái của cậu có vẻ nặng đó?”

“Đi chết đi! Mẹ tôi không sinh con gái.”

“Chị ấy chỉ xem cậu như em trai.” Bảo Dương trực tiếp vạch trần.

“Cậu biến tính rồi hả?” Cũng đổi tên thành Bảo Linh Linh?

“Cậu đừng có giả ngu.” Cậu ta không hứng thú trừng mắt, “Chị ấy là chị của tôi!”

“Rồi sao?” Điều này không có nghĩa là cậu ta có thể lên tiếng thay cô ấy chứ?

“Cậu thật sự muốn theo đuổi chị ấy?” Bảo Dương vẫn có hơi không thể tin được.

Dù sao trẻ con hai nhà từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trong đám trẻ con cũng chỉ có chị hai là bé gái, nên tự nhiên được những người khác bảo vệ. Trước khi lên trung học, cậu ta còn cảm thấy Luật Dã chỉ đơn thuần có vẻ thích dính lấy chị hai mà thôi, cũng giống như khi còn bé, cậu ta cũng thích chạy quanh theo sau móng chị hai.

Ai biết sau khi lên trung học, tình huống càng ngày càng không đúng, suy nghĩ của cậu ta càng thêm chín chắn, làm cho cậu ta nhận ra tất cả những ý muốn bảo hộ của Luật Dã đối với chị hai không tầm thường. Hơn nữa bây giờ Luật Dã đứng bên cạnh chị hai, cũng đã cao hơn cô nửa cái đầu, khiến cho cậu ta nhìn rõ được lòng dạ anh đối với chị hai không đơn giản.

“Có phải cậu quan quá rộng rồi hay không?” Người này là núi dựa của bọn họ, chứ không phải bờ biển ngăn cách.

“..... Cậu cảm thấy tôi có nên đổi phòng với chị tôi không?” Bảo Dương nhếch mày thật cao, cười khiêu khích.

Chu Luật Dã không đáp lời, chỉ hung tợn trừng cậu ta.

“Cậu cái tên này mỗi đêm đều chui vào phòng của chị tôi, chắc chắn đã ăn không ít kem.” Đây là thiếu niên mười bảy tuổi, cậu ta biết quần áo ở nhà của chị hai ở trong mắt người khác là cực kỳ dễ nhìn.

“Mẹ nó, muốn hỏi gì, nhanh!” Rũa nhẹ một tiếng, Chu Luật Dã tạm thời đầu hàng.

“Cuối cùng thì cậu thích chị tôi từ lúc nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4: [2]

Edit:..Lam Thiên.

Beta: Serena Nguyen + toàn thể các thành viên trong nhóm Im Lặng Là Vàng

“Có phải cậu hỏi quá nhiều rồi hay không?” Về mặt anh giận dữ biểu hiện tính nhẫn nại của anh đã gần tới cực hạn.

Một người là chị gái của nhà mình, một người khác là anh em cùng nhau lớn lên, cảm giác này nói sao cũng thấy quái dị.

“Quên đi quên đi.” Dù sao cậu biết không phải mới phát sinh hai ngày này là được rồi.

Sợ người phong lưu trước mắt này nổi lửa giận, nắm đấm khó chịu thật sự giáng xuống mặt cậu, vì vậy cậu vẫn nên thức thời ngậm miệng lại, không hỏi tới đi.

Nhưng nghĩ lại, hình tình cảm của Luật Dã với chị gái đã có từ sớm, người này, tính cách không tốt chút nào, ngay cả anh trai của chính mình cũng dám ra tay làm thịt. Từ lúc bọn họ còn đi nhà trẻ tới bây giờ, gần như năm nào bọn họ cũng đều học cùng một lớp, nhưng thật đúng là chưa thấy qua cậu ấy có vẻ mặt ôn hòa đối với ai giống như với chị gái vậy, thậm chí là dùng mọi cách để lấy lòng.

Đúng rồi, người này ở trước mặt chị gái vốn chính là một người khác!

“Đổi diện cửa sổ phòng của chị gái, lúc đầu, hình như là anh cả Luật Nhân nhì?” Bỗng nhiên, cậu lại nghĩ tới.

Trong trí nhớ của cậu, trước khi lên trung học, thì căn phòng đó vẫn còn là phòng của con cả nhà họ Chu, anh Luật Nhân.

“Anh Luật Nhân và anh Luật Anh cũng biết!” Xem ra, bọn họ bị cậu ta ăn hiếp quá nhiều là có liên quan đến chuyện của chị gái.

“Chắc, thật không nghĩ tới, nếu không phải tôi nhìn ra, cậu thật đúng là cũng không nói, còn có anh của cậu cũng.....”

Ánh mắt Chu Luật Dã lạnh lùng nhìn Bảo Dương đang lải nhải nói liên tục, tuy rằng anh rất muốn bảo cậu ta ngậm miệng lại, nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định không để ý tới cậu ta, tùy cậu ta tự mình nói cho chán.

Ai bảo về sau có thể anh còn cần tới Bảo Dương hỗ trợ làm nội ứng chứ, vẫn là khắc chế một chút mới tốt.

Du lịch ba ngày mới kết thúc, trong trường nhất thời thiếu đi một nhóm học sinh năm thứ ba, khiến cho toàn trường im lặng đi rất nhiều. Chỉ là ba ngày này, vẻ mặt của Chu Luật Dã lại âm trầm giống như nợ mấy trăm triệu vậy, ngay cả bạn học đã sớm thành thói quen vờ gương mặt thối của anh cũng không hiểu vì sao đột nhiên anh lại khủng bố hơn lúc trước vài phần, chỉ có Bảo Dương ngồi ở bên cạnh anh mới biết anh đang khó chịu cái gì.

May mắn, ba ngày nhanh chóng đi qua, sau khi kết thúc chuyến du lịch, học sinh năm ba trở lại trường học, sân trường lại khôi phục náo nhiệt như bình thường, mà vẻ mặt như sẽ có người chết của Chu Luật Dã cũng hơi hiền lành đi một chút.

“Thật hay giả? Bảo Linh Linh?”

Nghe được cái tên quen thuộc, vốn là muốn đi vứt rác, bước chân Chu Luật Dã chợt dừng lại.

Linh Linh? Anh dừng bước chân lại, vênh tai nghe nội dung cuộc nói chuyện.

“Hồi hận không đi sao!”

“Mẹ, giờ mới nói! Thật hay giả?”

“Kkkk, thật 100%, vừa trắng vừa tròn.”

“Fuck! Làm sao mà cậu thấy?”

“Chiến thuật biến người đó, các cô ấy chung phòng với một cô em xinh đẹp, đêm đó đám người chúng tớ bỏ sang phòng các cô ấy chơi bài, chờ các cô ấy luân phiên tắm rửa……” Một giọng nam hăng hái mang theo một chút đắc ý kể lại quá trình “phạm án”, “Thật sự siêu đúng giờ! Làn da vô cùng trắng, cái mông vừa tròn vừa vênh, đặc biệt là “đồi nử” của cô ấy, thật sự lớn hơn em gái cậu lần trước……”

Cách cánh cửa sắt, người bên trong nhiệt liệt thảo luận, còn người bên ngoài sắc mặt càng ngày càng u ám.

“Hô -- hô --”

Trên tay Bảo Linh Linh cầm cái cặp sách, dùng tốc độ ánh sáng chạy trăm mét trở về nhà.

Cô trở về căn phòng của mình, tùy ý quăng cặp sách, một giây cũng không lãng phí mở khóa cửa sổ sắt đất nhảy ra ngoài.

Tiến vào phòng đối diện, chỉ thấy anh cả Luật Nhân, anh hai Luật Anh, một người đứng ở bên giường, một người ngồi ở dưới đất, mà chủ nhân của căn phòng lại đang cúi đầu, xếp bằng ngồi ở trên giường.

“Cậu đánh nhau với người ta?” Ngay cả chào hỏi cũng đều không, cô trực tiếp chất vấn người ngồi trên giường.

Hai người còn lại nhìn nhau một cái, sau đó lặng lẽ rời khỏi căn phòng, để lại không gian cho hai người bọn họ.

“Luật Dã! Cậu đánh nhau với người khác?” Thấy người ngồi ở trên giường không trả lời, cô lại hỏi thêm một lần nữa.

Lúc ở trường học nghe thấy, quả thực cô không dám tin!

Ngày kỉ niệm thành lập trường hơn một năm trước, khi biết tin tức xe cứu thương vào trường học đưa anh đi, đã khiến cho cô lo lắng đến đứng ngồi không yên, lần này, xe cứu thương lại vào trường học, tuy rằng bị đưa đi là một người khác, nhưng lại là bởi vì anh!

Khi cô nghe được, cô nóng lòng giờ tay nói với thầy giáo muốn về sớm, sau đó thì lập tức về nhà.

“Ừ.” Rốt cuộc Chu Luật Dã có trả lời, chỉ thấy anh chậm rãi chôn mặt ở giữa hai chân, có khuynh hướng lệch về một bên, thần nhiên đáp.

Trong phòng, không khí nhất thời có chút căng thẳng.

“Cậu quay mặt qua đây.” Hai người im lặng hồi lâu, rốt cuộc vẫn là Bảo Linh Linh đánh vỡ trầm mặc, nhưng người trên giường cũng không động đậy.

“Luật Dã.” May mà cô trực tiếp ngồi trên giường, đối mặt với phương hướng của cậu.

Quả nhiên --

Bên kia bị đưa đi bệnh viện, bên này cũng sẽ không quá tốt, tuy rằng anh không có xưng như đầu heo, nhưng cũng thâm tím vài chỗ.

“Thoa thuốc chưa?” Chân mày cô càng nhíu chặt, nhìn thấy nhiều vết thương, chân mày càng nhíu chặt thêm.

Bình tĩnh hé ra khuôn mặt, đôi mắt đen dừng lại ở trên người cô nhìn thật lâu. “Thoa rồi.” Lúc sau, cuối cùng anh cũng mở miệng.

Bảo Linh Linh có thể cảm nhận được tức giận trên người anh, nhưng cô lại không biết nguyên nhân.

“Trên người thì sao?” Cô rất muốn hỏi rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể khiến anh tức giận đến đánh nhau với người khác như vậy, nhưng hiện tại lực chú ý của cô, đều đặt trên những vết thương trên người anh.

“Thoa rồi.” anh vươn tay, vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của cô.

Khi anh dùng tay xoa, Bảo Linh Linh chỉ cảm thấy ẩm ướt dâng lên, nước mắt không chịu khống chế của cô, một giọt lại một giọt chảy xuống từ khóe mắt.

Đáng chết! “Linh Linh, đừng khóc.” Vốn là về mặt Chu Luật Dĩ vẫn còn tức giận, ngay lập tức biến sắc mặt.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cô khóc do bị cha mẹ đánh, thì ngay cả khi còn bé đánh nhau bị thương vì cậu và Bảo Dương, cô cũng không kêu đau, nhưng lúc này lại không báo trước đã khóc.....

Ơn có chút không biết phải làm sao, chỉ có thể không ngừng lau nước mắt cô đang chảy xuống.

“Tại sao phải đánh nhau? Không biết chúng tôi sẽ lo lắng sao?” anh nói một câu dừng khóc lại giống như là một câu thần chú, sau khi nghe được ngược lại càng khiến cô khóc to hơn.

“Thực xin lỗi, tôi không sao, không cần lo lắng.” anh né tránh đi vấn đề không trả lời, chỉ chuyên tâm trấn an cô, nhưng anh lau thế nào cũng lau không hết nước mắt, cuối cùng anh trực tiếp ôm cô vào lòng.

Hơi thở thuộc về nam giới, hòa trộn cùng mùi thuốc nước vây quanh Bảo Linh Linh. Cô cứ như vậy lẳng lặng bị ôm lấy, qua một lát --

“Mấy xe! Cũng không phải tôi bị đánh, tôi khóc cái gì chứ?” Hương vị quen thuộc làm cho cô vô hình cảm thấy rất yên bình, bị ôm vào trong ngực, đầu óc cô rất nhanh khôi phục vận chuyển.

Nghe vậy, Ơn bật cười. “Đúng vậy, người bị đau là tôi, chị khóc cái gì chứ?”

“Cậu cũng biết đau? Cậu không biết khi tôi nghe được cậu đánh nhau với người khác, đối phương còn bị xe cứu thương đưa đi, tôi đã rất nóng nảy!” Cô giận trừng mắt nhìn cậu, nước mắt vừa rồi giống phù dung sớm nở tối tàn, chỉ lưu lại một chút dấu vết ở trên khuôn mặt.

“Tôi và người khác đánh nhau?” anh cảm thấy buồn cười.

“Làm ơn! Cậu là em của tôi nha!” Cô không suy nghĩ, giọng nói mười phần đương nhiên.

Nghe vậy, đáy mắt anh hiện lên một chút không hồn giận, nhưng ngay lập tức biến mất.

Em của cô?

Trong khoảng thời gian này, anh luôn cố ý tiếp cận cô, nhưng mà hiện tại tiểu thư bị anh ôm vào trong ngực này, một bàn tay còn đặt ở trên đùi anh, hành động cũng không thấy khác thường..... hai người đều đã có hành động thân thiết với nhau như vậy, cô vẫn là đơn thuần cho rằng anh chỉ là em của cô?

Tay của anh, đặt lên cái trán của cô: “Không phát sốt.”

Bảo Linh Linh không hiểu nhìn hành động bất ngờ của anh, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, “Cái gì?”

“Chị không phát sốt.” anh lặp lại một lần nữa.

“Cậu bị đánh đến hồng đầu rồi sao?” Lúc này đổi lại là tay cô đặt vào cái trán của anh, trong nháy mắt, ánh mắt hiện lên một chút lo lắng.

“Hay là cận thị?” Vừa nói, một tay anh vừa nắm lấy gương mặt của cô, giống như muốn kiểm tra đôi mắt của cô.

“Chu Luật Dĩ!” Không để ý đến vết thương trên mặt anh, một trái một phải từ hai phía đánh lên mặt anh, “Cuối cùng cậu muốn làm cái gì?”

“Đau.....” Bị đau buốt cô ra, anh nhanh chóng lui ra phía sau, dùng hai tay bảo vệ khuôn mặt tuần tú của mình, để tránh lọt vào công kích lần thứ hai.

“Tôi nghĩ đầu óc cậu bị đánh hồng rồi.” Bảo Linh Linh liếc mắt xem thường một cái, nhưng nghe thấy anh ai kêu vẫn là có chút không đành lòng. “Lại đây, tôi xem xem!” cô vẫy tay với anh.

“Tôi không cần, ánh mắt cô không linh nghiệm.” anh lắc đầu, vẻ mặt ủy khuất lên án.

Mắt hạnh xinh đẹp bắt đầu toát ra một ngọn lửa. “Tốt nhất cậu hãy nói rõ ràng cho tôi!” Cô ngồi chồm hổm ở trên giường, nửa người trên thẳng tắp, biểu tình hung hãn giống như mưa gió muốn đến.

“Tôi không họ Bảo.” Hai tay anh vẫn đang sống chết che chở mặt của mình.

“Đĩ nhiên!” Đùa cô à?

“Vừa rồi chị nói tôi là em của chị.” Giọng nói mười phần trách mắng.

“Cậu và Bảo Dương vốn đều là em của tôi!” Cô trợn trắng mắt.

Còn tưởng rằng anh đang nói nhảm cái gì, thì ra là cái này.

Chu Luật Dã nhú mi. “Tôi không phải.”

“Đúng – cậu không phải họ Bảo, cậu họ Chu, cho nên Bảo Dương là em ruột tôi, còn cậu là em Chu.” Cô lười tranh cãi với anh.

“Tôi thật sự không muốn làm em chị.” Nghe cô dùng giọng điệu dỗ trẻ con, trong lòng anh thật sự rất khó chịu.

“Vì sao?” Lần này đổi lại là mặt cô khó coi, “Tôi đối với cậu không tốt sao?” thằng quý nhỏ đáng chết, mặt cô vừa nghe thấy anh ta bị thương đã lo lắng muốn chết, giờ là như thế nào? Cô gà mẹ quá hay sao?

“Tôi không nói.”

“Đó là tại sao?” Tính nhẫn nại đã hết, cả người cô tới gần anh, trên gương mặt trắng nõn, đôi mắt lóe ra lửa giận trừng mắt anh.

Ai, sao lại kịch liệt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4 [3]

Edit: Lam Anh

Beta: Serena Nguyen

Chu Luật Dã thờ dài trong lòng, nhắm hai mắt lại, hít sâu.

Vừa rồi anh cả, anh hai nói, anh nên suy xét cẩn thận, nhưng anh thật sự không ngờ...

“Chu Luật Dã!”

Mở mắt ra, đập vào tầm mắt chính là đôi mắt phẫn nộ gần trong gang tấc.

“Linh Linh, chị thật ngốc.” Anh thở dài thật sâu, đồng thời ôm người con gái vào lòng.

“Cái...” Lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị ngăn chặn.

Môi của anh hôn lên môi của cô.

Đây là một nụ hôn ngây ngô, nhẹ nhàng, mềm mại, giống như vừa thăm dò, vừa học tập, rồi mới không ngừng sâu thêm.

Luật Dã đang... hôn cô?

Bảo Linh Linh trừng lớn mắt, có chút chậm chạp phát hiện sự thật này.

Nhìn gương mặt đặc biệt nổi bật phóng đại trước mắt, trong đầu cô trống rỗng, mãi đến khi miệng nhỏ bị cạy mở, cái lưỡi trơn trượt xâm nhập lãnh địa của cô, cô mới đột nhiên hoàn hồn.

“Ừm – ừm ừm.” Cô vùng vẫy định tách khỏi, nhưng mà một đôi tay đặt ở sau đầu và siết chặt eo cô, lại bất động như núi.

Ngay sau đó cô càng ra sức vùng vẫy, giấy dựa không ngừng.

“Đừng giấy dựa!” Rời khỏi môi của cô, anh gầm nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy toàn bộ máu nóng đi xuống bụng.

Tưởng rằng giành được tự do, Bảo Linh Linh còn chưa kịp thở một ngụm, miệng nhỏ hồng hào lại bị áp chế.

Nụ hôn thứ hai.

Đầu của cô không dễ dàng tỉnh táo được một chút, lại bắt đầu hỗn loạn.

Hiện tại là tình hình gì? Cô bị cưỡng hôn, còn bị hôn hai lần, hung thủ kêu cô đừng giãy dụa, vậy bây giờ cô có nên vùng vẫy hay không?

Suy nghĩ kết thành một khối, khiến cho cô không có chút phản kháng nào, mặc cho người trước mắt không ngừng đánh giá vẻ đẹp ngọt ngào của cô.

Cuối cùng, giống như đã hôn đủ, môi của anh rời khỏi cô.

“Tại sao không muốn làm em trai chị?” Bàn tay siết chặt trên eo cô chưa rời đi, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi hơi sưng đỏ của cô, nói nhỏ, “Bởi vì em trai sẽ không làm những hành động này với chị gái, đây là câu trả lời.”

Con người đen lóe lên ánh sáng khác thường, nhìn cô chăm chú. “Bảo Dương chắc hẳn không như thế với chị chứ?”

“Sao... Làm sao có thể...” Mặc dù đầu óc vẫn còn hỗn loạn, nghe thấy câu hỏi này, Bảo Linh Linh đáp lại cực kỳ thẳng thắn.

“Cho nên, chị thật sự cảm thấy, tôi đơn giản chỉ là em trai của chị sao?” Ép buộc mình không chú ý đến đôi môi đỏ mọng mê người kia, cùng với xúc cảm mềm mại ngăn cách bởi lớp quần áo truyền đến, anh đưa cho cô câu trả lời.

“Tôi...” Một câu của Bảo Linh Linh nghẹn ở cổ họng, không có cách nào nói ra lời.

Có đúng không? Luật Dã chỉ đơn giản là một người em trai sao?

Mười mấy năm qua, không phải cô luôn cho là như thế à? Nhưng... Tại sao cô trả lời không được, thậm chí biết rõ rằng mình không chán ghét nụ hôn của anh.d.đ.l.q.đ

Cuối cùng là...

“Linh Linh, trả lời tôi!” Chết tiệt! Cô tiếp tục nhìn anh chăm chú như thế, anh sắp không khống chế được nữa rồi!

“Tôi không biết...” Đầu óc hỗn loạn rừng rục một mảnh, cô chỉ có thể lắc đầu.

“Linh Linh...” Nhìn ánh mắt mơ hồ lại nghi hoặc kia, Chu Luật Dã rất muốn chờ cô trả lời, nhưng cũng biết mình không thể ở lại nữa, “Chị nghĩ cho thật kỹ, tôi tới phòng của anh trai.” Ép buộc mình buông lỏng tay, anh không dám nán lại thêm một giây nào trong phòng, sợ rằng chạm một giây, lý trí sẽ rời khỏi anh mà đi.

Bịch một tiếng, cửa phòng đóng lại, ngăn cách hai người.

Mất ngủ một đêm, Bảo Linh Linh mang một đôi mắt gấu trúc đến trường học.

Trước bảng thông báo ở hành lang dài chật ních một đám người, là nguyên nhân gì trong lòng cô đại khái có chút cơ sở.

“Linh Linh, Chu Luật Dã bị ghi lại hai lỗi lớn đấy!” Đúng lúc Ngô Dĩ Phương xem xong thông báo muốn trở về lớp học, quay đầu nhìn thấy bạn thân, lập tức túm lấy cô kể.

Hít một hơi thật sâu, cô nhả mây lại.

Có phần nghiêm trọng, không biết phản ứng của ba Chu và mẹ Chu là gì...

“Rốt cuộc chuyện này là sao vậy? Cậu hỏi cậu ta chưa?” Mặc dù hôm nay thông báo mới xuất hiện, nhưng mà ngày hôm qua sau khi xe cứu thương chạy vào trường học, tin tức gần như đã lan truyền hết cả trường rồi.

“Cậu ta không nói.” Cô ngẩn ngơ lắc đầu.

Ngày hôm qua... Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vốn định đến hỏi nguyên nhân đánh lộn, kết quả chưa hỏi cái gì, ngược lại...

“A.” Nghĩ đến một màn ngày hôm qua, mặt cô lại đỏ lên.

“Linh Linh? Cậu có khỏe không thế?” Ngô Dĩ Phương kỳ quái lắc lắc vai cô.

Nhìn vẻ mặt vụn vẹo đau khổ của cô, đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Không có gì.” Cô ép buộc mình bình tĩnh lại, bình tĩnh vài ngày trước mới lại đi hỏi tiếp.

“Về lớp học đi.”

Hai người cùng nhau rời khỏi hành lang dài, từ đầu đến cuối lại không phát hiện, ồ ơ xa xa đang có một đôi mắt nhìn chăm các cô.

“Thế nào?”

“Còn có thể thế nào?”

Ở góc khuất của tầng ba có hai bóng người, một người dựa vào cạnh tường, một tay dựa trên song sắt lan can.

“Chao ôi, còn nói sẽ không Bá Vương ngành thương cung(*), kiếm chế không được rồi chứ gì?” Bảo Dương lắc đầu.

(*) Bá Vương ngành thương cung: là một thành ngữ của Trung Quốc, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thương cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thương cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

Anh nhắm mắt: “Cực kỳ kiếm chế rồi, chỉ hôn thôi.”

“Tôi thật lo lắng, lần sau nữa có thể chỉ là một nụ hôn thôi hay không.” Chao ôi, cứ theo tình hình này, chị gái trong trắng sớm muộn cũng gặp nguy hiểm.

Chu Luật Dã không nói.

Nhìn dáng vẻ người anh em này, cả người cậu đều sợ hãi rồi! Động một tí là nói tục đánh đập cuồng bạo lực, bây giờ vì chị cả nhà mình mà lại tìm cậu “Bàn bạc”, còn yên tĩnh như thế, lòng to của cậu đều bắt đầu dựng thẳng lên rồi!

“Mặc dù tôi cảm thấy tình cảm của hai người thật sự không tệ, nhưng tôi không chắc chắn rốt cuộc chị tôi có thích cậu hay không.” Trầm mặc một lúc, cậu vẫn quyết định thành thật mở miệng, “Giả dụ, tôi nói giả dụ nha...! Nếu chị tôi nói không thích cậu, cậu nhiệt tình đơn phương như vậy cũng không sao chứ?”

Ôi ôi ôi

Dĩ nhiên cậu muốn ủng hộ tình yêu của người anh em, nhưng mà kia vẫn là chị gái của cậu, cậu cũng không thể không đứng trên lập trường của chị gái để suy nghĩ cho cô.

Là anh nhiệt tình đơn phương sao? Chu Luật Dã nhún mày.

Không... Anh có thể khẳng định không phải anh đơn phương, chỉ là thần kinh tiểu thư kia thật sự thô vô cùng.

Mặc dù chính mình hết sức khẳng định, nhưng nghe đến giả thiết của Bảo Dương, anh vẫn không nhịn được căng thẳng nắm chặt tay.

“Chị gái của tôi cực kỳ cộc cằn, thành thật mà nói, tôi cũng không biết cảm giác của chị ấy, nếu như các người yêu nhau, tôi đương nhiên cực kỳ ủng hộ, nhưng nếu không thì sao? Tôi cũng không muốn cậu ngăn cản tình yêu của chị ấy.” Theo Luật Dã loại người cực kỳ mạnh mẽ chiếm hữu ham muốn này, cùng thái độ cứng rắn không cho phép người đàn ông nào tiếp cận chị gái, chỉ sợ sẽ hại cô biến thành bà cô già.

“Tôi nói... Cậu có muốn cùng chị tôi tách ra một khoảng thời gian xem sao hay không? Nếu chị ấy có cảm giác, tôi tin sẽ không cắt đứt, hơn nữa nếu như cậu muốn ở cùng một chỗ với chị tôi, cũng phải có khả năng chăm sóc chị ấy. Cậu đừng quên cậu nhỏ hơn chị ấy một khóa, huống chi còn sắp đi nghĩa vụ quân sự, cho dù chăm sóc như thế nào, chênh lệch tuổi tác vẫn là một vấn đề.” Bảo Dương đưa ra quan điểm hết sức khách quan.d/đ/v/q/đ

Không sai, đây mới là điều anh chú ý nhất.

Chu Luật Dã nhún chặt mày, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Anh nhỏ hơn cô, bây giờ là nhỏ hơn một khóa, sau khi học đại học, ra ngoài xã hội, anh còn có nghĩa vụ quân sự, đến lúc đó sẽ không chỉ chênh lệch một năm.

Trước tình huống này, phải khi nào anh mới có thể thuộc điều kiện khách quan vượt qua cô, đạt tới tiêu chuẩn có thể chăm sóc cô?

Anh biết rõ Linh Linh cũng có cảm giác với mình, cũng không nói rõ, nguyên nhân không trực tiếp để cho hai người thay đổi quan hệ trong sáng, nói thẳng ra, chính là nguyên nhân đó.

Nhỏ hơn cô một khóa, khi còn đang cùng học trung học, hình như anh không có cách nào ngăn ngừa tất cả hành trình rình trộm này xảy ra, chờ đến khi cô lên năm nhất, chênh lệch giữa học sinh trung học và sinh viên đại học càng nhiều hơn, lại đến khi cô ra ngoài xã hội bắt đầu độc lập kiếm tiền, anh vẫn còn đang học đại học, cho dù tính chỉ tốt nghiệp trễ một năm, nhưng vấn đề nghĩa vụ quân sự lại tiếp tục đến... .

Bởi vì những cái này, anh quả thật không có cách nào ngăn ngừa các bạn học, đàn anh xung quanh cô, thậm chí là đồng nghiệp, cấp trên tương lai của cô.

Loại tình huống này, anh thật sự không có cách nào hợp lý hợp tình nói anh là bạn trai cô, mà người đàn ông không thể bảo vệ bạn gái mình, nghĩ thế nào cũng đều hèn nhất tới cực điểm!

Nhưng mà tình hình hiện tại của anh cũng không tốt đến mức kia.

“Luật Dã.”

“Sao vậy?”

“Muốn đánh cược hay không?” Đau khổ nha, đương sự đau khổ, cậu ở một bên nhìn cũng đau khổ.

“Gi?” Anh mở mắt ra, vẻ mặt khó chịu trừng mắt nhìn bạn thân.

“Cậu và chị tôi tách ra, cho đến khi cậu có khả năng chăm sóc chị ấy, nếu đến lúc đó bên người chị ấy không có bạn trai, tôi sẽ lập tức ủng hộ cậu, thế nào?” Bảo Dương không ngừng nỗ lực đến cùng nói ra dự tính trong đầu mình.

Tách ra... Giống như lời anh cả, anh hai đã nói.

Có lẽ tách ra quả thật tốt hơn, dựa vào cô gần gũi quá, anh biết mình rất khó chuyển tâm.

Hơn nữa, anh còn hi vọng mình có khả năng chăm sóc cô, chăm sóc tốt nhất.

Hít sâu một hơi, con người đen sặc bèn nhìn về phía Bảo Dương.

“Đánh cược.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 5

Một bóng dáng xinh đẹp vừa xuất hiện ở trong siêu thị, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của đàn ông, ngay cả đồng bào phụ nữ cũng không nhịn được, nhìn thêm vài lần.

Người đẹp kéo làn bước đi trên đôi chân quyến rũ, đi đến khu vực đồ ăn tươi sống. Đôi mắt to trong sáng kiểm tra các sản phẩm, xác nhận hạn sử dụng, làn da trắng nõn đi dưới nắng nên hơi hồng hồng, tóc dài đen nhánh như thác nước bởi vì trời nóng mà buộc lên cao cột thành một cái đuôi ngựa gọn gàng, bên trong áo đồng phục màu xanh, váy màu xám là một vóc người lung linh tinh tế, khiến bất kỳ nam nhân nào thấy, mạch máu đều muốn phun trào.

Cô, chính là Bảo Linh Linh năm nay đã đầy hai mươi lăm tuổi.

“Sao bắp cải vẫn còn đắt như vậy?.....” Trên tay cô cầm nửa cây bắp cải, đôi mi thanh tú xinh đẹp nhíu lại.

Bởi vì không lâu trước đây một con bão tấn sát bữa bãi nên giá cả tất cả đồ ăn đều tăng lên không ít, nhưng đều đã qua một tháng, giá cả các đồ ăn khác đều trở về bình thường, nhưng bắp cải vẫn tiếp tục duy trì, không hạ giá.

Cô đi dạo, thỉnh thoảng cầm lấy nguyên liệu nấu ăn khác nhau quan sát so sánh, không phát hiện một thân người cao lớn đang tiếp cận cô.

“Linh Linh.” Người vừa mới tới lên tiếng gọi.

Nghe tiếng, cô nghiêng đầu nhìn qua.

“Hello, đã về rồi?” Cô vừa nhìn thấy người đến, ngay lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào có thể hòa tan người.

“Ừ, mua bữa tối sao?” Người tới đeo gọng kính màu vàng nhẹ nhàng, vóc người thon dài tiêu chuẩn cùng ngoại hình tuấn tú nhã nhặn, nên vừa xuất hiện cũng ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Anh là anh hai nhà họ Chu, Chu Luật Anh.

Tổ hợp một nam một nữ trai đẹp gái xinh, khiến hai người trở thành tiêu điểm của khu vực này, tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người.

“Com trưa ngày mai. Đêm nay ăn bên ngoài.” Cô cười giải thích.

Cô và Luật Anh một trước một sau tốt nghiệp cùng trường đại học, sau khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự, Luật Anh tiến vào làm trong một công ty phần mềm mới nổi, mà cô dưới sự giới thiệu của anh cũng tiến vào cùng một công ty.

Khác nhau chính là, hiện tại anh đã lên chức quản lý, mà cô vẫn an phận thủ thường làm người phụ trách công việc thư ký, địa điểm công tác của hai người cũng chia ra ở hai huyện khác nhau.

“Không có hộ hoa sứ giả cùng đi ăn tối sao?” Từ đầu đến cuối trên mặt anh vẫn lộ vẻ tươi cười ấm áp mấy chục năm không thay đổi.

“Hộ hoa sứ giả duy nhất của em, vẫn còn đang ở công ty bận tối tăm mặt mũi làm báo cáo.” Hiện tại em trai Bảo Dương của cô đang làm trong ngành công nghiệp quảng cáo.

“A, vị quản lý Hoàng trước kia đâu rồi?” Chu Luật Anh đi đến bên cạnh cô, dùng khoảng cách không quá rầy đến việc cô mua sắm tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Nhờ phúc của anh, đã chạy mất.” Miệng cô nở một nụ cười, một chút cũng không vì người theo đuổi cô đã chạy mất mà tức giận.

“Ha ha, thật đúng là không chịu nổi hù dọa.” Biểu tình dịu dàng trên mặt không ăn khớp một chút nào với nụ cười giảo hoạt nổi lên, nhặt đến không dễ phát hiện.

“Quản lý của một công ty lớn đến chi nhánh nhỏ chúng tôi, tranh giành việc đưa đón đồng nghiệp với một quản lý loại 3 nho nhỏ, ai có thể chịu nổi loại hù dọa này?” Bảo Linh Linh cười, giống đang thoải mái bàn luận phim truyền hình vậy.

“Tôn đại thánh như anh đây cũng không phải ai cũng đều mời được.” Ai bảo anh có nghĩa vụ phải bảo hộ công chúa nhỏ này chứ, loại bỏ những người rảnh rỗi tới quấy rầy, “Em vừa gọi điện thoại, anh liền chạy đến ngay.”

“Đừng nha, cảm ơn Tôn đại thánh.” Thật ra là cô vượt cấp trình báo, trực tiếp gọi điện thoại báo tin, yêu cầu sự giúp đỡ. Ai bảo người bầm đấm lấy cô kia thực sự không thể khai sáng được đây chứ.

“Em thích là tốt rồi.” Giọng điệu cung chiêu nói không nên lời.

“Tiểu nữ tử không có gì để báo đáp, cũng không có biện pháp lấy thân báo đáp, nhiều lắm là mời anh ăn một bữa.” Tuổi càng lớn, Luật Nhân và Luật Anh càng giống anh trai lớn đều yêu thương cô, giúp cô đuổi hết ruồi bọ, đuổi hết sắc lang, chỉ thiếu không có giới thiệu bạn trai cho cô mà thôi.

“A, để cho em nợ.” không biết đã nợ bao nhiêu lần rồi, “Đội lạt nữa, muốn cùng nhau ăn không?”

“Tối nay em còn muốn sửa lại đồ vật, để lần sau đi.” Cô cười từ chối.

“Ừ, lần sau đi.” Anh đi theo cô, rất xứng với chức hộ hoa sứ giả, lảng lảng đi theo bên cạnh cô đi dạo thêm một lát, “Linh Linh.”

“Không tính tìm bạn trai mới sao?” Sau gọng kính màu vàng, anh đang cẩn thận kiểm tra phản ứng của cô.

Chỉ thấy Bảo Linh Linh thân nhiên cười, giống như một búp bê xinh đẹp, không tỏ vẻ bài xích, nhưng cũng không giống như có hứng thú.

“Anh muốn giúp em giới thiệu sao?”

“Có người thích hợp cho em lựa chọn.” Vẫn là câu trả lời không thay đổi.

“Vậy từ từ sẽ đến đi, không vội.” Cô trả lời không nhanh không chậm, giống như hoa thủy tiên xinh đẹp.

“Ừ.” Chu Luật Anh cười cười thuận theo ý của cô, “Anh giúp em.” Anh đặt cái giỏ mua sắm lên quầy thu tiền, tiếp theo để cái túi nguyên liệu nấu ăn kia lên xe, tự mình hộ tống công chúa về nhà.

“Cám ơn.” Đến cửa nhà mình, sau khi lấy túi lấy xuống xe, cô liền quay đầu nói lời cảm ơn với anh.

“Không có gì.” Anh luôn tươi cười nhã nhặn không lộ răng. Lúc cô xoay người chuẩn bị vào cửa, anh lại gọi cô.

“Linh Linh.”

“Làm sao vậy?” Cô khó hiểu quay đầu lại, nghĩ đến chính mình có phải đã quên lấy cái gì.

“Trước khi Bảo Dương trở về, nhớ rõ phải khóa kỹ cửa sổ.” nhiều năm qua, mỗi khi cô trở về anh đều không quên nhắc nhở.

“Đạ -- em sẽ khóa hết cửa lại, để cho Bảo Dương không vào được nhà!” Cô cười, lời này cô đã nghe nhiều năm nhưng vẫn cảm thấy ấm áp.

Cô cười vui vẻ hoạt bát, không chú ý đôi mắt phía sau gọng kính màu vàng, hôm nay có một chút thâm ý đặc biệt.

Vào cửa, Bảo Linh Linh chiếu theo anh dặn dò, trước tiên khóa cửa lớn lại, để nguyên liệu nấu ăn vào tủ lạnh, sau đó trở lại phòng ngủ trên lầu ba.

Tháng chín, nắng cuối thu quả thật rất gắt, cũng đã gần đến hoàng hôn mà vẫn không cảm thấy mát mẻ, bên ngoài vẫn giống như buổi trưa, nhiệt độ trong không khí càng không kém chút nào.

Vừa rồi, trên đường đi vào siêu thị, đã làm cho váy áo của cô thấm một chút mồ hôi.

Cô vào cửa, để cặp tài liệu vào cái ghế chỗ máy vi tính, tiếp đó xoay người đi tới tủ quần áo, tìm kiếm quần áo mặc ở nhà, chuẩn bị để thay sau khi tắm rửa.

Sau khi lấy tất cả quần áo và đồ dùng ra để ở trên giường, cô không đi tới phòng tắm ngay lập tức, mà ngược lại bắt đầu cời quần áo ra.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì cô bắt đầu thói quen, cô sẽ ở trong phòng cời hết quần áo cho đến khi chỉ còn lại đồ lót sau đó mới đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong, cũng chỉ mặc nội y và quần thêm một cái khăn tắm liền ra phòng tắm, tiếp theo mới ở trong phòng thay quần áo.

Hôm nay cũng như mọi ngày, sau khi đặt quần áo sạch sẽ ở trên giường, cô bắt đầu cời cúc áo của chiếc áo sơ mi đang mặc trên người, một cái hai cái, cho đến khi toàn bộ cúc áo đã được cời hết, sau đó là váy ngắn ôm sát người, khóa kéo, tất chân..... từng cái từng cái đều cời hết, lúc này cô mới cầm lấy nội y sạch sẽ đi vào phòng tắm.

Ước chừng hết khoảng hai mươi phút, cô da thịt trắng nõn còn tỏa ra một chút hơi nước, được bao vây bởi một cái khăn tắm lớn đi ra khỏi phòng tắm, khăn tắm cời ra, trên người cô đã mặc nội y sạch sẽ xinh đẹp, đi đến bên giường, đầu tiên cô kéo cái khăn tắm, tùy ý lau qua mái tóc một chút, cản trở những giọt nước đang nhỏ xuống, tiếp theo hai tay duỗi ra, áo ba lỗ vải bông mặc trên người, hai chân nhấc lên, quần đùi cùng chất bao lấy cái mông nhỏ tròn trịa.

Vừa lau tóc, vừa đi đến chỗ máy tính, cô dùng cánh tay trống không, vói vào trong cặp tài liệu tìm phần tư liệu lấy ra, chuẩn bị đi về bên giường, vừa lau tóc vừa nghiên cứu. Nhưng mà, lúc đi đến bên giường, cô mới phát hiện rèm cửa cái cửa sổ sát còn chưa kéo xuống.

Không xong, cô quên chưa kéo rèm cửa sổ mà đã bắt đầu biểu diễn một màn cời quần áo!

Cô nhanh chóng đi nhanh về phía trước, nhưng trước khi rèm cửa sổ được kéo xuống một giây, khoe mắt cô lại vô ý nhìn thấy phòng đối diện vốn là hơn bảy năm trống không, lúc này đèn lại có thể sáng!

“Là Luật Anh sao?” Trực giác của cô cho là Luật Nhân hoặc Luật Anh đi vào lấy này nọ.

Nhưng là giây tiếp theo, bên ngoài rèm cửa sổ lại truyền đến một chút tiếng động.

Khi rèm cửa sổ chuẩn bị kéo xuống thì bàn tay lại dừng lại ở giữa không trung, vốn là khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp bỗng trở nên cứng ngắc tái nhợt, cô cứ như vậy đứng ở trước cửa sổ sát đất, trừng mắt nhìn màu sắc và hoa văn trên rèm cửa sổ, giống như hi vọng được mặc nó.

Tiếng động này cô nhận ra được! Là tiếng động của vòng lăn khi mở chốt cửa sổ của phòng đối diện.

Luật Nhân và Luật Anh sang nhà họ Bảo, từ trước đến nay đều đi cửa chính, càng không thể nào là ba mẹ nhà họ Chu.....

Bang bang phanh, tiếng động cách cô càng ngày càng gần, âm thanh của người từng quen biết khi đó, đem hồi ức cô chôn sâu ở trong lòng, từng chút từng chút, chậm rãi gọi trở về.

Cô không thể không chế cứng ngắc ở tại chỗ, thẳng đến –

“Bá” một tiếng, cửa sổ sát đất bị mở ra ở trước mặt cô.

Đôi mắt của cô nhìn chằm chằm trước mắt, không di chuyển, ánh mắt có thể nhìn được, chỉ nhìn thấy cửa sổ sát đất được người nọ mở ra, yết hầu và lồng ngực của anh.

Trái tim của cô không thể ức chế kinh hoàng, đầu cũng không tự giác ngừng hoạt động luôn.

Hai người cứ như vậy, đứng cách nhau 1 dặm, trước cửa sổ sát đất.

Trầm mặc vây ở quanh hai người thật lâu, lâu đến mức Bảo Linh Linh đều đã muốn trộm nhéo bắp đùi của chính mình một cái, xác nhận có phải cô đang nằm mơ hay không, cách biệt nhiều năm như vậy, giọng nói xuất hiện trong mộng của cô không biết bao nhiêu lần rốt cục cũng vang lên.

“Linh Linh.” Mềm nhẹ lại mang một chút âm điệu nam tính trầm thấp, rơi xuống trên đầu cô.

Vừa nghe được giọng nói kia, cô lập tức giống như đâm phải ổ răn, ngay tức khắc nhảy ra khỏi chỗ, mà người ngoài cửa sổ, cũng thừa dịp rèm cửa sổ mở chui qua, tiến vào trong phòng.

Trùng mắt nhìn đôi chân to bước vào trong phòng, đôi mắt chậm rãi hướng lên trên di, hai chân, thắt lưng, bụng, ngực, cầm..... Thẳng đến gương mặt mang theo một xa lạ, lại có chút quen thuộc, toàn bộ chiếu vào ánh mắt của cô.

Ánh mắt của cô giống như muốn rót ra ngoài, trùng lớn đến không thể lớn hơn nữa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cũng sợ tới mức hé mở.

Hồi ức từng chút từng chút trở lại trong đầu, vốn tưởng rằng theo thời gian mà dần dần phai nhạt đi qua, nhưng hiện tại lại toàn bộ đều quay trở về, còn kèm theo tức giận nồng đậm.

“Cút đi ra ngoài cho tôi!” Cô hét chói tai hô to.

“Linh Linh?” Người tới sững sốt một chút, giống như không dự đoán được cô sẽ phản ứng như vậy.

“Đi ra ngoài!” Bảo Linh Linh giống như nổi điên kêu to, còn dùng tay đẩy anh.

Mẹ nó! Cô đã nhớ ra thói quen không kéo rèm cửa sổ, và thay quần áo trong phòng vì sao mà có rồi.

Chính là bởi vì anh!

Bởi vì anh, hàng đêm cô đều nhìn chằm chằm cửa sổ phòng đối diện, ngóng trông ngọn đèn kia sáng lên.

Bởi vì anh, ngay cả thời gian thay quần áo ở phòng tắm cô cũng không lãng phí, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ bất kỳ một chút động tĩnh nào của phòng đối diện.

Bởi vì anh, lần đầu tiên cô ném trái tư vị mất ngủ là cái gì.

Bởi vì anh..... Bởi vì anh.....

Nhiều lắm cái bởi vì anh!

Đáng giận -- thật vất vả cô mới quên được, lúc này tại sao anh còn xuất hiện?

Một nỗi tức giận càng ngày càng mãnh liệt, lao thẳng tới trái tim cô. “Đi ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài --” Cô đẩy anh không được, nên đành phải dùng tay đánh loạn một trận.

Trong lúc nhất thời, bình lách cách bâng, tiếng đánh cùng với tiếng hét chói tai của phái nữ, không ngừng truyền ra từ lầu ba nhà họ Bảo.

Bảo Dương vừa mở cửa phòng, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt khiến hần phải há hốc mồm.

“Chị, chị có sao không?” Cậu vừa mới vào nhà không bao lâu thì chợt nghe được tiếng chị gái hét lên, cậu sợ tới mức nhanh chóng chạy lên.

Đã bao nhiêu lâu cô không có tinh thần như vậy?

“Đuổi anh ta ra ngoài!” Cô gần như điên cuồng mà hét lên.

Vì thế Bảo Dương chuyển tầm mắt tới trên một người khác đang ở trong phòng.

“Chu Luật Dã, cậu dùng bạo lực với chị tớ à?”

Nghe ngữ điệu của Bảo Dương, hình như tuyệt đối không có chút bất ngờ khi người này biến mất nhiều năm như vậy lại đột nhiên xuất hiện? Bảo Linh Linh ngạc nhiên cùng nghi ngờ nhìn cậu em trai

“Vừa vặn ngược lại.” Là cô đang dùng bạo lực với anh, còn anh đang ngăn cản hành động bạo lực.

Chỉ thấy hay tay Bảo Linh Linh bị Chu Luật Dã bắt lấy, cô không thể giãy dụa, đành phải sửa dùng hai chân điên cuồng không lưu tình chút đá mạnh vào anh, hơn nữa còn vừa đá vừa mắng.

Nhìn tình huống trước mắt, Bảo Dương không khỏi khó hiểu.

Mấy năm qua, chị gái của nhà mình, ở bên ngoài hoàn toàn là một hình tượng mỹ nhân điềm tĩnh, ngay cả ở nhà cũng rất ít khi có quá nhiều cảm xúc, hoàn toàn giống như một con búp bê không biết tức giận, làm cho cậu còn lo lắng có phải chị gái bị bệnh rồi hay không.

Không nghĩ tới, lúc này, Luật Dã chỉ mới xuất hiện, đã có thể làm cho chị gái hoàn toàn mất đi lý trí, có thể thấy được anh ta ở trong lòng chị gái, thật sự là rất đặc biệt.

“Bảo Dương, ném anh ta ra đi!” Từ đầu đến cuối hai tay vẫn không thể được tự do, khiến cho cơn tức giận của Bảo Linh Linh càng tiếp tục dâng lên.

Mẹ nó! Nếu không phải do cô không đủ chiều cao, thì cô đã sớm dùng đầu của mình đập vào đầu của hần, cùng đồng quy vu tận rồi!

“Em đánh không lại anh ta.” Bảo Dương chỉ đứng dựa vào cửa nhìn, căn bản không có ý định tiến lên.

Cậu không ngờ đến nỗi cướp thịt của một con sư tử bị đói bụng thật lâu, huống chi cục thịt kia đã sớm bị viết tên lên.

“Bảo Dương --” Không nghĩ tới em trai lại thấy chết mà không cứu, hai mắt cô đều đang bốc hỏa.

“Tin tức có sai lầm?” Ánh mắt Chu Luật Dã quét đến người đang xem ở cửa. Anh nhớ rõ tin tức mà bọn họ nói cho anh biết..... Không phải là bộ dáng giống như trước mắt vậy.

Bởi vì rất nghi hoặc, anh đã bắt lấy tay Bảo Linh Linh, cũng không trốn tránh chân của cô cho dù chân của cô đang đá lung tung.

“Không có.” Bảo Dương lắc đầu phủ nhận, “Tôi cũng rất kinh ngạc.”

Nghe thấy cậu ta giải thích, Chu Luật Dã cái hiểu cái không nhủi mày.

“Xuống lầu phiên toái đóng cửa lại, mặc kệ tiếng kêu có khùng bố bao nhiêu, cũng không cần lo lắng.” Anh rõ ràng hạ lệnh đuổi khách, giống như anh mới là chủ nhân của phòng này, cuối cùng lại bồi thêm một câu, “Tôi nghĩ tôi không dễ dàng bị giết như vậy.”

Bảo Dương nghe xong nhún nhún vai, thật đúng là đóng cửa phòng lại rồi đi.

Cậu biết rõ, Luật Dã không khả năng thương tổn chị gái của chính mình, chỉ có đầu hàng và bị chém.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người bọn họ.

Sau khi cửa được đóng lại, Chu Luật Dã buông tay ra, để cho cô loạn đánh trên người chính mình. Ước chừng qua nửa tiếng đồng hồ, không biết là do đánh đến mệt mỏi, hay là mắng đủ, cô chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Linh Linh.” Anh lại gọi nhỏ cô một lần nữa.

“Trở về.” Dùng vũ lực công kích không có hiệu quả, Bảo Linh Linh lựa chọn đi vòng qua anh, mở chăn lên giường nằm, nhắm mắt làm ngơ.

“Trở về thế nào?” Ngoan ngoãn đi theo phía sau cô, ngồi xuống bên mép giường, bàn tay Chu Luật Dã cách chăn bông xoa nhẹ cô.

Bàn tay nhẹ nhàng nhu vuốt, giống như đang che chở bảo vật quan trọng nhất, vừa ôn nhu, vừa kiên định.

Nhưng người ở trong chăn bông không có trả lời.

“Linh Linh.” Anh lại gọi, giọng điệu càng thêm ôn nhu vài phần.

Cô gái trong chăn vẫn không có đáp lại, nhưng anh có thể cảm nhận được thân thể người anh chạm có chút cứng ngắc.

“Tôi vừa trở về.” Anh chậm rãi mở miệng, nếu đối phương không tính đáp lại, vậy anh tự mình nói. “Buổi trưa hôm nay vừa tới, tôi.....” Chu Luật Dã vừa nói, vừa vuốt vai của cô, biết cô vẫn đang nghe, anh tiếp tục nói tiếp.

“Vừa rồi anh hai trở về, nói với tôi chị cũng đã trở về, còn nói chị vẫn chưa có ăn cơm, chị muốn ăn cái gì? Tôi đi giúp mua chị?”

Không có phản ứng, thể công thân thiết quan tâm không có hiệu quả.

“Sau khi tôi sửa sang lại xong đồ vật, thì rất đói bụng, nhưng lại muốn chờ chị trở về cùng ăn, tôi vẫn chờ ở trong phòng không đi ra khỏi cửa, cho tới bây giờ, chị có muốn cùng tôi ăn một bữa cơm không?”

Vẫn không có phản ứng, thể công đáng thương không có hiệu quả.

Như vậy một chiều cuối cùng --

“Chỉ là không nghĩ tới tôi chờ ở trong phòng, vừa thấy chị trở về, còn chưa kịp chào hỏi, chị đã bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt tôi.....”

“A --” Rốt cục người trong chăn đã có phản ứng, toàn bộ nhảy lên đánh!

Quả nhiên có tác dụng. “Chị cởi đến chỉ còn lại nội y, tôi không biết phải tiến lên chào hỏi như thế nào, đành phải ngoan ngoãn chờ chị tắm rửa xong đi ra, mặc quần áo vào--” Hắn vô tội tiếp tục giải thích, nhìn cười nhìn người trước mắt hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn đồ lên.

“Câm mồm! Cậu nhìn lên tôi thay quần áo còn dám nói!” Nắm lấy cái gối đầu, Bảo Linh Linh lập tức mở miệng xóa sạch lời nói của anh, mặt cô đỏ có thể sánh ngang quả cà chua, đã phân không rõ là do thét lên hay vì nguyên nhân khác.

“Tôi không nhìn lên.” Anh rất quang minh chính đại đứng ở bên cửa sổ thưởng thức, chỉ là cô không phát hiện. “Chị gầy đi một ít.”

Có lẽ là tuổi tăng lên, hai má trước kia hơi tròn lúc này lại có chút gầy đi, thành khéo thành hình trái xoan, tay chân so với lúc trước cũng thon thả hơn bao giờ hết, khung xương vai gáy nhiều hơn vài phần thành thực, nhưng không thay đổi chính là chỗ tròn trịa kia, vẫn có da có thịt như vậy.....

Oanh! Núi lửa bạo phát.

“Chu, Luật, Dã! Cậu không cần quá đáng!” Anh nhìn quá mức kỹ càng.

Mặt Bảo Linh Linh đã đỏ đến mức có thể lên cơn shock bất cứ lúc nào.

Cô đắp chăn bông lên, cảm gối đầu xuống vào trên người anh. “Rốt cuộc cậu trở về làm gì?” Cô muốn giết người đến đỏ cả mắt rồi.

“Nhìn chị.”

“Đã thấy! Đi ra ngoài.”

“Không đủ.”

“Không đủ?” Cô dùng âm điệu cao nhất hét chói tai.

“Tôi nhớ chị.” Đôi mắt đen dừng lại trên người cô, Chu Luật Dã chậm rãi thành thật nói ra ba chữ này

Oanh! Núi lửa phun trào lần hai.

“Nhớ cái tên khốn kiếp cậu!” Cô lại thương cho anh hai quyền. “Lúc trước cậu không thông báo một tiếng, đã chuyển trường! Anh cậu biết, Bảo Dương biết, tất cả mọi người đều biết, chỉ một mình tôi là không biết!”

Một lần này, cô nói ra hết toàn bộ bất mãn trong lòng trong nhiều năm nay.

“Năm nay! Không báo tin, không liên lạc, cậu còn dám nói cậu nhớ tôi?” Anh có biết cô đã chờ mấy cái xuân, hạ, thu, đông, không? Chờ đợi đến năm thứ ba, cô đã hoàn toàn bị thất vọng và phần nộ thay thế.

“Tôi nhớ chị.” Anh giống như không sợ chết, lại khẳng định nói.

“A -- Chu Luật Dã, cậu cut đi cho tôi!” Cô nhanh chóng muốn điên!

“Linh Linh, bình tĩnh một chút.” Anh ôn nhu tựa như tính nhẫn nại của cô giáo nhà trẻ, dỗ cô giống như dỗ con nít.

“Tôi nhìn thấy cậu không có giết người là đã rất tinh táo rồi! Cậu còn muốn tôi bình tĩnh như thế nào?” Cô tiếp tục lấy gối đầu điên cuồng đánh anh, càng đánh càng thương tâm.

Nghe vậy, miệng anh nhếch lên, cười đến có chút âm hiểm, “Tôi nghe nói vài năm nay chị rất im lặng giống như không khác nào một con búp bê.”

“Ai nói?” Búp bê? Hiện tại hai mắt cô đã che kín tơ máu, thấy thế nào cũng giống như một bà điên!

“Ba tôi, mẹ tôi, ba chị, mẹ chị, anh cả, anh hai, Bảo Dương.” Anh thành thật trả lời.

“Cậu liên lạc với tất cả mọi người, nhưng tại sao lại không liên lạc với tôi?” Cô vừa nghe, đôi mắt xinh đẹp lại phun hỏa, đến muốn đốt trụ!

“Tôi không phải cố ý.”

“Cậu không phải cố ý, chẳng lẽ là do tôi cố ý sao?” Giọng nói rỗng giận của cô lại lên cao tám độ lần thứ hai.

“Thực xin lỗi.” Về mặt anh thành khẩn giải thích.

“Đồ đầu to! Đi ra ngoài cho tôi!” Trong một giờ ngắn ngủi, cô đã gặm rú bù lại hết phần trong bảy năm.

Bởi vì biểu tình vô tội kia của anh, làm cho cô càng xem thì tức giận lại càng lớn!

Ngay cả bởi vì tên khốn kiếp này không nói rõ được với cô, nói xong còn cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô, sau thì một câu cũng không nói biến mất vô tung, làm cho cô từ đó về sau ngủ sẽ mơ thấy anh, khi cô tới gần bạn trai thì sẽ nghĩ đến anh, khiến cho hai người kết giao không được bao lâu thì tuyên bố chia tay, mà đầu số gây nên này, sau khi biến mất bảy năm lại trở về, lại chỉ cho cô về mặt vô tội?

Tên khốn kiếp! “Tên khốn kiếp! Họ Chu! Trả nụ hôn đầu tiên cho tôi!” Bảo Linh Linh vô cùng tức giận, thấy người trước mắt giống như bị đánh cũng không thấy đau, cô dứt khoát bắt lấy bàn tay to kia, hung dữ cắn một cái.

“Linh Linh, bên cạnh nhà chị tất cả đều là họ Chu.” Chu Luật Dã không đau không ngứa nhìn cô cắn cánh tay của mình, hơn nữa còn vô cùng có kiên nhẫn khuyên bảo.

Nhìn thấy cô phát điên như vậy, anh một chút cũng không lo lắng, ngược lại, anh rất cao hứng.

Có cảm giác mới có phản ứng, xem ra nụ hôn năm đó, thật sự là hôn đến trong lòng của cô đi.

Cô tức giận đến bùng ra, tiếp tục chửi ầm lên.

“Hôn tôi cũng chỉ có người Họ Chu là cậu!”

“Đương nhiên.”

“A --” Thấy bộ dáng dương dương tự đắc của anh, cô bị tức giận đến nói không lên lời, chỉ có thể lên tiếng thét chói tai. Cuối cùng, Chu Luật Dã vẫn là chạy ra.

Bất quá không phải anh thua, mà là anh lo lắng nếu ở thêm lúc nữa, người bên trong sẽ bị nổ mạch máu mắt. Tuy rằng anh đã sớm đoán được biến mất nhiều năm không chào mà đi sẽ khiến cô tức giận, càng không thể nào anh vừa trở lại, cô sẽ giang hai tay hoan nghênh, nhưng phản ứng nghiêm trọng như vậy, anh cũng rất bất ngờ.

Xem ra, có một trận chiến khó khăn để chiến đấu.

Ở trên ban công, anh nhìn cửa sổ sát đất cười khở.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 6: [1]

Editor: Hijushima

Một đêm ồn ào trôi qua, bắt đầu từ buổi sáng hôm sau, người hai nhà Chu, Bảo nhìn thấy Bảo Linh Linh, đều giống cô từng bị bệnh nan y gì đó, nhưng cuối cùng tối hôm qua đã được cứu chữa, cười không khép miệng.

Còn “Thầy thuốc” đã cứu chữa cô, thì nhận được sự giúp đỡ của người nhà họ Bảo.

Cô khóa cửa sổ, người trong nhà sẽ giúp anh mở cửa lớn ngay; Cô khóa cửa phòng, bọn họ giao chìa khóa phòng cho anh.

Bảo Linh Linh đối với chuyện này càng thêm giận dữ. Chẳng lẽ người kia biến mất bảy năm, đã thu mua hết người trong nhà à?

Ngay cả Bảo Dương cũng dùng lời nói thăm thía nói với cô, “Em cảm thấy khi chị ở cùng với Luật Dã, có vẻ tức giận.”

Tức giận? Đúng vậy! Cô không chỉ tức giận! Mà còn sắp tức điên rồi!

Tan tằm vừa bước ra khỏi công ty, đã thấy người đàn ông kia lại không mời tự đến, lửa cả người cô giống như nham thạch nóng chảy khi núi lửa sắp phun, bắt đầu ừng ục ừng ục sôi lên.

“Tan tằm rồi hả?” Chu Luật Dã vừa thấy cô đi ra, lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn nghênh đón.

Anh đang dựa vào một chiếc xe RV màu đen, đáng người cao lớn tinh trắng và ngoại hình tuấn mỹ xuất sắc hấp dẫn ánh mắt của không ít người qua đường.

Bắt đầu từ ngày anh trở về, không biết biết được lịch trình của cô từ người nào trong nhà, sau đó hoàn toàn dựa vào lịch trình. Đưa đón cô đi làm, xuất hiện trên bàn ăn nhà cô, mỗi đêm đều chắt canh đến phòng cô báo danh đúng giờ, thật giống như bảy năm này chưa từng biến mất, còn càng thêm xuất hiện ở mọi nơi!

Cuối cùng thì anh muốn làm gì?

“Lãng phí xăng.” Cô than thở, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn anh một cái đã cầm cặp tài liệu đi về một hướng khác.

“Sẽ không.” Anh cười, bước chân lớn còn chưa bước mấy bước, đã đuổi kịp cô.

Hai tuần này, cô chưa bao giờ ngồi xe anh, nhưng anh lại cực kỳ có tính nhẫn nại không chịu buông tha, buổi sáng đi theo cô đến trạm xe bus, chờ cô lên xe, rồi lái xe đi theo sau đến công ty của cô, đến lúc tan tằm, cũng như vậy đứng bên ngoài chờ cô, lại đi đến trạm xe bus với cô, chờ cô lên xe, sau đó quay lại công ty cô lái xe về nhà.

“Linh Linh, hôm nay tôi qua nhà chị ăn cơm nhé.” Anh đứng cạnh cùng cô chờ xe bus, mặc kệ nhân vật nữ chính có để ý tới anh hay không, tự mình báo cáo.

Quả nhiên, không phản ứng.

“Đã lâu chưa ăn đồ ăn chị nấu.” Anh tiếp tục nói một mình.

Tất cả mọi người chờ xe bus đều đang chú ý hai người bọn họ.

Trai đẹp gái xinh vốn đã rất hấp dẫn ánh nhìn của người khác, lại thêm không khí không tầm thường giữa bọn họ, làm cho rất nhiều người yêu thích phim truyền hình, nhìn không được suy đoán câu chuyện đằng sau của hai người.

Nhân vật nam chính này chắc chắn đã chuyện gì rất có lỗi với nhân vật nữ chính!

“Xe của chị đến rồi, tôi giúp chị cầm cặp về nhà trước, lát nữa gặp.” Anh thừa dịp lúc cô muốn lên xe, trực tiếp đoạt lấy cặp tài liệu rất có sức nặng trên tay cô, rồi đi dưới cái tròng mắt giận dữ của cô.

Tạm thời chưa thể chờ người, chờ cặp trước cũng được.

Ngồi trên xe bus, ít đi một cái cặp tài liệu, tay Bảo Linh Linh cũng thoải mái hơn, nhưng đôi mi thanh tú lại d,đ.l/q,đchưa từng giãn ra.

Cô biết chính mình đang kháng nghị, nhưng không hiểu được đang kháng nghị cái gì?

Khi biết hơn bảy năm này anh vẫn có liên lạc với những người khác, chỉ thiếu mình cô, cô tức đến điên rồi! Một con buồn bực không hiểu cứ chặn trong ngực.

Cho tới nay, trong đám trẻ con của hai nhà thì cô và Luật Dã thân thiết với nhau nhất, hầu như mỗi ngày đều ở chung, cô hiểu rõ anh, thói quen anh, nhất là đoạn thời kì trung học cuối cùng kia, càng cảm thấy cảm tình giữa hai người đặc biệt tốt. Không nghĩ tới anh lại không chào đã đi, hơn nữa chỉ duy nhất không liên lạc với cô! Vậy trước đó bọn họ thân thiết như vậy là sao đây? Giả sao? Uống cho cô mấy năm trước còn nhớ anh như vậy, cô tức chết chính mình nóng đầu một mình như vậy rồi!

Nhưng làm cô không hiểu là, nếu anh đã có thể biến mất bảy năm không liên lạc, thì sao vừa về đến lại chỉ dính cô, trong khoảng thời gian đó hoàn toàn không có tin tức gì, không phải chứng tỏ ở trong lòng anh, cô không quan trọng sao?

Ý nghĩ mình ở trong lòng anh không quan trọng này vừa hiện lên trong đầu, ngực cô đã siết chặt lại ngay.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn không hiểu, cảm xúc không hiểu này cuối cùng là gì?

Cau mày về đến nhà, vừa vào cửa, khuôn mặt tươi cười làm cho cô buồn bực kia quả nhiên lại đón chào.

“Linh Linh.” Chu Luật Dã ngồi trong phòng khách, cùng xem tivi với nam chủ nhân Bảo gia Bảo Tường.

“Con đã về.” Cô thân nhiên nói, không liếc nhìn anh cái nào, đi lên lầu.

Mà chân trước của cô vừa bước lên lầu, sau lưng anh đã đi lên theo.

“Muốn tắm rửa trước hay là ăn cơm trước?” Anh dựa vào cửa hỏi.

Cô không đáp lại, quét mắt liếc cặp tài liệu đã nằm yên trên ghế trước bàn máy tính một cái, sau khi đi về phía tủ quần áo cầm quần áo tắm rửa, ôm tất cả vào phòng tắm.

Mà Chu Luật Dã, vào lúc cô đi về phía tủ quần áo, cũng cùng lúc vào phòng, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn thấp, mở notebook điện tử anh đặt trên bàn thấp ra, tất cả động tác đều tự nhiên như thế, giống như đây cũng là phòng anh vậy.

Bảo Linh Linh ở trong phòng tắm cảm bông tắm chà mạnh.

Đáng giận -- anh nghĩ rằng đây là đâu? Tùy cho anh đến, tùy để anh đi? Nhìn anh ngồi trong phòng rất tự do, giống như cô có để ý đến anh hay không cũng chẳng sao, anh cho rằng anh là chủ nhân của căn phòng này chắc?

Đáng giận -- cuối cùng anh muốn làm gì?

Tôi chà chết anh! Chà chết anh..... Đáng giận!

Điên khùng chà mỗi tác da thịt trên người đến hơi hơi đỏ lên, cô cuối cùng mới bỏ qua.

Quần khăn tắm trên đầu đi ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống bên giường, một đôi bàn tay to đã giờ lên lấy đi ngay.

“Tránh ra!” Cô đưa tay giành khăn tắm với anh.

“Không cần.” Anh vô lại nói, đồng thời nắm chặt khăn tắm không buông tay.

Đương nhiên có thể đoán được, lực lượng cách xa, thắng thua lập tức được tuyên bố.

“Cậu --” Cô cắn môi dưới, muốn kháng nghị, lại không muốn mở miệng.

“Tôi thích lau tóc giúp chị.” Anh biết cô còn đang đấu tranh, tự động nói tiếp.

Nghe vậy, Bảo Linh Linh cố đè xuống một luồng cảm giác khác thường trong lòng, bực mình muốn đứng dậy rồi đi.

Nhưng Chu Luật Dã phản ứng nhanh hơn, giống như gấu koala ngồi phía sau cô, dùng hai chân bao vây cô lại, đè lên đùi của cô, làm cho cô không thể đứng dậy.

Cô quay đầu trừng anh.

“Lau khô xong sẽ thả chị.” Không để ý tới cái trừng mắt giận dữ của cô, anh tiếp tục lau tóc cho cô.

Vì thế Bảo Linh Linh chỉ có thể mặc kệ một trận lửa đốt trong lòng ngực.

Cô biết mình nên phản kháng, nên giãy dụa, nhưng thân thể lại đầu hàng trước lý trí. Thân thể biểu hiện rõ ràng rằng quyền luyến hơi thở này, nhưng lý trí lại la to bảo cô nhanh rời đi.

Thật sự là gặp quỷ! Giữa hai người bọn họ, sao lại làm cho cô sinh ra quyền luyến được?

Mới hai tuần ngắn ngủn, cô cũng sắp bị tinh thần phân liệt rồi!

“Xong rồi.” Hoàn thành công việc, anh rời khỏi phía sau cô như đã nói.

Nháy mắt cảm thấy thân thể mình ngẩn ra, cô đứng lên, muốn đè nén cảm giác hơi hơi trống rỗng trong lòng kia.

“Hôm nay di Thiên nấu gà rô ti, rau chân vịt xào, mướp xào ngao, đậu hũ chiên, canh cá.” Anh đặt khăn tắm về chỗ, đồng thời giới thiệu món ăn hôm nay. “Đều là món chị thích ăn.” Nói xong, vươn tay với cô, định dắt cô xuống lầu.

Trùng mắt nhìn bàn tay to ngăm đen vươn đến trước mắt cô, cô..... Cô..... Đáng giận..... Cô vậy mà lại muốn đáp lại!

May mắn lúc này lý trí chiến thắng, Bảo Linh Linh quay đầu giống nữ vương kiêu ngạo, đi xuống lầu trước.

Trong nhà ăn đã không còn một bóng người, từ trước đến nay ở Bảo gia đều là tới trước ăn trước, không ai để ý phải đợi người lớn ngồi vào bàn, hoặc cả nhà phải đến đông đủ mới có thể bắt đầu, chỉ cần người ăn xong cuối cùng dọn dẹp là được.

Lạ là, hôm nay Bảo Dương lại không trở thành người cuối cùng.

Trên bàn cơm một nam một nữ lẳng lặng ăn cơm xong, sau đó nhiệm vụ rửa chén, đương nhiên lại bị người tay chân nhanh nhẹn kia cướp đi. Người tay ngắn giành giật thua, đành phải tức giận bắt bình cảm khăn lau bàn xong là xong việc rồi đi, tiếp tục trình diễn tiết mục nhắm mắt làm ngơ.

“Cậu ba Chu gia chạy đến nhà chúng tôi rửa chén làm gì?” Bảo Dương dựa vào cửa phòng bếp, chuyên tìm người cãi nhau.

“Làm nam giúp việc. Một giờ cậu có thể trả tôi bao nhiêu?” Không ngừng động tác trên tay, Chu Luật Dã tiếp tục rửa bọt trên chén bát.

“Chắc chắn, vấn đề này làm khó tôi rồi.” Cậu ta tỏ vẻ như còn thật sự tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 6: [2]

Editor: Hijushima

“Cậu tới chọc tôi chơi?” Lười pha trò tiếp, anh hỏi thẳng.

Chọc chơi? Cậu cũng không muốn chết dưới nắm tay của Luật Dã.

“Sao cậu không trực tiếp nói rõ ràng?”

Nhìn này tình hình chiến đấu nửa tháng nay, chị hai nhà mình chết cũng không chịu nhận thua, Luật Dã cũng vẫn như xưa dính phía sau cô, thật không hiểu nổi sao cậu ta không giải thích rõ ràng, bảy năm trước cậu ta rời đi, hoàn toàn là một cuộc đánh cược.

“Đang đánh cược.”

“Không phải đã đánh cược xong rồi?” Bảo Dương không hiểu ra sao.

“Chưa.” Anh đặt cái bát cuối cùng vào cái rổ bên cạnh để ráo nước, “Đánh cược với bản thân.”

“..... Bệnh của cậu còn nghiêm trọng hơn so với chị tôi.” Nghe vậy, Bảo Dương lắc đầu.

Trong ba anh em nhà họ Chu, tính ra chỉ có Luật Dã là không có tính kiên nhẫn nhất, tính tình tệ nhất, nhưng chỉ cần vừa gặp chị hai nhà mình, đen cũng có thể biến thành trắng, đúng cũng có thể biến sai, hai tầng nhân cách hoàn toàn có đủ!

“Không chữa được.” Anh tự trêu chọc.

“Cậu tự tìm.” Thật sự là tự ngược.

“Tôi biết.” Vừa nói, Chu Luật Dã vừa chuyển chén bát đã rửa xong sang máy hong khô.

“Chắc cậu sẽ không điên mất vào một ngày nào đó chứ?” Không khí cứng ngắt giữa hai người này, làm cậu đứng nhìn thôi cũng thấy giật mình sợ hãi.

Anh lạnh lùng đáp, “Liên quan khi gì tới cậu.” Đối mặt với người khác trừ Linh Linh, từ trước đến nay tính nhẫn nại của anh đều không tốt.

Làm xong tất cả mọi việc, sau khi rửa sạch tay, anh đang định rời đi.

“Nè, Luật Dã.” Bảo Dương chắn trước cửa ra vào, trước khi anh tới gần đã gọi anh lại.

Anh đứng trước mặt cậu, hai tay khoanh trước ngực, chờ vấn đề của cậu.

“Người cậu..... Có khỏe không?” Bảo Dương thử hỏi, giọng nói hình như..... Hơi lo lắng.

Hai ánh mắt cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, đột nhiên rơi vào một mảnh im ắng.

Cuối cùng, sau khi hai con người đen sâu thẳm kia xoay chuyển một vòng, không trả lời chắc chắn.

“Không biết.” Khi nói lời này, lông mi thật dài của anh rung động vài cái.

“À.....” Nhận được tin tức, Bảo Dương nhếch môi cười, giọng nói vừa chân thành vừa mang theo vài phần cẩn thận, không nhanh không chậm, vừa vặn khiến cho chị hai nhà mình vốn định tiến vào rót nước, lại chỉ có thể chờ bên ngoài nghe lén, nghe được. “Vậy cậu..... Phải bảo trọng.”

Ôi..... Chị hai chậm chạp đến như vậy, thực mệt cho Luật Dã có tính kiên nhẫn đấu với chị ấy, cậu đành tốt bụng giúp đỡ, trợ giúp bọn họ vậy.

Ai bảo cậu xem như là một trong những nguyên nhân tạo ra tình hình này.

Coi như là – một chuyện trả một chuyện?

Ngồi trên giường nhìn tài liệu, Bảo Linh Linh hoàn toàn không thể tập trung tinh thần.

Cô không hiểu được trong ngắn ngủn nửa giờ, đây là lần thứ mấy liếc trộm về phía bàn thấp bên giường.

Vì cuộc đấu tranh của cô, từ chối ngồi cùng bàn với quân địch, cho nên chỉ cần Chu Luật Dã ngồi ở bàn thấp, thì cô luôn ngồi trên giường. Nhưng bây giờ cô hoàn toàn không thể tập trung tinh thần. Trong đầu có vô số vấn đề, giống như bọt biển, càng nổi lên càng nhiều, chóc chóc chóc, nhảy múa trong đầu cô.

Vừa rồi trong phòng bếp, cuối cùng thì câu nói kia của Bảo Dương là có ý gì? Tình trạng cơ thể anh..... Không tốt sao? Anh là bởi vì thân thể không tốt nên mới dọn về Nam Bộ? Cho nên mới có thể đi theo cô cả ngày? Không đi làm, là vì đang điều dưỡng thân thể? Nhưng trước kia anh đều vận động, cơ thể phải tốt lắm mới đúng chứ.....

Đáng giận! Lo lắng cho anh như vậy làm chi? Không phải đã quyết định phân rõ giới tuyến với anh rồi sao?

Lật một trang tài liệu trên tay, cô lại nhìn không được trộm liếc nhìn một cái.

Anh cao hơn trước kia một chút, dáng người..... Dáng người cũng không thay đổi, khí sắc tốt, cũng chưa từng nghe thấy anh ho khan hay chảy nước mũi, mặc kệ nhìn thế nào, đều không giống như người có bệnh, nhưng mà rất nhiều bệnh tật, cũng không phải chỉ bề ngoài là có thể nhìn ra được.

Thật sự là đáng giận! Trong nửa tháng này, anh thể hiện ra dáng vẻ hoàn toàn hiểu rõ cô, nếu là trước đây, chắc cô cũng là người hiểu biết anh nhất, vì sao lỗ hổng bảy năm, giống như chỉ xuất hiện trên người cô?

Chỉ có anh hiểu rõ cô, cô lại.....

Loại cảm giác này, cô không thích.

Trong tay cầm tài liệu, lòng mày cô càng lúc càng nhú chặt.

“Linh Linh?”

Tiếng nói kéo suy nghĩ đang bay xa của cô trở về, cô theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng.

“Công việc có vấn đề sao?” Chu Luật Dã chỉ chỉ xấp tài liệu bị cô nắm chặt trong vô thức kia.

Cô không trả lời, cắn môi.

Trời ơi – thật khổ sở..... Cuối cùng có muốn tiếp tục đấu tranh hay không đây? Anh xảy ra chuyện gì, hẳn là không liên quan gì tới mình mới đúng, cho dù anh có bị bệnh..... Cho dù anh lại chuyển đi..... Cho dù.....

Ôi --

Cả khuôn mặt cô đều trở nên vẩn vơ.

“Linh Linh, làm sao vậy?” Anh đi đến bên giường, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Cô ngẩng đầu nhìn người trước mắt, đầu hàng chút chút mở miệng.

Cuối cùng đã chịu mở miệng? “Cần giúp gì không?” Anh cầm lấy tài liệu của cô, nhân cơ hội ngồi xuống bên cạnh cô.

Bảo Linh Linh không nổi giận tại chỗ gờ tay giành lại, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhăn nhó như cũ, trong đầu có hai giọng nói đang liên tục đánh nhau.

Nếu còn tiếp tục giãy dụa, cô sẽ tinh thần phân liệt mất.....

“Bình thường lúc ở nhà cậu làm gì?” Hạ quyết tâm, cuối cùng cô cũng mở miệng.

Hỏi thử một chút chắc không sao đâu.....

“Đọc sách, nghỉ ngơi, xài máy tính.”

“Sẽ đi vận động chứ?”

Khóe miệng anh gợi lên nụ cười mỉm theo quán tính. “Sẽ.”

Không khác suy đoán của anh mấy, theo như tính tình của cô, lần đấu tranh này đã vượt qua dự đoán của anh nhiều lắm.

“Cậu vừa xuất ngũ?” Cô đặt câu hỏi lung tung không có logic gì.

“Không có.” Anh xuất ngũ..... Đã một thời gian rồi.

“À --” Quà nhiên là vì cơ thể có vấn đề nên mới không cần tham gia quân ngũ đi? Nếu không thì tính đúng theo thời gian, anh phải là vừa xuất ngũ không lâu. “Vậy công việc.....” Kinh tế nhà bọn họ không d.đ.l;q'đthấp, cho dù anh ở nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian, chắc là cũng không sao.

“Tôi có công tác.” Anh cười, chỉ chỉ notebook điện tử của anh. “Không cần có mặt ở công ty, ở nhà cũng có thể giải quyết.”

“À.” Khó trách anh luôn ôm cái notebook kia.

Ôi trời, cô còn có thiệt nhiều vấn đề muốn hỏi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại bắt đầu nhăn nhó.

“Linh Linh, chị muốn hỏi gì tôi?” Anh cười đến cực kỳ chân thành, nét mặt mang theo chút nghi hoặc.

Anh có mười phần mười chắc chắn, cô không có biện pháp không quan tâm anh.

“Cậu --” Không cần để ý đến anh, không cần để ý đến anh..... Không cần để ý đến anh! “Thân thể cậu không tốt sao?” Trời ơi -- Sao phải trả lời anh? Đáng giận!

“Tôi?” Chu Luật Dã hơi kinh ngạc nhú mày, “Không có.”

“Thật sự?” Rõ ràng anh đã bị vấn đề của cô dọa, vậy mà còn lừa! “Không có gì không bình thường hay kỳ lạ?” Nháy mắt, đầu óc cô bị nghi ngờ chiếm

cứ, chuyện đấu tranh hoàn toàn bị bỏ quên.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 6: [3]

Editor : Serena Nguyen

“Ừm.....” Biểu cảm có chút do dự, cuối cùng trả lời, “Không sao.”

Quả nhiên! “Rốt cuộc là làm sao vậy?” Cô vội vã hỏi, người lùi gần vào người anh.

“Không có gì.” Anh hơi hơi xoa mặt.

Cô mặt mày ngoan cố, giọng điệu tràn ngập bất mãn. “Chu Luật Dã, cậu muốn giấu tôi?”

Một khi mất đi lý trí, thói quen từ nhỏ lập tức không chế phản ứng cơ thể.

“Không có, chỉ là có chút khó có thể mở miệng.” Anh mỉm cười có phần bất đắc dĩ, “Lần sau tôi nói cho chị, được không?” Anh trấn an sờ sờ tóc của cô.

Cô không né tránh tay anh, toàn bộ lực chú ý đều đang đặt trên câu hỏi.

“Khi nào nói?” Trước kia mặc kệ cô hỏi cái gì, anh sẽ trả lời cô ngay lập tức.

“Đến lúc đó.”

Đến lúc đó? Chờ anh tỉnh dưỡng tốt? “Nghiêm trọng sao?”

“Không đâu.”

“Cậu chuyển về là vì nguyên nhân này sao?” Luật Anh nói lúc trước anh đều ở Đài Bắc, đô thị có vẻ thiếu không khí trong lành, đúng là không thích hợp dưỡng bệnh.

“Ừm..... Một trong số đó.” Anh còn thật sự tự hỏi rồi trả lời.

Cho nên, anh thật sự bị bệnh?

Đột nhiên Bảo Linh Linh cảm thấy trong ngực có một nỗi buồn không tên. Khác với cảm giác tức giận trước đó, có chút..... khổ sở? Đau lòng?

“Linh Linh.” Chu Luật Dã mở miệng gọi cô.

Thời cơ đến.

“Chị quan tâm tôi sao?” Ánh mắt và giọng điệu của anh trở lên mềm nhẹ nhìn cô.

Cô lại cắn môi dưới. Đáng giận! Cô thực không muốn thừa nhận, nhưng mà.....

“Cậu cần tôi quan tâm sao?” Cô thốt ra.

Bảy năm không tin tức, thật sự làm cho cô rất khó nguôi ngoai, cảm giác khổ sở này, cô không muốn lại phải cảm nhận lần thứ hai.

“Cần.” Anh giống trẻ con muốn ăn kẹo, lộ ra khát vọng mỉm cười với cô.

Nhìn chằm chằm hai con người đen thẫm thùy, Bảo Linh Linh nhìn thật lâu, thấy sự hối lỗi và tha thiết, cho nên, cô đầu hàng.

“Sẽ không biến mất nữa?”

Cô không thể không thừa nhận, cô thực sự có cảm giác thích anh, thời gian này đấu tranh tư tưởng, khiến cho cô sắp điên mất rồi, chỉ sợ còn chưa dạy dỗ anh xong, chính mình tự mình làm khổ trước.

“Sẽ không.” Anh kiên định cam đoan, cẩn thận quan sát cô từ giây dựa đến suy nghĩ sâu xa, rồi đến vẻ mặt bình thường, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng

mới thả xuống dưới.

Cô gái nhỏ này..... Cuối cùng cũng đầu hàng.

Một cái TV 51 inch treo trên tường, cách nó không đến hai bước, là một bàn làm việc lớn, trên bàn có hai cái màn hình máy tính, bên cạnh là hai cây máy cùng màu màn hình, một đen một trắng.

Trên bàn gỗ lim có một cái Notebook, cách nó không đến ba mét, trên bàn thủy tinh lại có một cái, trần nhà treo lơ lửng một cái máy chiếu, trên tường đối diện treo màn hình chạy bằng điện, không gian rộng rãi bị một đồng thiết bị điện tử chiếm cứ, 13qu4[]0n góc tường bị che kín bởi rất nhiều đường dẫn, xanh đỏ tím vàng, coi như có thể nhìn ra máy tính với TV, lại nhận được những sản phẩm điện tử không biết tên khác.

Nhưng chỗ này không phải văn phòng, cũng không phải triển lãm sản phẩm điện tử, mà là phòng một người con trai.

“Chu Luật Dã!”

Bảo Linh Linh một bước vào trong phòng, lập tức kêu lên với người bên trong.

“Chào buổi sáng.” Chu Luật Dã an vị trước bàn thủy tinh, nhìn thấy cô xuất hiện từ đường cửa sổ, khép Notebook lại.

Anh nhìn thời gian, đúng 5h sáng.

“Chào cái đầu cậu, cậu lại thức đêm cho tôi!” Cô chỉ chỉ anh Notebook trước mặt anh, không bỏ lỡ cảnh lúc chui vào, anh còn đang gõ bàn phím.

Từ sau khi làm hòa với anh, rất nhanh đã qua hai tháng, lúc còn trong thời kì đấu tranh với anh, cô cố ý không đề ý tới chuyện của anh, nhưng sau khi đấu tranh kết thúc cô mới phát hiện, người này thức đêm như cơm bữa, có khi anh đi làm thậm chí còn không chớp mắt, nghỉ ngơi hoàn toàn không bình thường.

“Tôi đã quên thời gian.” Anh cười khỏ, không nghĩ tới hôm nay thứ Bảy, cô cũng có thể rời giường bắt quả tang anh sớm như vậy.

“Muốn tôi nhắc nhở cậu sao? Tối hôm qua lúc cậu rời phòng tôi đã hơn 10h rồi!” Cô đi đến trước mặt anh, túm lấy áo anh lôi anh lên. “Ngủ đi cho tôi!” Cô chỉ về cái giường ở phía sau.

“Đến giờ ăn sáng rồi sao?” Anh ngoan ngoãn ngồi trên giường theo chỉ thị, ngẩng đầu hỏi.

“Tôi ăn là bữa sáng, cậu là ăn khuya!” Cô chịu không nổi mắt tròn trắng, “Cậu còn thức đêm nữa cơ thể sẽ càng yếu.”

“Cơ thể của tôi không sao.” Anh không hiểu đây là lần thứ mấy nhắc lại.

“Rõ ràng tôi nghe Bảo Dương nói có!” Cô cũng không hiểu là lần thứ mấy phản bác.

Chính là Bảo Dương không chịu kể lại, chỉ nói cơ thể anh có chút vấn đề, làm cho cô vừa tức vừa lo.

“Đó là bọn họ hiểu lầm, trên thực tế tôi thật sự không thành vấn đề.” Miệng anh lại bắt đầu dĩ cười.

“Còn thức đêm nữa sớm hay muộn cũng sẽ thành vấn đề.” Cô lười tranh cãi với anh, “Nằm yên!”

Giống em bé ngoan ngoãn biết nghe lời, Chu Luật Dã nghe hiệu lệnh lập tức làm theo.

Trời mới biết chỉ có khi anh làm sai chuyện gì bị cô bắt được mới có thể ngoan ngoãn như vậy, hai tháng này, Bảo Linh Linh lại nhìn rõ tính anh.

Anh vẫn giống như trước đây, sẽ khiến cô vui vẻ, đối xử với cô dịu dàng, đối tốt với cô, khác nhau là, anh trở nên bá đạo hơn nhiều, rất nhiều chuyện chỉ cần anh quyết định phải làm sẽ rất khó thương lượng, lần trước chỉ là đi ra ngoài ăn bữa tối, vì tranh chuyện trả tiền mà tốn không ít thời gian, cô cho rằng mình đi làm, tiền lương ổn định, d1enxdanfleequsydd0on cô nên trả, anh lại nói anh không thể để con gái mời, nếu cô muốn trả tiền, anh sẽ gửi lại gấp đôi số tiền vào tài khoản của cô. Chuyện như thế, sau vài lần xảy ra, chậm rãi, cô cũng theo ý anh, lười tranh với anh.

Nhìn anh chui vào chăn ngoan ngoãn nằm, cô xoay người giúp anh tắt đèn, tính trở về tiếp tục ngủ bù.

Hiện tại đã tiến vào mùa đông, 5h, bên ngoài vẫn đen thui, nói thực ra, cô là bị lạnh mới tỉnh lại, phát hiện bên này sáng đèn, mới qua đây bắt quả tang.

Đi đến trước cửa sổ, tay còn chưa chạm vào cửa sổ, cả người lại bị một lực kéo túm lại.

“A!” Cô sợ hãi hét lên, cả người rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Chị ngủ trong cái tủ lạnh à?” Chu Luật Dã bắt lấy đôi tay nhỏ bé của cô từ đằng sau, nhin không được nhú mày.

Ngày hôm qua dự báo thời tiết nói nhiệt độ hạ thấp, nhất định là tiểu thư này bị lạnh đến nổi tình giặc.

“Không khoa trương như vậy chứ, chính là lạnh hơn cậu chút mà thôi.” So sánh với sàn gỗ của bên này, sàn đá hoa lạnh như băng trong phòng cô đứng

là cũng làm cho cô đau đầu chút.

“Tôi đi qua giúp chị lấy chăn, chị ở trong này ngủ.” Anh phân công rất nhanh, không đợi cô phản ứng, đã chui ra ngoài cửa sổ, không đến một phút đồng hồ đã cầm một cái chăn bông qua đây, sau đó trực tiếp giúp cô ôm chăn bông đến giường anh.

Trên giường lớn, chăn bông thật dày, thấy thế nào cũng thật ấm áp, hình ảnh như thế đối với Bảo Linh Linh sợ lạnh mà nói, hoàn toàn là quyền rũ không thể kháng cự được.

“Ngủ đi, tối nay tôi với chị đi mua cái lò sưởi.” Anh chui vào chăn bông của mình, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Không hiểu được là hình ảnh rất mê người, hoặc là gần nhất quen làm theo lời anh, không đến ba giây, cô lập tức chui vào ổ chăn.

Ông trời, thật sự là siêu ấm áp!

“Um -- tôi muốn đổi phòng cho cậu!” Cô ở chăn bông hạnh phúc rên rỉ.

Sớm biết bên này ấm áp như vậy, lúc trước đều sang bên này mới đúng.

“Chị rất sợ lạnh.” Chu Luật Dã cười khê, tay giúp cô gạt tóc trên trán ra sau, mắt lộ vẻ yêu thương. “Mấy ngày nay gió mùa, buổi tối chị sang đây ngủ.”

“Ừ.” Cô từ từ nhắm hai mắt, thuận theo gật gật đầu, hoàn toàn không dị nghị.

“Ngủ đi.” Anh lại sờ sờ hai má của cô, cũng nằm về vị trí của mình đi gặp Chu Công.

Hai người mỗi người một bên, một trái một phải, ngủ thật sâu, rõ ràng cái gì cũng chưa phát sinh, không khí lại vô cùng thân mật, ngay cả mặt trời cũng mãi không dám dâng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 7 [1]

Editor: Lam Anh

Ngành nghiệp vụ của công ty, nhân viên ra ra vào vào, mỗi người đều là bộ dạng bận rộn.

Rôm rốp rôm rốp, đôi năm ngón tay đặt trên bàn phím vang không ngừng, hình như cảm thấy âm thanh của bàn phím quá đơn điệu, người đàn ông đứng bên cạnh chủ nhân của năm ngón tay lại cố gắng mở miệng, nước miếng bay tứ tung và kẻ kêu người đáp.

“Linh Linh, tài liệu đơn vị và ngải bảo này ngày kia tôi cần dùng, có thể phiền cô chỉnh sửa giúp tôi một chút hay không?” Hoàng Quang Hoa bày ra một tư thế tự nhận là rất tuần tú, một tay chống ở bên cạnh bàn của cô, cầm trên tay, là vụ án lớn anh ta tìm một khoảng thời gian rất dài, rất không dễ dàng mới đạt được.

“Thời gian hơi gấp, tôi chỉ sợ không có cách.” Bảo Linh Linh khéo léo từ chối, từ đầu tới cuối, ánh mắt luôn luôn dừng lại trên màn hình, nhìn cũng không nhìn đôi phương một cái.

“Giúp đỡ tôi đi, vụ án này rất lớn, nếu sau hai quý lợi nhuận xuất ra vượt qua mong muốn, ngành chúng ta lại có tiền thưởng lớn.” Anh ta không nói ra miệng chính là, con đường thăng tiến của anh ta cũng không xa rồi.

“Chủ nhiệm Hoàng, có lẽ anh có thể cân nhắc mời người trợ lý, giúp anh chia sẻ nhiều loại công việc.” Cô lễ phép đề nghị nhân tiện nhắc nhở anh ta, chức vụ của cô là thư ký quản lý kinh doanh, không phải trợ lý của anh ta.

Nhân viên trong văn phòng đã sớm quen chủ nhiệm này không ba thì năm trình diễn màn kịch nhờ vả, chỉ là chiều thức anh ta dùng thực sự cực kỳ cũ, một khoe khoang cấp bậc, hai khoe khoang tiền lương, mặc dù tuổi tác chưa tới 30, bề ngoài cũng không phải rất kém, lại cảm giác một dáng vẻ lão luyện, cả người giải thích trọn vẹn bốn chữ “Tướng do tâm sinh” (tâm đẹp tướng mạo cũng đẹp).

“Tôi tìm không được người trợ lý có năng lực lại xinh đẹp như cô vậy.” Về mặt anh ta si mê nhìn cô.

Đề nén phần nộ bị kích thích, Bảo Linh Linh vẫn cố gắng duy trì nụ cười lễ phép yếu ớt.

Trước đó nhờ phúc của Luật Anh dọa anh ta chạy một trận, không ngờ qua mấy tháng, anh ta lại trở lại rồi!

“Chủ nhiệm, anh đừng phiền thư ký Bảo nữa, người ta có bạn trai rồi!” Bên cạnh có đồng nghiệp nữ cuối cùng nhìn không được nữa, lên tiếng khuyên

bảo.

Bảo Linh Linh lập tức gửi ánh mắt cảm kích đến cô ấy.

“Chàng trai kia?” Giọng nói Hoàng Quang Hoa kỳ quái hỏi.

Trước kia anh ta tưởng quản lý Chu của tổng công ty theo đuổi cô, cho nên mới không dám ra tay, nhưng mà quản lý Chu được một thời gian không lâu, ngược lại gần đây thường thấy một người trẻ tuổi nhận đưa cô đi làm.

Quản lý Chu thì anh ta không dám tranh giành, nhưng mà cùng với một thằng nhóc, lấy điều kiện của anh ta, anh ta có mười phần nắm chắc chiến thắng.

“Người ta vợ chồng son tình cảm mặn nồng, anh đừng mù quáng quấy rầy!” Đồng nghiệp nam kia cũng lên tiếng giúp đỡ ngay từ đầu, không hiểu được bao nhiêu người muốn hái lấy đóa hoa văn phòng này, nhưng mà qua một thời gian, sau khi chạm mặt vài lần khéo léo d.đ/l.q.đ từ chối, sẽ rõ sau bề ngoài điềm tĩnh của cô thực ra giống như một tòa núi băng, không dễ dàng làm rung động như vậy, dần dần, cũng trở thành yêu thích đơn thuần, có thể nhìn từ xa.

“Điều kiện của tiểu tử kia nào có tốt hơn tôi?” Anh ta chưa đầy 30 tuổi, thì đã ngồi lên vị trí chủ nhiệm đáng kiêu ngạo rồi.

Người nọ anh ta nhìn thấy từ xa vài lần, chỉ biết là trông có vẻ rất trẻ tuổi.

“Dáng vẻ người ta cũng đẹp trai đó!” Lại một tên đồng nghiệp nữ tham gia hàng ngũ thảo luận.

Vài nhân viên trong văn phòng đã từng nhìn thấy Chu Luật Dã phải gạt mạnh đầu, lời phát biểu đều được đồng nghiệp vô cùng đồng ý.

“Đẹp trai có thể làm cơm ăn sao?” Hoàng Quang Hoa hừ lạnh, thời gian qua, anh ta có vài phần tự tin với vẻ bề ngoài của mình.

“Đương nhiên có thể, đại minh tinh không phải dựa vào cái này để kiếm sống sao? Bạn trai của Linh Linh tuyệt đối có cái đó!” Mấy người giúp đỡ rất hào phóng cam đoan.

Bảo Linh Linh chỉ mỉm cười tiếp tục công việc trên tay, không để ý bọn họ hiểu lầm Chu Luật Dã là bạn trai của cô. Như vậy trái lại có thể giúp cô thoát khỏi người khác quấy rầy.

Chỉ là cô không để ý nghe thấy bàn luận về mình, khước miệng lại thoáng qua nụ cười ngọt ngào.

Ngay lúc các đồng nghiệp còn đang thảo luận sôi nổi, điện thoại di động đặt trên bàn của cô vang lên.

“A lô?” Cô rút cuộc dừng công việc trên tay, nhận điện thoại. “Ừ, sắp tan làm, cậu tới rồi? Vậy phải chờ tôi...” Lời đối thoại của cô đột nhiên bị ép buộc gián đoạn.

“Linh Linh?”

“Xin chào, tôi là chủ nhiệm ngành tương ứng của thư ký Bảo.” Hóa ra điện thoại bị Hoàng Quang Hoa cướp đi rồi.

Vài ánh mắt trong văn phòng mở lớn, chỉ nhìn chăm chăm hành động vô lễ này của anh ta, nhất là chủ nhân chiếc điện thoại, ban đầu tay cầm điện thoại vẫn dừng lại trên không trung, kinh ngạc đến không có cách nào phản ứng.

“Cướp điện thoại của cô ấy?”

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại, trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

“Khụ, tôi nghĩ tôi cần phải nói với cậu, các loại điều kiện tôi đều hơn cậu, nếu như cậu hiểu rõ, thì đừng quán lấy nữa...” Hoàng Quang Hoa háng giọng, che giấu cảm giác rung mình ớn lạnh khi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo kia, sau đó, lấy giọng cao ngạo tuyên bố bản thân xuất sắc, muốn thỉnh thoảng áp đảo tinh thần tiểu tử kia một cái, muốn anh biết khó mà lui.

Nhưng không đợi anh ta tuyên bố xong, đáp lại anh ta, quả thật là âm thanh kết thúc cuộc trò chuyện.

“Cắt đứt rồi?” Mới nói mấy câu đã bị dọa đến tắt điện thoại, quả nhiên là một thằng nhóc.

Ba chữ cuối cùng kia khiến cho một đám người tỉnh táo lại, gồm cả chủ nhân điện thoại di động Bảo Linh Linh.

“Chủ nhiệm, mong anh tôn trọng!” Lần đầu tiên ở văn phòng cô lộ ra ánh mắt tức giận.

Về mặt của các đồng nghiệp bên cạnh cũng không đồng tình. Hành động này quá không lễ phép, khó tránh Linh Linh điềm tĩnh cũng phải tức giận.

“Tôi là vì tốt cho cô, trước kia quản lý Chu theo đuổi cô, điều kiện anh ta tốt như vậy thì tôi đồng ý, nhưng mà thằng nhóc này vừa không có tiền vừa không làm việc cho tốt, làm không tốt sẽ lừa tiền của cô...”

“Ai nói cậu ấy không làm việc cho tốt?” Nghe được lời phi báng Chu Luật Dã, giọng điệu cô càng kém đi, một cổ tức giận đi thẳng lên cổ họng.

“Cô còn chưa tan tằm, cậu ta đã chờ bên ngoài công ty, đây không phải là không chăm chỉ làm việc sao? Làm không tốt là trốn việc rồi.” Hoàng Quang Hoa càng nói càng cảm thấy có lý, thời gian tụ tập tan tằm là năm giờ, trên cơ bản, không có công ty nào sớm hơn thời gian này.

“Không phải tất cả mọi người đều đi làm sáng chín chiều năm.”

Một đám đồng nghiệp nhìn chăm chăm hai người, lần đầu nhìn thấy đóa hoa văn phòng xinh đẹp này nổi giận.

“Không phải người đi làm sáng chín chiều năm, đó là nghề nghiệp lộn xộn nào?” Trong đầu anh ta hiện lên chính là một đồng nghiệp anh ta cho là không có ý nghĩa, điểm chung là tiền lương ít, không có phát triển.

“Anh...” Bảo Linh Linh bị lời nói của anh ta làm cho tức giận đến muốn mắng to.

“Không phải việc của anh!”

Một giọng nam lạnh lùng trước miệng trách mắng cô, sớm đã từng bước hạ xuống.

Tiêu điểm của mười con mắt trong văn phòng, nhất thời tất cả đều tập trung đến nơi phát ra âm thanh.

“Luật Dã.” Nhìn thấy anh xuất hiện, Bảo Linh Linh hơi kinh ngạc, lại không biết về mặt của mình trong nháy mắt nhìn thấy anh, giống như nhuốm lên một tầng mặt mỏng, trở nên ngọt ngào.

Cho dù đã nhìn thấy xuất hiện, thái độ của người đẹp rõ ràng khác biệt.

“Còn bao lâu thì chị tan làm?” Ánh mắt lạnh lùng của anh gặp phải cô, lập tức ảm áp vài phần.

“Năm phút nữa.” Cô trả lời, hai tay bắt đầu thu dọn lại đồ đạc trên bàn.

“Ừ.” Khóe miệng anh cong lên đáp lại.

Anh vừa mới tới đây, thì nghe thấy hai câu đối thoại cuối cùng.

Tiểu thư này vậy mà lại cãi nhau với người khác vì anh?

Bởi vì nguyên nhân này, hiện tại khóe miệng anh mới có thể treo lên một nụ cười nhẹ, mà không phải động thủ trước mặt người d;đ;l,q.đ

Nước miếng của nhân viên bộ phận nghiệp vụ bên cạnh đều đã chảy ra, cứ như thể nhìn nam chính, đến gần nữ chính hơn một chút.

Quả nhiên là đại soái ca!

Vừa mới chỉ nghe các đồng nghiệp thảo luận, chưa thấy qua con người tôn quý, lần này tất cả lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Dáng người Chu Luật Dã khỏe mạnh cao 182cm, giống như báo trầm ổn tao nhã tiêu sái đi đến dừng lại trước mặt người trong lòng.

Hai người đàn ông, cứ như thể cách một cái bàn nhìn nhau.

“Di động.” Khuôn mặt tuấn tú của anh nghiêng 15 độ, giọng điệu hoàn toàn lạnh lùng, liếc mắt nhìn ruồi bọ đứng bên cạnh bàn Bảo Linh Linh một cái.

Trên người anh phát ra khí phách vô hình, khiến cho đối phương nhất thời thấp hơn một đoạn.

“Cậu, cậu chính là bạn trai của Linh Linh?” Hoàng Quang Hoa vẫn đánh bạo, có ý xem nhẹ cảm giác áp bức kia.

Anh ta vẫn cho rằng điều kiện của mình khá xuất sắc, chẳng qua người thấp hơn mấy xentimet mà thôi.

“Không phải việc của anh.” Câu nói cũ, “Di động.” Lúc này anh vươn tay trực tiếp đoạt lấy, đây là bộ dáng không coi ai ra gì, cũng khiến cho người xem một bên choáng váng.

Oa oa, hôm nay không ra ngoài chạy nghiệp vụ thật sự được lời rồi! So với phim nhiều tập còn đặc sắc siêu cấp đại bát quái thực sự trình diễn ngay trước mắt, mặc dù sắp tan tằm, vẫn còn phát huy tinh yêu đồng nghiệp một chút, nhìn xem đồng nghiệp có ở công ty gần đó không, gọi bọn họ mau chóng trở về xem náo nhiệt! Nhất thời, trong đám người xem nổi lên một trận xôn xao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 7: [2]

Editor: Hijushima

“Cậu, cậu có biết lễ phép hay không?” Di động nhanh chóng bị cướp đi, Hoàng Quang Hoa kinh ngạc hét lớn một cách quái gở, dường như đã quên mất vừa rồi bản thân cũng là kẻ vô lễ cướp di động.

“Tôi đòi cái khác giúp chị.” Chu Luật Dã từ đầu đến cuối không để ý tới tiếng kêu to kia, để điện thoại lại trên bàn, nói với Bảo Linh Linh.

Tình huống trước mắt không khỏi làm cô cười khề ra tiếng. “Không cần, cái này còn rất mới.” Nhìn hành động của anh, tuyên bố xong thì làm như tay chủ nhiệm Hoàng có vi khuẩn gây bệnh, ngay cả đựng cũng không để cho cô đựng vào.

“Hừ rồi.” Anh trả lời bằng hai chữ ngắn gọn.

“Phốc --” Bên cạnh có người cười trộm ra tiếng.

Bạn trai của thư ký Bảo ghen ghê gớm thật.

“Linh Linh! Em thật sự đang quen với tên nhóc con này?” Một bên Hoàng Quang Hoa đã sắp bị sự vô lễ của anh làm cho tức đến bốc khói.

Nhưng trái lại Chu Luật Dã vẫn tỏ thái độ lạnh lùng kiêu ngạo, cả người tràn ngập hơi thở từ chối người khác đến gần, đối với người lớn tiếng kêu la trước mắt cũng làm như mất diếc tai ngơ, tỏ rõ không muốn để ý tới ruồi bọ.

“Loại nhóc con không làm việc đảng hoàng này chẳng qua chỉ đang lừa gạt tiền của em, nghe lời anh.....” Hoàng Quang Hoa vừa nói, một tay vừa muốn chạm vào Bảo Linh Linh đang bị kẹp ở giữa.

“Không cho phép đụng vào!” Chu Luật Dã phản ứng nhanh hơn, người hơi nghiêng, chặn bắt lại tay hấn ta đang vươn ra.

Hơi thở vốn đang lạnh lùng kiêu ngạo nháy mắt thay bằng cứng rắn kịch liệt, giống một con sư tử đực cảnh cáo tên không thức thời trước mắt, đừng hòng đụng vào vật sở hữu của nó!

“Cậu --” Hoàng Quang Hoa tức khắc đau đến sắc mặt trắng bệch.

Cùng lúc đó, một đôi tay nhỏ bé mềm mại đè lên cánh tay cơ bắp cứng rắn.

“Luật Dã.” Bảo Linh Linh dùng ánh mắt tỏ vẻ muốn anh buông tay.

Cô cũng sắp quên mất, Luật Dã đối với người khác ngoài cô, tính tình và tính nhẫn nại đều không tốt.

Trình độ gây khó chịu của chủ nhiệm Hoàng này cô đã từng kiến thức, còn tiếp tục như vậy, không đảm bảo Luật Dã sẽ không động thủ đánh người, cô phải nhanh mang anh đi.

“Chủ nhiệm Hoàng, xin lỗi, tài liệu của anh tôi không giúp được gì, hy vọng dự án này của anh thành công. Rất nhiều đồng nghiệp đều sẽ rất cảm ơn anh.” Cô bồi thêm một nụ cười tươi ngọt ngào, làm cho người ta bị mê hoặc, “Đã đến giờ tan tầm, tôi đi trước, hẹn gặp lại.” Cô cầm lấy cặp tài liệu đã thừa dịp hai người bọn họ đối chọi gay gắt mà thu dọn xong, một tay kia câu lấy cánh tay của Luật Dã, tao nhã mà nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Chỉ để lại tin tức đầy phòng, và di động trên bàn.

Sau khi nhanh chóng rời khỏi công ty, hai người dừng lại cạnh chiếc xe RV bên đường.

Dọc đường về nhà, khóe miệng Chu Luật Dã vẫn mang một nụ cười tủm tỉm gian xảo, giống một con mèo ăn vụng, xung đột trong văn phòng vừa rồi, không hề có chút xúi ảnh hưởng gì tới anh.

“Cậu là heo à, người ta nói xấu anh, cậu còn cười vui vẻ như vậy làm gì!” Ngồi ở ghế phó lái, khuỷu tay của Bảo Linh Linh tựa trên cửa sổ, cho vị đại nhân đang lái xe bên cạnh một cái liếc mắt.

Hình tượng mạnh mẽ này, cùng với vẻ ngọt ngào trong văn phòng cứ như là hai người.

“Tôi cười, đương nhiên là vì trong lòng rất vui vẻ.” Không chịu sự xem thường ảnh hưởng chút nào, tươi cười của anh càng mở càng lớn.

Anh hoàn toàn không thêm để ý đến lời ra tiếng vào của người khác, chỉ cần không đụng tới cô, anh đều có thể đối xử lạnh nhạt, nhưng mà phản ứng của vị tiểu thư này, hoàn toàn làm cho lòng dạ anh vui không tả xiết.\$đàn\$le&quy*đôn

Nhưng cô vẫn không nhận ra được tâm tình của mình.

“Tôi sắp tức chết rồi mà cậu còn cười!” Vừa nói, còn vừa hừ mạnh một cái.

“Linh Linh ngoan, đừng tức giận.” Tay lái đang quẹo khúc quanh, Chu Luật Dĩ không giờ tay xoa xa mái tóc của cô.

“Sao vậy chứ! Vì sao mỗi lần tôi đều kích động hơn đương sự là cậu chứ.....” Cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhỏ giọng lầm bầm.

“Chỉ quan tâm tôi thôi.” Tươi cười của anh lớn hơn nữa.

“Đúng đúng!” Thật là đáng đời, tự tìm tội chịu! “Cậu cũng đừng thực sự đánh nhau với chủ nhiệm Hoàng đó.” Cô chưa quên nhắc nhở.

Dù nói như thế nào, thì cũng cùng làm công ở một nơi, không thể gây xích mích.

“Tôi không dám cam đoan.” Nếu tên kia còn dám chạm vào cô, anh nhìn thấy chắc chắn sẽ ra tay. “Anh ta dám chạm vào bạn gái của tôi, đương nhiên phải có giác ngộ là sẽ bị đập.”

“Đã rời khỏi sân khấu rồi, cậu nhập diễn quá sâu đó?” Bảo Linh Linh dòi tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, lại liếc hần một cái, nhưng ở trong lòng, lại vì anh chính miệng nói ra câu bạn gái kia mà bắt đầu đánh trống reo hò.

“Không phải nhập diễn, mà là phát ra từ tận đáy lòng.” Rất nhanh, dưới tình hình không tắc đường, khoảng mười phút sau bọn họ về đến ngoài cửa hai nhà.

“Diễn trò phát ra từ tận đáy lòng à?” Cô cố ý cãi nhau với anh, bỏ qua hai giây tim đập không khống chế được.

Chu Luật Dĩ không trả lời, chỉ cong khóe miệng, đồ xe xong xuôi trước.

Sau khi anh đưa tay kéo phanh lại cẩn thận, không tắt máy, để khí lạnh và âm nhạc tiếp tục phát ra ở bên trong xe.

“Linh Linh.” Anh cời bỏ dây an toàn, đ. l. q. đ. nửa người trên lướt qua tay lái, tiến gần về phía cô.

“Làm chi?” Cô theo bản năng lùi về sau một chút, cò thể áp sát vào ghế da.

A -- không quá thích hợp! Nhịp tim của cô lại bắt đầu tăng lên.

Chắc không phải là vì thời gian trước đều ngủ trong phòng anh, ngủ đến mức bị bệnh đó chứ?

“Còn nhớ không, chị còn thiếu tôi một câu trả lời?” Cả người anh sắp đè lên cô, hơi thở phun ra từ miệng anh, thổi hết lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Trải qua thực nghiệm mấy ngày nay, anh phát hiện tư thế và khoảng cách này, khiến cho cô không thể chống đỡ được.

Nếu thần kinh của cô dày đến khác thường như vậy, thì anh sẽ đổi phương thức, trước hết tấn công vào bản năng của cô.

“Câu, câu trả lời gì?” Trên mặt của cô bao lên một lớp phấn hồng mỏng manh.

Lại nữa..... Sao gần đây anh cứ thích dựa vào gần như vậy chứ? Hại cô càng ngày càng không thể kiểm soát phản ứng của thân thể, chắc chắn bây giờ mặt cô lại đỏ.

“Trước khi tôi chuyển nhà đã hỏi chị một vấn đề.” Anh cười nhắc nhở, một bàn tay xoa mái tóc của cô, ánh sáng trong con ngươi đen không ngừng chuyển động.

Vấn đề? Hỏi trước khi chuyển nhà..... Một hình ảnh xấu hổ làm cô quên không được, đột nhiên nổi lên trong đầu.

“Đó không phải là cậu cố ý chinh tôi?” Thoáng chốc, cô quên luôn đỏ mặt.

Mấy năm gần đây, cô vẫn cho rằng như vậy.

Ban đầu, cô đúng là từng suy nghĩ cẩn thận qua, nhưng không biết bắt đầu từ năm thứ mấy, cô đã cho rằng đó hoàn toàn là trò đùa dai của anh trước khi rời đi, sau còn cảm thấy bản thân rất ngốc, sao lại có thể bị một trò đùa nhảm chán quấy nhiễu nhiều năm như vậy.

Chinh cô? d[đàn^lê%quý)đôn

Tay đang xoa tóc cô cứng đờ. “Linh Linh, chị cảm tình con heo à?” Anh thật sự là cứng họng không nói được gì luôn.

“Cậu chửi xéo tôi làm chi?” Về mặt cô khó hiểu, nhìn khuôn mặt tuấn tú cứng ngắc trước mặt.

Chu Luật Dĩ thờ dài, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu cảm nhận được sự mệt mỏi rõ ràng như thế.

“Tôi sắp khóc luôn rồi, nào dám chửi.”

Thì ra hơn bảy năm này, cô không chỉ không nghĩ rõ ràng vấn đề của anh, mà phương hướng suy nghĩ còn hoàn toàn sai lầm!

Còn tưởng rằng lúc mới trở về, phản ứng kịch liệt kia của cô chứng tỏ rằng ít nhiều cô cũng nhận thấy được tình cảm mờ ám giữa hai người, không nghĩ tới.....

Anh thật đúng là quá xem nhẹ độ ngốc nghếch của cô.

“Cậu đang nói gì vậy?” Cô càng nghe càng không hiểu.

“Linh Linh, chị thật sự rất giống heo.” Anh nhắc lại một lần nữa, cả khuôn mặt gần như dán vào trước mặt cô.

Quên đi, người không biết không có tội, anh là người hay giúp đỡ người vậy thì nên giúp cô nhận rõ sự thật.

“Cái gì?” Cô bị hơi thở của anh thổi vào làm cho lòng dạ rối bời, vết đỏ ửng vừa mới biến mất một lát đã về lại trên mặt cô.

“Vội trạng thái ở chung giữa chúng ta, em vẫn cảm thấy chỉ đơn giản là chị em?” Môi của anh dán bên cái tai nhỏ nhắn trắng nõn, nhẹ giọng hỏi.

“A?” Anh, anh anh anh đang làm cái gì?

Cả người Bảo Linh Linh cứng ngắc, chỉ ý thức được đôi môi ấm áp đang thì thầm bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuong 7.3

“Linh Linh, chị thích tôi.” Anh chẳng muốn lãng phí nước bọt vô nghĩa với cô, trực tiếp tuyên bố.

Cùng một vấn đề, hỏi đi hỏi lại 20 lần cô vẫn suy nghĩ không xong.

“Tôi ... Thích... Cậu?” Cô trừng to mắt, giống như người ngoài hành tinh đang ở trước mặt mình.

“Không sai, chị thích tôi.”

Môi của anh rời khỏi tai cô, từ từ dời xuống, rồi dừng lại ở cái gáy trắng như tuyết của cô, rồi mới bắt đầu hôn.

“A, tại sao?” Giọng cô có chút run rẩy, không hiểu vì lời nói của anh hay vì hành động của anh.

“Tại sao trước đây chị có hai người bạn trai nhưng không bao lâu lại chia tay?” Anh rất nhẫn nại hỏi lại, rồi tiếp tục hôn lên gáy cô, giống như muốn thân thể của cô thần phục anh trước, rồi mới từng bước tiếp tục truy hỏi cô.

“Tôi không biết...” A.. anh cần cô?

“Bọn họ có từng hôn chị không?” Anh vùi đầu trên cổ cô, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp.

Bảo Linh Linh cố gắng xem nhẹ cảm giác ở cổ mình, duy trì sự bình tĩnh: “Không, không có...”

Đôi mắt đang vùi trên cổ cô hiện lên sự vui mừng.

“Chị chán ghét nụ hôn của tôi sao?” Trở về bên tai, môi mỏng khêu gợi cắn nhẹ lên vành tai phẩn nộn.

“... Không chán ghét.” Kỳ quái? Toàn thân không còn chút sức lực nào...

Môi của anh lại dọc theo từ gáy đi xuống, mỗi một nơi đi qua, đều in lại dấu vết của nụ hôn, cời nút bộ đồng phục trên người cô, để cho đôi môi xâm nhập sâu hơn.

“Thích tôi chạm vào chị sao?” Anh ngừng lại giữa rãnh sâu của hai đỉnh đồi.

“Ừm!” Bảo Linh Linh run rẩy lên tiếng như một con mèo nhỏ.

“Ừm?”

“Thích!”

“Đối với chuyện của tôi, chị mới có thể phản ứng lớn như vậy.” Chậm rãi, giống như đang thôi miên, Chu Luật Dĩ từng bước gọi lên trí nhớ của cô: “Đối với Bảo Dương sẽ không, Luật Nhân cũng không, đối với Luật Anh cũng sẽ không, đối với hai người bạn trai trước kia của chị càng không thể.”

Được sự giúp đỡ của anh, đại não của anh từ từ cũng hiện lên một vài hình ảnh, hai người ở chung, hành động vô cùng thân thiết, phản ứng của cô đối với với chuyện của anh cũng không giống với những người khác...

Thì ra, cô thích hai người tiếp xúc, thích dựa vào anh, cảm xúc cũng theo hành động của anh mà phập phồng... Toàn bộ là vì.. Thích.

Hai bên má cô phỉm hồng, sau khi ý thức được những chuyện từ trước đến nay, tất cả đều vô cùng thân thiết.

“Linh Linh” Giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc, đem suy nghĩ của cô trở lại.

“Ừ?”

“Muốn hôn tôi sao?”

Môi của anh, ngừng lại trước cô không tới năm cm

Cô mặt mờ nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc, hơi thở ấm áp trên môi làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Đôi môi của Luật Dĩ rất mê người... Cô vẫn như cũ còn nhớ rất rõ cảm giác nụ hôn lần trước...

Cô vẫn chìm trong suy nghĩ, thân thể đã sớm hơn một chút đã hành động.

Cô to gan đem môi mình khẽ chạm vào phía trước.

“Nhắm mắt lại.” Trong nháy mắt đôi môi xinh xắn đỏ mọng dán lên, Chu Luật Dĩ lập tức đảo khách thành chủ đoạt lấy ngọt ngào của cô.

Anh giống như dã thú đói khát đã lâu, mỹ vị rất không dễ dàng dâng đến miệng, làm sao cũng không thể buông tha.

Anh rất nhanh tách môi cô ra, xâm nhập vào vùng đất của cô, treu đùa đầu lưỡi cô, không ngừng mút, gặm cắn. Một tay anh đặt lên cạnh ghế, tay còn lại từ bên má của cô tự do di động.

Toàn thân Bảo Linh Linh bị anh đè trên ghế da, hơi thở nóng bỏng quen thuộc vây quanh cô, tay nhỏ bất lực chỉ có thể nắm áo trước ngực anh, mặc cho anh tàn sát bừa bãi trên người cô.

Cô bị hôn đến toàn thân không còn sức, trong cơ thể lại giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, làm cho nàng phát ra tiếng khàn khàn không rõ, cái lưỡi vụn về đáp trả anh, thân thể cũng theo hành động của anh mà cong lên, hưởng thụ sự ấm áp của anh.

Kính xe đột nhiên bị gõ hai tiếng.

Hai người bên trong đồng thời nhìn ra ngoài --- Đứng bên ngoài là anh cả của Chu gia, Chu Luật Nhân.

Anh cũng không cúi đầu, chỉ thu hút sự chú ý của người trong xe, ôn hòa lên tiếng nhắc nhở.

“Tuy lớp cách nhiệt rất tốt, nhưng cũng không hoàn toàn không thấy gì.” Tiếp theo anh chỉ chỉ vào bên trong: “Có lẽ em nên lái xe vào gara sau đó tiếp tục.” Tuy trên đường không nhiều người cho lắm, nhưng hiện tại mặt trời còn chưa xuống núi, công khai như vậy cũng không được tốt.

Nói xong, anh lại rất biết điều giúp mở cửa gara sau đó mới vào nhà.

Bên trong xe nháy mắt Bảo Linh Linh giống như con tôm bị ném vào trong nước sôi, toàn thân đỏ lên.

A... Trời ơi! Cô, cô đang làm cái gì?? Cô vậy mà cùng Chu Luật Dĩ ngay trên đường cái...

Sương mù trong mắt phút chốc tan biến, cô đẩy vai anh.

“Luật Dĩ, ngồi đây!”

Nửa người trên của anh không hẳn đè cô, nhưng cũng sát sao đến nỗi cô không cách nào cử động.

“Chờ một chút.” Giọng anh khàn khàn, biểu tình có chút cứng ngắt.

Thực đáng đời, lúc bắt đầu vốn chỉ muốn làm cho cô hiểu tình cảm của mình, ai ngờ vừa chạm vào cô, anh không tự chủ không khống chế được, như thế rất tốt, anh là một người đàn ông bình thường, nụ hôn này làm đục vọng nhiều năm qua anh cố gắng kềm chế toàn bộ thức tỉnh, hiện tại, hạ thân sưng to khó chịu làm cho anh không muốn cử động.

Khoảng cách tiếp cận của hai người rất gần, Bảo Linh Linh biết rất rõ biểu hiện trong đáy mắt anh, ngọn lửa mang tên dục vọng, nhất thời ngượng ngùng không dám lộn xộn.

Im lặng một lúc lâu, Chu Luật Dã cũng nhận xuống sự rối loạn ở hạ thân, thông thả ngồi lại ghé lái.

“Đêm nay tốt nhất tôi không nên qua chỗ chị.” Anh khó chịu khẽ cong môi tự giễu.

Dục vọng tới quá mau quá mãnh liệt, không đợi tới thì không có chuyện, nụ hôn của cô giống như chìa khóa mở ra chiếc hộp Pandora cấm kỵ, nhìn tình hình hiện tại của anh, tuyệt đối không có khả năng ôm cô trong ngực mà có thể bình tĩnh.

“Ừ.” Cô không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể gật đầu thuận theo.

“Linh Linh.”

“Ừ?”

“Để cho tôi bình tĩnh một đêm, ngày mai tôi phải ra ngoài với cha tôi, đến tối mới có thể đến.” Anh nhắm mắt lại, ngoài miệng vẫn tiếp tục dặn dò: “Bữa tối tôi và cha sẽ ăn ở ngoài, không cần nấu phần tôi, chị đi ngủ sớm một chút.”

Ngày mai là thứ bảy, bữa tối sẽ do cô nấu.

“Được.” Cô lại gật đầu, mở cửa xe, trước khi xuống còn quay đầu nhìn anh một cái.

Tầm mắt hai người giao nhau.

“Luật Dã.”

“Ừ?”

“Cậu...” Một tiếng kéo dài, giống như đang do dự nên mở miệng thế nào: “Nếu cậu không thoải mái ... thì nói với tôi.” Cuối cùng, Bảo Linh Linh bỏ lại những lời này, đỏ mặt cầm cặp tài liệu lên, đóng cửa xe, bước nhanh trốn vào nhà.

Xấu hổ chết người, cô chưa từng gặp qua loại chuyện này, nên không biết nói cái gì.

Chu Luật Dã ngồi trên xe, nhìn bóng dáng yếu điệu biến mất sau cánh cửa.

Thì ra câu nói vừa rồi của cô là muốn an ủi anh?

Úp mặt vào tay lái, anh thấp giọng cười ra tiếng.

“A Ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 8.1

Chạng vạng tối, thời gian ăn cơm.

Trong phòng bếp, trên bếp gas khói bốc nghi ngút, cùng với âm thanh cô lỏ cô lỏ vang lên không ngừng.

“Nước canh cạn hết rồi.” Bảo Dương đứng cạnh lò lửa, nhìn nồi canh không biết đã được hầm bao lâu.

Cô muốn đem nồi canh sắc thành một chén sao?

“Tại em.” Bảo Linh Linh như người đi lạc vào cõi thần tiên trong phút chốc tỉnh lại, vội vàng tắt bếp, kêu em trai bung canh lên bàn ăn.

“Chị cả, chị muốn đốt phòng bếp thì sang nhà bên cạnh.” Kinh nghiệm Chu gia có vẻ phong phú, nhất là liên quan đến dập tắt lửa.

“Đốt cái đầu em.” Cô tròn mắt nhìn anh, lấy hai miếng vải sạch sẽ cho anh cầm hai bên nôi, để anh không đến nỗi luyện thành Thiết Sa chương.

“Hôm nay Luật Dã không qua sao?” Thật khó được không thấy cục kẹo cao su siêu lớn kia.

“Cậu ấy đi mua đồ với cha cậu ấy.” Nghe đến hai chữ Luật Dã, suy nghĩ của cô lại bắt đầu bay ra bên ngoài.

Đem canh đặt lên bàn ăn, Bảo Dương quay đầu lại, phát hiện chị cả vẫn đang đờ đẫn: “Chị sao vậy? Vẫn thất thần?”

“Đang suy nghĩ một chuyện.” Cô cời tạp dề, treo lên tường, ngồi xuống bàn ăn, chống khuỷu tay bắt đầu ngẩn ngơ.

Bảo Dương xới hai chén cơm, đặt một chén trước mặt cô. Cha mẹ còn chưa về nhà. Hai người bọn họ ăn trước.

“Nghĩ đến Chu Luật Dã.” Cậu khẳng định.

“Sao em biết?” Bảo Linh Linh hoang mang nhìn anh. Cô dễ đoán như vậy?

“Chỉ có cậu ấy mới có năng lực ứng phó với người không có thân kinh như chị.” Có lẽ đã đem tất cả nhẫn nại sử dụng lên người cô, cho nên đối với người khác hoàn toàn không còn tính nhẫn nại: “Chị thật sự rất tri độn (*).”

(*tri độn: không lanh lợi, ngu ngốc)

“Chị thích Luật Dã.” Cô nhú mồm, giống như nói đến chuyện đang quấy nhiễu cô.

Đêm qua, cô suy nghĩ cả một đêm, mới phát hiện mình không chỉ rất thích anh, mà bắt đầu từ rất lâu rồi, cũng không biết từ khi nào bắt đầu thích anh.

“Em biết.” Gắp một miếng rau xanh bỏ vào miệng, Bảo Dương vừa mở miệng đáp lại.

“Em biết?” Cô thật sự đần độn vậy sao? Mọi người đều nhìn ra cô thích anh. Chỉ có mình cô là không biết: “Còn Luật Dã thì sao?” Ừ, sau khi biết mình thích anh, vấn đề này luôn chiếm cứ trong đầu cô.

Lùa một miếng cơm vào miệng: “Cậu ấy cực kỳ thích chị.” Anh có lòng tốt giải thích nghi hoặc của cô.

“Thật sao?” Biểu tình cô càng nghi hoặc.

Anh chỉ nói cô thích anh, nhưng không nói với cô, cảm giác của anh...

“Luật Dã thật đáng thương.” Gắp đúng bà chị ngốc của mình, Bảo Dương chỉ có thể lắc đầu.

“Cậu ấy không có nói với chị.” Không nói làm sao cô biết, tuy anh đã hôn cô...

Bảo Linh Linh lại nhớ tới tình hình trong xe ngày hôm qua.

Ừ, rất nhiều người nói đàn ông là động vật ăn tạp, cho dù không thích đối phương cũng có thể ôm ấp, làm tình, điều này không phải đang nói, hành động của Luật Dã đối với cô, kỳ thật không nhất định là thích?

“Những chuyện cậu ấy làm vì chị, dùng lời nói cũng không thể hình dung được.” Xem ra, anh phải giải thích cho thật rõ ràng: “Chị còn nhớ ở lớp 11 cậu ấy đánh nhau với người ta không? Có một người học chung với chị, hình như lúc các người đi du lịch sau khi thi cử, anh ta nhìn lên chị... Ách, chị không mặc quần áo...”

Nói đến đây, anh cảm thấy ngại nên ngừng một chút.

“Rồi có một ngày, người đó bàn luận với bạn của anh ta về chị, đúng lúc Luật Dã đi đồ rác vừa vặn nghe được, điên cuồng đánh người ngay tại trận.” Sau khi anh biết, cũng muốn đánh cho tên kia mấy quyền, đáng tiếc người đã được đưa đi bệnh viện.

“Cái gì?” Bảo Linh Linh trừng to mắt, không thể tin nổi lời của em trai mình nói: “Tại sao không nói cho chị biết?”

“Cậu ấy không cho chúng tôi nói, chị ngu ngốc đến nỗi bị nhìn lên cũng không phát hiện, rõ ràng cậu ấy tức như điên, nhưng cũng không dám nổi giận với chị, chỉ không cho phép chúng tôi nói ra.” Uống thêm một ngụm canh, anh tiếp tục nói: “Chị biết không cậu ấy rất bạo lực, em và mấy người cùng lớp với cậu ấy, mỗi lần nhìn thấy cậu ấy, rồi về đến nhà nhìn thấy cậu ấy đối xử với chị, nói cậu ấy bị tâm thần phân liệt cũng không sai.”

“Khoan đã... chờ chút, cái này thì liên quan gì đến đánh cược?” Cho dù kèm chế kinh ngạc trong lòng, cô cũng đang cố gắng tiêu hóa hết những gì Bảo Dương nói.

“Bởi vì chị.”

“Chị?”

“Còn không phải vì chị sao, cả ngày cứ nói Luật Dã là em trai. Lúc trước quả thật Luật Dã thích chị, tình cảm của hai người vẫn rất tốt, nhưng chúng tôi không hiểu hai người có biết bí mật của nhau hay không, cũng không biết chị có thích cậu ấy hay không? Dưới tình huống như vậy, đương nhiên sẽ cảm thấy cậu ấy đơn phương trời buột chị.” Bảo Dương từ từ nói lại tình hình lúc đó: “Cho nên em và cậu ấy đánh cược, nếu hai người xa nhau một thời gian không liên lạc, cho đến khi cậu ấy có thể một mình chăm sóc chị, thì mới trở về, nếu đến lúc đó chị vẫn chưa kết hôn hoặc yêu đương với người nào, em sẽ giúp cậu ấy.”

Cho đến lúc Luật Dã thật sự rời đi, mọi người mới biết được, trái tim của chị gái cũng ở trên người cậu ấy.

Tin tức đột ngột của em trai quả thật làm cho người ta chấn kinh, Bảo Linh Linh lập tức cứng người.

Thì ra Luật Dã không phải cố ý không liên lạc với cô... Khó trách cuối cùng anh cũng hỏi cô vấn đề kia.

“Khoa trương.” Sừng sốt một hồi lâu, cô miễn cưỡng phát ra hai chữ.

Nguyên nhân làm cô buồn bực suốt bảy năm, cũng có thể nói là do cô gián tiếp tạo nên, kết quả khi anh quay về, cô vẫn quyền đầm chân đá anh...

Trời ơi! Cô thật sự là đầu heo.

“Giờ chị mới biết, lúc trước khi cậu ấy biết chị có bạn trai, cậu ấy từ Đài Bắc quay về tranh cãi với em.” Nghĩ tới đây, anh liền nhìn không được trợn trắng mắt: “Từ nhỏ cậu ấy đối với chị đều có ham muốn giữ lấy, chị có thể đi hỏi Luật Nhân, Luật Anh, bọn họ cũng nhất định biết.” Cũng giống như nhau, từ nhỏ ba người bọn họ thường bị Luật Dã uy hiếp, nội dung uy hiếp đương nhiên đều là liên quan đến chuyện của cậu ấy.

“Khụ!” Xém chút cô bị sặc nước canh.

Cả Luật Nhân, Luật Anh đều biết?

“Khụ, Bảo Dương, em thành thật nói cho chị biết, còn chuyện gì chị không biết không?” Quá khoa trương, uống công cô tự nhận mình hiểu Luật Dã nhất, kết quả những người khác đều hiểu biết hơn cô: “Đúng rồi, còn tình hình sức khỏe của cậu ấy. Ngày đó chị nghe được thân thể cậu ấy không khỏe, rốt cuộc là chuyện gì? Hôm nay nhất định em phải nói cho rõ ràng.”

“A... Chuyện đó...” Đặt chén đĩa xuống, Bảo Dương đảo mắt một vòng: “Chuyện đó chỉ là chúng tôi cảm thấy cậu ấy có chút vấn đề, nhưng cậu ấy lại phủ nhận nói không có, cho nên chúng tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Em nói gì?”

Hài, muốn mình nói sao đây: “Chị...”

“Tại sao?”

“Chị trực tiếp hỏi cậu ấy không phải rõ ràng hơn sao?”

Anh đứng lên thu dọn chén đĩa bỏ vào bồn rửa chén.

“Đã hỏi, cậu ấy cũng nói với chị không có gì.” Giữ hai lông mày cô bắt đầu hiện lên một ngọn núi nhỏ.

“Bởi vì chị dùng không đúng cách, heo.”

Bảo Dương đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, bắt đầu truyền thụ loại phương pháp nào, mới có thể để cho cô đạt được đáp án muốn biết.

Tiếp theo, Bảo Linh Linh khiêm tốn nghe “Thầy giáo” giảng giải, mất càng lúc càng trùng to.

Bảo Dương đang nói cái quái quỷ gì đây...

Chu Luật Dã đem xe chạy vào gara, nhìn đồng hồ, vậy mà đã mười một giờ đêm.

“Đồ đạc cứ đem ra trước, ngày mai cha sắp xếp.” Chu Nghĩa đem một đồng hồ nghề làm vườn mới mua được xuống xe, cầm trên tay một chậu hoa Mai dạn dò như một đứa bé: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Dạ.” Sau khi đem tất cả đồ trên xe xuống, trở về phòng mình ở lầu ba, Chu Luật Dã chuẩn bị tắm rửa xong sẽ giải quyết công việc trên tay.

Vào phòng, anh đến bên cửa sổ xác nhận tình huống của phòng đối diện trước.

Đèn đã tắt, trong phòng một mảnh đen tối.

“Ngủ?” Hôm nay là thứ bảy, sao Linh Linh ngủ sớm như vậy.

Đồng hồ trên tường chỉ đúng mười một giờ.

“Quên đi.” Ngài mai qua hỏi.

Hình ảnh cô nằm trên giường quá mê người, nếu hiện tại anh đi qua mà cô còn chưa ngủ, anh không dám nghĩ mình sẽ làm ra loại chuyện gì.

Mở máy vi tính chưa từng ngừng hoạt động, anh mở màn hình, tiếp theo đầu ngón tay gõ trên bàn phím mấy cái, đại khái xác nhận lại một lần, tiện tay đóng màn hình lại, đi vào phòng tắm.

Sau khi cửa phòng tắm đóng lại được vài giây, mắc kẹt rồi, cửa sổ sắt đất lạng lẽ bị mở ra.

Bảo Linh Linh rón ra rón rén từ bên ngoài cửa sổ bò vào.

Ô, thì ra làm trộm là một chuyện khủng bố đến như vậy, trái tim cô đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Không biết phương pháp của Bảo Dương có hữu hiệu hay không? Hiện tại mới là bước đầu tiên của kế hoạch, cô khẩn trương đến muốn phát bệnh tim, nếu không thực hiện được, xem cô làm sao dạy dỗ cậu ta.

Không được! Không thể khẩn trương, không thể khẩn trương! Bảo Linh Linh, nhất định phải bình tĩnh một chút.

Đúng, trấn định.

Ánh mắt cô đảo một vòng, cuối cùng rơi vào cái bàn đặt sát cửa, nhìn cái máy vi tính cũ kỹ.

Mở nhạc, mới có thể thư giãn cảm xúc của cô, đến lúc cô chấp hành nhiệm vụ có lẽ cũng sẽ giúp ích được một chút.

Cô khởi động máy vi tính, cũng nhớ rõ những bước rắc rối của cái máy vi tính này, khác với những cái máy khác, cô không dám lộn xộn.

Chốc lát đã khởi động xong máy vi tính, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho cô có chút kinh ngạc, cô lập tức chuyển tâm tìm bài hát.

“Kỳ quái...” Cũng là một cái máy, nhưng sao những phần mềm trong máy tính này lại xa lạ như vậy?

Mà cô cũng không tìm thấy những phần mềm mở nhạc thông thường?

“Làm cái gì bây giờ?” Mở file nhạc trong máy, cũng không có gì.

Cô không từ bỏ ý định bắt đầu mở từng tập tin.

“Mình không tin không tìm được bài hát nào.” Cô vội vàng click chuột trên tay, từng giây từng phút trôi qua, cô càng thêm lo lắng người trong phòng tắm có thể đi ra bất cứ lúc nào.

Kiểm tra một tập tin nữa, cuối cùng, cô thấy một folder chứa rất nhiều phim ảnh.

“Không có nhạc, có phim cũng được đi.” Ít nhất cũng có tiếng.

Cô cũng không lo lắng nhiều, tiện tay click chuột hai lần vào một tập tin, sau đó... lập tức hồi hận.

Cô trừng mắt nhìn màn hình trước mặt, lại quay đầu, trừng mắt nhìn màn hình 51 inch phát cùng lúc sau lưng cô.

Hai cái màn hình, một lớn một nhỏ, bên trong hình ảnh y chang nhau. Một người đàn ông, một phụ nữ, một ở trên, một ở dưới, cả hai người đều không mảnh vải...

Phim X!

Trước tiên, từ này lập tức hiện lên trong đầu cô.

“Đáng chết... sao không tắt được?” Cứu người... cô muốn tìm một chút âm thanh để thư giãn, nhưng loại phim này càng làm cho cô khẩn trương hơn, cảm xúc nhưng muốn nổ tung.

May mắn âm thanh của tivi rất nhỏ, nếu không người cách vách hoặc dưới lầu nghe được, có lẽ từ đây cô không có can đảm gặp người. Tuy rằng tiếng động không phải từ trong phòng cô truyền ra, nhưng có tật giật mình...

“Cứu mạng... Sao không tắt được.” Loa lại phát ra tiếng, trong màn hình đã đến cao trào tiếng thờ gấp lúc lớn lúc nhỏ, có tiếng thét chói tai, làm cho cô khẩn trương đến nỗi dạ dày cũng co rút.

Nhưng mắc kẹ cô click chuột như thế nào, gõ bàn phím ra sao, bộ phim vẫn như cũ trình chiếu. Cô nửa ngồi trước máy vi tính, gập đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Chu Luật Dã bước ra khỏi phòng tắm, đập vào mắt là một màn này.

Cô ấy đang làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 8.2

Editor: Saki

“Linh Linh.”

A! Bảo Linh Linh nghe tiếng, gần như là bị dọa nhảy dựng lên.

“Không có việc gì, không có việc gì! Em trở về phòng ngủ đây, ngủ ngon.” Lúc này, quân cái khi gì mà phương pháp với chả nhiệm vụ, lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng chạy về phòng mình, vờ như toàn bộ chuyện này đều không phát sinh.

“Linh Linh.” Giọng anh âm trầm, giống như đang cảnh cáo cô, đừng nghĩ chuồn được.

Mới bước được hai bước, nghe được giọng nói cảnh cáo của anh, cô đành ngậm ngùi quay lại.

“Muộn rồi, nên ngủ thôi.” A... cô đúng là càng ngày càng vô dụng, vậy mà lại sợ giọng nói cảnh cáo của Luật Dã mà không dám đào tẩu, nhất định là do đang làm việc xấu bị bắt tại trận đây mà! Ài, làm người thật sự không nên làm chuyện xấu mà.

Đầu cô vẫn luôn cúi thấp, không dám nhìn thẳng anh, nhưng thỉnh thoảng lại vụng trộm liếc anh vài cái.

Trên người anh chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm, mái tóc đen tuyền ướt sũng, đuôi tóc còn ướt, vài giọt nước chảy từ cổ xuống vai, lướt qua cơ ngực đang lên xuống theo hô hấp, lại lướt qua cơ bụng mềm người, tiếp đó biến mất tại nơi nào đó...

A... phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn! Mà sao cô lại cảm thấy tim đập nhanh khi thấy cái chỗ đó nhỉ?

Bảo Linh Linh khẩn trương thu hồi ánh mắt.

Chu Luật Dã không thèm để ý trên người vẫn còn nhỏ nước, trực tiếp đi đến bên giường ngồi xuống, quét mắt nhìn qua màn hình tinh thể lỏng 51 inch kia, rồi lại chuyển tầm mắt sang người cô gái nhỏ nào đó.

Hấp dẫn mắt của anh, chính là hình ảnh một cô gái nào đó mặc áo khoác bằng voan mỏng.

Voan mỏng? Cô nhóc của anh lại mặc đồ voan mỏng?

Ánh mắt anh trở nên âm u.

“Linh Linh, lại đây.” Anh vẫy cô lại gần nhưng ánh mắt vẫn thủy chung không dám nhìn thẳng cô.

Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?

“A...” Cô một bộ dáng trắng sỡ bóp cổ tay lúng lẫm, không tình nguyện nâng gót đi về phía anh.

“Sao lại lè mè như vậy, em tới phòng anh để xem phim A?” Dù tận lực muốn bỏ qua hình ảnh trước mắt nhưng âm thanh thờ dốc trong loa truyền đến khiến anh có muốn mặc kệ cũng không có biện pháp.

“Em đâu có biết anh lại để ngay phim A ở trên desktop chứ...” Cô nhỏ giọng phản bác.

“Đúng là anh có dùng để làm tư liệu.” Khóe miệng anh hơi nhếch.

Ba anh em bọn họ, chỉ có lão mẹ là người phụ nữ duy nhất trong nhà, mà lão mẹ của bọn họ chắc chắn sẽ không đụng vào máy tính, nên việc để phim A ở ngay trên màn hình desktop cũng là bình thường.

“Sao cũng được, nhanh tắt nó đi!” Mặt cô đỏ bừng khê quát.

Ông trời, cô biết mình sai rồi! Lần đầu tiên làm chuyện xấu đã bị người ta bắt ngay tại trận, lại còn bị giáp mặt quở trách, lần sau cô cũng không dám nữa!

“Không xem nữa sao? Anh có thể xem cùng em mà.” Anh cười hỏi lại. Bộ dáng cô thẹn thùng thật đúng là cảnh đẹp ý vui, khiến cho anh không khỏi nảy ra ý nghĩ trên chộc cô.

“Chu Luật Dã!” Bảo Linh Linh cuối cùng cũng chuyển ánh mắt về phía anh, nói chính xác là đang trừng anh, nhưng trên khuôn mặt đỏ bừng của cô lại hoàn toàn không biểu hiện tức giận, ngược lại nhìn giống như đang làm nũng hơn.

“Rồi rồi...” Anh lập tức đầu hàng, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn bấm vài cái, hình ảnh trên máy tính lập tức biến mất, máy tính cũng tự động tắt luôn.

Phản ứng quá mức của cô nhóc trước mắt này rất kích thích giác quan của anh, cộng thêm tiếng thờ gấp không ngừng truyền ra từ loa, nếu không nhanh tắt đi, chỉ sợ lý trí của anh cũng sẽ nhanh chóng bay mất.

Thấy hình ảnh nóng bỏng mắt kia đã biến mất, Bảo Linh Linh như được trút gánh nặng mà thở phào một hơi.

“Máy tính của anh đúng là kỳ quái, lần sau em cũng không dám đụng vào nữa.”

“Máy của anh đã được sửa chữa qua, nếu em muốn dùng thì lần sau anh sẽ dạy em.”

Nếu không phải máy tính của mình đã được sửa qua, anh đại khái cũng không nghĩ sẽ được nhìn thấy một màn thú vị như vậy.

“Đèn trong phòng em cũng đã tắt, anh cứ tưởng em đã ngủ rồi.” Anh lười biếng dựa vào đầu giường, nhìn chằm chằm cô nói. Ý là, đối với chuyện cô xuất hiện ở phòng anh rất đáng ngờ.

“Em...” Làm sao đây? Làm sao đây? Hiện tại phải làm sao đây?

Có nên tiến hành theo kế hoạch vốn có không? Tuy giữa chừng có phát sinh nhưng hiện tại bất cô giải thích tại sao mình lại xuất hiện ở đây, cô nghĩ nát óc cũng không ra được một cái lý do...

Bảo Linh Linh lâm vào trầm tư.

Nhìn biểu tình biến hóa đầy phong phú của cô gái nhỏ trước mắt, anh cũng không vội muốn nghe đáp án, chỉ là lẳng lặng dựa vào trên giường chờ.

Cuối cùng, biểu tình của cô giống như là đã ra được quyết định gì đó rất trọng đại.

“Luật Dã.” Chủ động đến bên giường ngồi xuống. Một tay Bảo Linh Linh thuận thế đặt lên trên eo của anh.

“Hửm?” Trong đầu vang lên hồi chuông cảnh báo, giọng điệu làm nũng này quá không bình thường.

“Anh có thấy nóng không?” Cô nháy nháy mắt, nhìn anh chằm chằm.

Thần kinh toàn thân Chu Luật Dã đều căng thẳng lên nhưng ngoài mặt vẫn giả dạng bất động thanh sắc.

“Hả là không.” Toàn thân anh chỉ quán một chiếc khăn tắm, sao có thể thấy nóng được?

“Vậy à...” Ách, không phải Bảo Dương nói, những lúc như thế này thân thể người đàn ông sẽ nóng lên mà?

Chẳng lẽ là do cô chưa làm đúng?

“Luật Dã.”

“Hửm?”

“Em!” Cô có chút do dự cần môi phản nộ, “Em... giống như...”

“Xảy ra chuyện gì?” Anh bắt đầu thấy hối hận vừa rồi không trực tiếp bảo cô trở về phòng rồi.

Cô đây là muốn khảo nghiệm sự tự chủ của anh sao? Chết tiệt là anh không nắm chắc...

“Em có chút nóng!” Hạ quyết tâm, cô cuối cùng lấy hết dũng khí nói ra câu nói kia, tiếp đó liền đưa tay kéo áo khoác xuống.

Trời ạ! Cô sống hai mươi mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên quyến rũ đàn ông đấy! Cũng không biết phương pháp này có hiệu quả hay không?

“Linh Linh!” Chu Luật Dã nhanh tay lẹ mắt, lập tức bắt được tay cô, ngăn không cho cô tiếp tục cởi áo.

“Hả?” Không đúng sao? Sao phản ứng của Luật Dã lại không đúng như cô mong muốn vậy, còn có giọng điệu của anh nghe như đang rất tức giận? Đáng chết, tiêu tử Bảo Dương kia dám lừa gạt cô!

“Rốt cuộc là em muốn làm gì?” Giọng nói trầm thấp lập tức ngắt lời cô.

“Em...” Nói sao đây?

Không chỉ giọng nói, mà biểu tình trên mặt anh cũng lạnh xuống vài phần, “Linh Linh!”

Nếu cô muốn khiêu chiến sự tự chủ của anh, vậy cô thắng, nhưng anh không muốn làm cô sợ, lại càng không muốn làm tổn thương cô, hiện còn chưa biết được quyết định của cô, anh không dám mạnh động.

“Anh quát em?” Biểu tình này thật đáng sợ. Cô úy khuất mím môi.

“Không có.” Ài! Đừng hành hạ anh nữa.

“Biểu tình đánh sợ như vậy còn nói không có!” Cô úy khuất lên án, “Em chưa từng quyến rũ đàn ông bao giờ, cũng không biết phải làm như thế nào, anh đã không cho em quyến rũ anh thì thôi, tại sao còn quát em?”

Cô bỗng kinh hô một tiếng, trong nháy mắt đã bị anh đè bên dưới.

“Em muốn quyến rũ anh?” Chỉ bằng những lời này, liền đủ để anh hủy bỏ lệnh cấm.

“Đúng!” Cô mặc kệ kêu to, “Ai bảo anh cái gì cũng không nói cho em biết, thân thể anh cũng đâu có vấn đề? Bảo Dương nói, nếu em quyến rũ anh, anh sẽ nói cho em biết hết! Tiểu tử kia vậy mà lại lừa em, cũng không nghĩ lại thường ngày lão nương đây đối đãi với cậu ta không tệ, vậy mà cậu ta...”

“Linh Linh!” Chu Luật Dã dở khóc dở cười cắt ngang lời nói lảm nhảm của cô.

Thì ra là chủ ý của Bảo Dương.

“Vậy em có nghĩ tới sau khi em quyến rũ được anh rồi sẽ xảy ra chuyện gì không?” Bảo bối này vĩnh viễn là tử huyệt của anh, tên cũng đã lên dây, nhưng anh vẫn nhẫn nại muốn xác định rõ ràng, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm cô sợ hoặc tổn thương cô.

“Sau khi anh bị em quyến rũ à...” Cô lặp lại câu nói của anh. Sau khi quyến rũ thành công, cô đương nhiên biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi. Xin nhờ, hiện tại là lúc nào rồi, bọn họ cũng 26 tuổi rồi, kể cả chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy rồi!

“Hửm?” Nếu cô còn không nhanh trả lời, chỉ sợ anh muốn điên rồi.

“Anh nghĩ em là học sinh tiểu học sao?” Không, chỉ sợ hiện tại học sinh tiểu học cũng đã trưởng thành vượt quá tưởng tượng rồi.

Chu Luật Dã trừng cô, “Em thật sự muốn biết thân thể anh có vấn đề gì?”

“Vô nghĩa, anh đừng hòng đùa em!” Nếu anh không thành thật trả lời, cô liền cắn chết anh!

“Anh là lần đầu tiên.”

“Cái gì?”

“Anh là xử nam.”

“Hà?” Lần này cô nghe rõ ràng, lại không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể trừng mắt thật to nhìn anh.

“Bởi vì nguyên nhân này, cho nên bọn Bảo Dương mới nói anh có vấn đề.” Đáp án cuối cùng đã được công bố.

“A.....” Đây thật sự là một vấn đề rất lớn, “Cho nên?”

Cô gái này đúng là bạo gan thật.

“Cho nên anh nói anh không có vấn đề.” Anh trực tiếp ấn nơi căng cứng của mình vào chỗ mềm mại của cô, chứng thật câu trả lời của mình, cũng rước lấy một tiếng thét kinh hãi của cô.

“Em đã biết hậu quả của việc quyến rũ anh là gì, đáp án cũng đã có, còn bắt anh làm Liễu Hạ Huệ thì có vẻ không được công bằng lắm nhỉ?” Anh cũng không làm được.

“Em lại chưa nói không cho anh...” Cô nhỏ giọng cãi lại.

Cô nhóc này thật sự muốn hành chết anh! “Em biết không? Em không cần làm bất kì hành động quyến rũ nào, nhưng anh lúc nào cũng cảm thấy em đang quyến rũ anh.”

“Ừm!” Lời nói kế tiếp, đều bị môi mỏng của anh nuốt hết.

Anh dễ dàng cạy mở được miệng nhỏ của cô, tiến quân thần tốc, không ngừng quán lấy cái lưỡi thom tho kia, tham lam mút lấy mật dịch trong miệng cô, giống như đã khát vọng từ lâu, muốn thỏa mãn bằng cách hôn càng sâu.

Mà tay anh cũng không nhàn rồi, lưu loát tiến vào trong áo khoác của cô mò mẫm từng tác thịt. Nhưng mới mò mẫm không được bao lâu, anh cảm giác có gì đó không đúng, liền đưa tay kéo hằn áo khoác của cô xuống, mà cảnh tượng trước mắt quả nhiên xác minh xúc cảm của anh không có lầm.

“Em hơi quá đáng!” Anh hít một hơi.

Dưới áo khoác cô chỉ có mặc một cái áo bằng sa mỏng màu hồng nhạt, ngay cả nội y cũng không mặc.

Cô quả thật hạ quyết tâm muốn quyến rũ anh.

“Luật Dã!” Cô có chút bất an kéo kéo áo khoác bị mở rộng, muốn che thân thể trước ánh mắt nóng rực của anh.

“Đừng che.” Anh bắt lấy tay anh, rất nhanh cởi hết đồng chướng ngại vật trên người cô. “Linh Linh, em thật đẹp!” Ánh mắt nóng rực như muốn khắc sâu bộ dáng của cô vào đầu, không nỡ bỏ qua mỗi tấc da thịt của cô.

Thân thể trắng nõn kia đã sớm bị nhuộm đỏ vì e lệ, theo hô hấp, hai khóa tròn trịa đang lác lác, nụ hoa xinh xắn phía trên giống như đang dụ dỗ anh!

Hô hấp của anh cứng lại, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa đã mong chờ từ lâu, động tình cần mẫn.

“A!” Khoái cảm thỉnh thoảng đến khiến toàn thân Bảo Linh Linh không tự chủ được run rẩy, than nhẹ ra tiếng.

Không để ý cô thờ gấp, đầu lưỡi anh tiếp tục đùa giỡn nụ hoa xinh xắn, khi thì mút, khi thì liếm, khiến cô run rẩy từng trận, thậm chí còn uốn cong người theo bản năng, càng khiến cho nụ hoa được tiếp xúc gần hơn với miệng anh, mãi đến khi chặt chẽ.

Hơi thở thô ráp tiếp tục tìm kiếm trên thân thể cô, dọc theo ngực cô, xuống eo, bụng, mãi đến khi tìm được hang động bí ẩn kia. Anh lấy ngón tay nhẹ nhàng ấn vào hoa hạc, nhất thời chất lỏng tràn ra.

“Không!” Bảo Linh Linh xấu hổ nghĩ muốn ngăn cản, nhưng hai chân bị anh dùng đùi chặn mở ra, không chỗ nào che giấu.

Chuyện này có thể sao?

Chu Luật Dã cũng nơm nớp lo sợ nâng mông của cô lên, đặt phái nam cứng rắn của mình tại cửa hoa cốc của cô, nhẹ nhàng ma xát vài cái, mãi đến khi nơi đó trào ra thật nhiều mật dịch mới chậm rãi đẩy vào.

“A!” Một tiếng kêu yêu kiều và một tiếng gầm nhẹ đồng thời vang lên.

“Linh Linh, em thật là chặt!” Anh biểu tình thống khổ dừng lại, không dám gắng gượng đẩy vào sâu hơn nữa.

Xem biểu tình kia, là người đàn ông thừa nhận mọi thống khổ cũng không mấy may mắn làm tổn thương cô gái.

“Luật Dã, anh có sao không?” Tuy lúc anh tiến thẳng vào, một cơn đau sâu sắc đánh úp lại, nhưng không bao lâu, bụng dưới truyền đến cảm giác giống như có vô số con kiến nhỏ đang cắn cô cùng với cảm giác trống rỗng.

Hít một hơi thật sâu, Chu Luật Dã chuyển tầm mắt nhìn cô. “Không có việc gì.”

“Lần đầu tiên của đàn ông cũng đau sao?” Nhìn vẻ mặt anh, nháy mắt cô cảm thấy mọi đau đớn trên người đều biến mất. Chẳng lẽ là do cô cũng biết được anh là xử nữ giống mình sao?

“Anh không biết có phải là do lần đầu tiên hay không.” Nơi đó bị thắt chặt khiến anh vừa thống khổ vừa vui thích, cảm xúc mâu thuẫn kích thích không ngừng cắn nuốt lý trí của anh.

“Linh Linh.”

“Ừ?”

“Có khả năng anh sẽ không trụ được lâu.”

“Cái gì?”

“Lần đầu tiên quá nhạy cảm!”

“Em giống như là hiểu mà lại không hiểu lắm.” Cô cái hiểu cái không đáp lại.

“Vậy chúng ta cùng nhau học nhé?” Tự chủ của anh đã hoàn toàn bị phá vỡ, một đường thẳng tiến, khiến cho phái nam càng cứng hoàn toàn chôn vùi ở trong nơi mềm mại của cô, cũng khiến cho những lời chưa kịp ra khỏi miệng của cô chuyển thành tiếng ngậm nga đầy yêu kiều.

“A!” Cảm giác đau kết hợp với khoái cảm xa lạ khiến đầu óc cô trống rỗng.

Anh bắt đầu làm càn tại trong cơ thể cô, không ngừng ra vào, ma xát trong vùng đất mềm mại của cô, cảm xúc kích thích trước đây chưa từng được trải nghiệm này khiến anh phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú.

Không cách nào chống cự được sự mãnh liệt của anh, Bảo Linh Linh chỉ có thể bất lực cố ôm lấy cổ anh, một lần lại một lần cảm thụ sự xâm nhập như vũ bão kia, miệng phát ra những tiếng ngậm yêu kiều.

Mãi đến khi mặt trời ló lên ở phương Đông, Chu Luật Dã mới thỏa mãn mà buông tha cho cô gái nhỏ toàn thân đã xụi lơ, đến khi lực đỡ bầu ví anh cũng không có. Anh để cô nằm lại ngay ngắn trên giường, cẩn thận như đang che chở một món bảo bối đáng quý, sau khi đắp kín chăn cũng chui luôn vào trong, ôm eo cô.

“Anh yêu em, bảo bối.” Anh nói nhỏ bên tai cô, tiếp đó lại đặt lên gương mặt non mềm của cô một nụ hôn, rồi thỏa mãn đi tìm Chu Công đánh cò.

Cuối cùng cô cũng đã thuộc về anh rồi.

Trên giường, hai người đều nở một nụ cười ngọt ngào trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 9.1

Chua xót! Đau!

Giống như mới nếm thử quan hệ ân ái, sao sau khi ép buộc cô một đêm, toàn thân đau nhức đến giống như tan xương cốt, người nào đó lại thần thái sáng láng, hơn nữa còn càng đánh càng hăng?

Bốn lần! Bốn lần! Anh lại muốn cô một đêm bốn lần?

Hai người bọn họ đều là lính mới!

Không hiểu Luật Dã nói lần đầu tiên không lâu là như thế nào? Bởi vì cô không biết bình thường thời gian chắc là dài, duy nhất chỉ có thể xác định, ở lần đầu tiên sau khi kết thúc, thời gian lần tiếp theo lâu hơn lần thứ nhất, tiếp theo đó lâu hơn lần trước!

Sau khi tất cả chấm dứt, cô chậm rãi nhắm mắt lại, mơ hồ nhìn thấy ngoài cửa sổ đã lộ ra chút ánh sáng.

“A!” Chịu đựng không thoải mái, Bảo Linh Linh cố gắng để cho bước chân của mình thoát nhìn bình thường.

Hiện giờ cô đang ở bên trong siêu thị, cũng không muốn bởi vì cử chỉ quý dật của mình khiến cho người khác nhìn chằm chằm.

“Linh Linh.” Một giọng nói tao nhã vang lên phía sau cô.

“Luật Anh, hôm nay không về Đài Trung sao?”

Chu Luật Anh mặc bộ quần áo màu xám thoải mái, trên sống mũi mang kính gọng viền vàng vạm vỡ không đổi, cười cười đi về phía cô.

“Tối nay.”

Tổng công ty ở Đài Trung, bình thường anh đều ở lại đây, tối thứ sáu mới có thể trở về.

“Sao Luật Dã không cùng anh?” Hôm nay là ngày nghỉ, theo lý thuyết miếng kẹo da trâu kia phải dính ở phía sau mới đúng.

“Công việc của cậu ấy còn chưa làm xong.”

“Công việc có quan trọng bằng em không?” Anh cười nhẹ, vẻ mặt và giọng điệu làm cho người ta không suy đoán được cách nghĩ của cậu sau.

Tay Bảo Linh Linh đang chọn sữa bò cứng đờ.

Cô không nghe sai chứ? Luật Anh trêu chọc cô?

“Chu Luật Anh, em phát hiện tính cách của mấy anh em nhà anh rất không tốt.” Từ sau khi Luật Dã trở về, trong bảy năm này cô bình tĩnh không hề tức giận, cá tính bị quét sạch sành sanh, hiện giờ cô đã hồi phục tính cách hoạt bát trước kia, thậm chí có thể tự do chuyển đổi giữa hai kiểu điềm tĩnh khôn ngoan và hoạt bát nghịch ngợm.

“Yên tâm, người có tính tình kém cỏi nhất nhà anh bị em ăn sít sao.” Nói một là không dám có hai.

“Tụi anh thật quá đáng, giấu diếm em một đồng chuyện.”

“Có sao?” Anh cười như trước.

Đây mới là Bảo Linh Linh anh biết từ nhỏ, rất nhiều tức giận.

“Không có mới là lạ.” Cô liếc trắng mắt, “Còn chuyện gì không, nói cho em biết mau.” Thằng thán được khoan hồng.

Chu Luật Anh nhìn cô, cười đến bí hiểm.

“Đừng giả bộ trước mặt em, ghê tởm muốn chết.” Cô quá rõ ràng cá tính nham hiểm của anh hai nhà họ Chu.

Haizzz, chỉ sợ hình tượng tiểu công chúa trong bảy năm này rốt cuộc không về được... Ít nhất ở trước mặt bọn họ, chắc chắn như thế.

“Em muốn biết thằng nhóc kia từ nhỏ uy hiếp tụi anh không được đánh chủ ý lên em, rõ ràng nhà anh còn có máy tính cho nó dùng, nó lại lấy tụi anh làm cớ chạy sang nhà em làm loạn, hoặc tiểu quỷ này thường xuyên bị em khiến cho có tình mà không có chỗ phát tiết, chỉ có thể ở nhà ngâm nước lạnh.”

“Đủ rồi đủ rồi.” Cô vội vàng cắt đứt lời anh, hai má có thể so sánh với “Bánh rùa đỏ”, đỏ bừng trong nháy mắt.

Là cô sai, cô không nên hy vọng die nđa nle equ ydo nn người này sẽ nói ra điều gì bình thường hay đáp án cô muốn.

Chu Luật Anh nở nụ cười, nhìn cô em gái mình nhìn từ nhỏ, lộ ra vẻ thẹn thùng của phụ nữ.

Đồ hai người cần mua không nhiều, một trước một sau thanh toán xong, anh như thường lệ cầm túi đồ, hai người cùng nhau đi ra khỏi siêu thị.

Bên ngoài đã gần tối, ánh trời chiều rắng đỏ chiếu sáng đường về nhà.

“Cậu ấy làm rất nhiều cho em” Một câu nhẹ nhàng băng quor, lại rất chân thành.

Tuy rằng anh là anh trai thường bị cậu em như thỏ phi ép bức, nhưng như thế nào cũng là anh em ruột, anh và Luật Nhân đều nhìn tất cả vào trong mắt.

“Ừm...”

Thì ra, biết có người có lòng với mình như vậy, hành phúc cảm động sẽ dâng lên lồng ngực.

Thật sự không biết trước đó cô có thể lược qua như thế nào, lãng phí cơ hội để bản thân cảm động nhiều năm như vậy.

Khoảng cách tới hai nhà ngày một gần, xa xa, Chu Luật Anh nhạy bén phát hiện một bóng hình trước cửa nhà.

Khóe miệng của anh nhếch lên, không đầu không đuôi mà thốt ra một câu: “Linh Linh, nhà tụi anh có máy sấy.”

“Cái gì?” Cô phản ứng không kịp, sững sờ.

“Nhà tụi anh có máy sấy, em biết không?” Anh không ngại phiền toái hỏi lại.

“Em biết.” Với vấn đề bất ngờ khó hiểu, mặc dù cô không rõ, cũng chỉ có thể sững sờ mà đáp lời.

Nghe vậy, Chu Luật Anh nở nụ cười nhả nhặn không biết đã làm mê hoặc trái tim bao nhiêu thiếu nữ, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Chấn mền giặt xong kêu Luật Dã cầm đi sấy là được rồi, không cần chuyển sang sân thượng nhà em phơi nắng.”

Nói xong, anh nhin không được mà phì cười ra tiếng.

Mặt Bảo Linh Linh lập tức đỏ bừng lên.

Xong rồi xong rồi.

Lúc cô tỉnh dậy chỉ nghĩ đủ mọi cách nhanh chóng tiêu diệt chứng có phạm tội là “Vết máu loang lổ” kia, lập tức chịu đựng toàn thân đau nhức như muốn tan ra, không để gì mới thoát ra được thực tủy tri vị *, vừa tỉnh dậy hai tay đã bắt đầu không an phận mà lưu manh đoạt lấy trong tay...

(*) Thực tủy chỉ vị: có kinh nghiệm một lần rồi thì muốn cố gắng hơn nữa để có được nó lần nữa; hương vị tốt của món ăn ngon (ví với thể xác của đàn ông và phụ nữ).

Khi đó cô thâm nghĩ nhanh chóng cầm chăn đi giặt, lại quên mất phơi chăn trên sân thượng nhà mình có bao nhiêu ái muội.

Trời ơi. Cô không còn mặt mũi gặp người.

“Chu Luật Anh.” Một giọng nam lạnh lẽo lộ ra chút tức giận bỏ xuống.

“Gọi anh hai.” Mắt anh không cần di1 enda4nle3qu21ydo0n ngược lên cũng biết là ai, bước chân thật nhanh.

“Anh cách xa một chút.” Bàn tay to vung lên, Chu Luật Dã lập tức kéo cô gái nhỏ mặt đỏ bừng về bên người mình.

Chu Luật Anh cố ý đùa cợt em trai nhà mình, “Lúc trước kêu tội anh bảo vệ tốt cho cô ấy, không phải là em sao?”

“Không bảo anh dán lại gần như vậy.” Nghe thấy giọng anh hai mang theo ái muội, hai mắt anh sắp bốc hỏa.

“Linh Linh không để ý, em gọi quý gì?”

“Chu Luật Anh.”

“Chu Luật Dã.”

Đồng thời, cô gái nhỏ bên cạnh anh cũng mở miệng.

“Linh...”

“Anh.” Không cho anh cơ hội đáp lời, cô vừa ngượng vừa tức chỉ đầu mũi anh, “Từ hôm nay trở đi, không cho phép anh tới nhà em.” Người hai nhà nhất định đều biết cả rồi. Trời ạ --

“Linh Linh?”

Không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của anh, Bảo Linh Linh chạy thẳng vào trong nhà.

Chu Luật Dã định đuổi theo trực giác.

“Đợi một chút...”, một bàn tay đột nhiên cản đường anh.

“Rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì?” Không ở bên cạnh người yêu, nói chuyện sẽ không quá khách khí.

Haizzz, ở bên ngoài bảy năm, sao tính tình vẫn không chuyển tốt một chút? “Linh Linh mua.” Tâm trạng của Chu Luật Anh rất tốt giờ cao túi đồ mua sắm trong siêu thị cầm trong tay, kêu em trai muốn đi thì mang đi.

“Quay đầu lại sẽ tìm anh tính sổ.” Hung dữ trừng mắt liếc anh hai, anh cầm lấy túi to nhanh chóng đuổi theo người.

Tính sổ? Cái này anh lợi hại nhất.

Cười nhìn hai bóng hình một trước một sau biến mất trước cửa nhà họ Bảo, Chu Luật Anh cười đến sâu xa khó hiểu.

“Em trai à, phải khách khí với anh trai một chút.” Anh thì thảo tự nói với bóng người đã biến mất ở bên ngoài ngã tư đường.

Chắc chắn, thằng nhóc này cho rằng anh không nhớ trong quá khứ bị nó đánh ở trong lòng sao?

Quần tử báo thù, ba năm không muộn, cho dù anh nhẫn nhịn ba mươi năm cũng có cách, chỉ cần có thể đạt tới mục đích anh muốn, chỉ có điều ai bảo nó là em trai anh đâu? Ý vào hai chữ yêu thương, anh sẽ chỉ tâm huyết dâng trào điều chỉnh một chút, không đến mức khiến cho long trời lở đất.

“Em phải biết cảm ơn anh đó, nhóc.” Vẫn duy trì nụ cười tao nhã như trước, anh chậm rãi tiến vào cổng chính.

Khó khăn lắm, hạnh phúc trì hoãn nhiều năm cuối cùng nở hoa, tình cảm lưu luyến giữa hai người yêu nhau tăng nhiệt độ cực nhanh.

Nam chính cuối cùng không cần giữ vững nguyên tắc chỉ có thể xem mà không thể nhìn, hiện giờ hoàn toàn là nô lệ của bạn gái, ngay cả cậu hai nhà họ Bảo cũng sắp nhìn không được, cảm thấy chị gái mình chiếm quá nhiều lợi ích của người ta.

Nhưng người có liên quan lại vui vẻ chịu đựng, hai người đều vẻ mặt ngọt ngào, người lớn hai nhà thì vui vẻ tác thành, tùy theo phát triển của hai người.

Nói thật ra, ngoại trừ việc bạn trai tràn đầy sức sống đêm qua khiến cho Bảo Linh Linh phàn nàn mấy lần, cô thật sự cảm giác mình hạnh phúc không thể soi mói.

Nằm sắp trên giường, cảm giác dễ chịu khi duỗi chân duỗi tay làm cho cô không nhận được hạnh phúc mà than nhẹ.

Đây là phòng Chu Luật Dã.

Cô thích nằm trên giường lớn này, so với giường đôi tiêu chuẩn trong phòng cô, giường này còn có thể để cho cô lăn một vòng nhiều lần, cho nên hiện giờ đổi thành mỗi ngày cô chui đầu vào đây.

“Muốn ngủ rồi hả?” Nghe tiếng, Chu Luật Dã dựa lưng vào mép giường cũng ngửa đầu lên.

Bàn thấp bên giường là bàn làm việc của anh, phía trên chỉ có một con chuột và bàn phím, hình ảnh tương ứng được hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng rộng 51 inch phía trước.

“Vẫn chưa tới chín giờ.” Coi cô là heo hả.

Cô đưa tay sờ khuôn mặt tuần tú ngửa ra sau dựa vào giường, hai tay một trái một phải kéo, hỗ trợ kéo da miễn phí.

Quả nhiên người tình trong mắt là Tây Thi, nhìn gương mặt này từ nhỏ đến lớn, gần đây lại cảm thấy càng nhìn càng đẹp trai, càng nhìn càng khiến cô động lòng.

“Lúc nhỏ nhìn thấy anh cũng đẹp trai, nhưng mà sao bỏ nhào vào anh chứ?”

“Em cũng biết anh đẹp trai?” Anh còn tưởng rằng cô nhìn thấy anh em tụi anh sẽ phiền, “Anh nghĩ em không có cảm giác với cái mặt của anh.”

“Làm ơn đi, từ nhỏ đến lớn đã nghe người ta nói các anh đẹp trai, đương nhiên biết anh đẹp trai.” Hai ngón tay di enda anle equu ydonn kẹp lấy chóp mũi anh, “Nhưng mà, chỉ có Luật Nhân nhìn có vẻ khá đặc biệt.” Bởi vì Luật Nhân lớn hơn cô, tuy rằng Luật Anh hơn cô một khóa, nhưng từ khi học tiểu học, cô đã coi anh như em trai mà săn sóc.

“Này, em muốn hại anh ăn dấm chua của anh trai anh hả,” bắt lấy bàn tay nhỏ bé kéo loạn trên mặt anh, anh cũng bóp lại mũi của cô.

“Luật Nhân? Thùng dấm chua của anh lớn như vậy sao?”

“Tuyệt đối có?” Kéo thấp đầu cô xuống, anh khẽ mở lên môi cô, “Cho dù là anh cả hay anh hai, thậm chí Bảo Dương gần gũi em quá anh đều sẽ ghen.”

“Vậy phòng em cần dán biểu ngữ cấm Bảo Dương tiến vào không?” Buồn cười.

“Không cần, anh đã sớm cảnh báo cậu ấy.”

Bảo Linh Linh há hốc mồm, rốt cuộc cô đã biết dấm chua của người đàn ông này không phải lớn bình thường, ngay cả Bảo Dương cũng đề phòng?

Lúc này, loa phát ra một tiếng bíp bíp bén nhọn.

Chu Luật Dĩ ngừng đầu lên, gõ một nút trên bàn phím.

“Người anh em, mở chat video.” Trong loa truyền ra một giọng nam.

Mặt Bảo Linh Linh ngờ vực, “Muốn làm gì?”

Nhìn thời gian trên màn hình, Chu Luật Dĩ thở dài một hơi, “Xin lỗi, anh có việc phải họp.”

“Vậy em về trước nha.”

“Không cần.” Anh đứng dậy, ôm lấy cô đang nằm sấp trên giường, “Nhưng em phải ngồi, hoặc dùng chăn bọc kín toàn thân, tóm lại chú ý không thể nằm sấp đối diện với webcam, em sẽ lộ hết.” Anh chỉ webcam ở đối diện, một tay kéo cổ áo cô.

“Anh thật rõ ràng.” Mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn anh.

Anh gạt đầu rất tự nhiên, “Anh nhìn sạch em từ nhỏ đến lớn. Dĩ nhiên có kinh nghiệm.”

Cô nên ghi một bút nợ với hành động này của anh sao?

Đi ra trước, Chu Luật Dĩ cắm dây dẫn, không đến vài giây, trên màn hình xuất hiện ba người đàn ông.

Ba người nhìn thấy trong phòng xuất hiện một gương mặt khác, rõ ràng sợ run.

“Wow. Chúng ta ở đây liều mạng làm việc, thằng nhóc này ở nhà ôm người đẹp nghỉ ngơi?”

Một trong số đó dẫn đầu làm khó dễ.

Bảo Linh Linh hơi xấu hổ, không biết có nên chui thẳng vào trong chăn giả bộ ngủ không.

Nhưng người liên quan nào đó hoàn toàn không coi trọng lời nói mờ ám của đối phương, vươn tay qua, giữ cô trong ngực, nói rất rõ ràng: “Bà xã của tôi.”

“Phụt --” Lập tức, có người phun cà phê trong miệng ra.

“Rác rưởi, ỏ cứng của tôi.” Người còn lại nhanh chóng cứu ỏ cứng của mình, nháy mắt hình ảnh trở nên hỗn loạn.

“Các anh đều họp như vậy?” Bảo Linh Linh nhỏ giọng vụng trộm hỏi người đàn ông sau lưng.

Thật sự náo nhiệt.

“Không hoàn toàn đúng.” Chu Luật Dã cười nhẹ.

“Khụ, a Dã. Cậu còn chưa phát thiệp mời, lấy đâu ra bà xã.” Trong ba người, cho dù là người trẻ nhất cũng lớn hơn Luật Dã ba, bốn tuổi, còn là hoàng kim vương lão ngũ, cậu ta vội vàng cái gì?

“Chuyện sớm hay muộn.”

Cô còn chưa đồng ý mà?

Có người ngoài ở đây, Bảo Linh Linh nể tình không lên tiếng phản đối, chỉ dùng ánh mắt khẽ cảnh cáo anh.

Anh đáp lại bằng cách xoa xoa đầu cô.

Làm cùng chỗ lâu như vậy, ba người trong màn hình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt và phản ứng này của Luật Dã.

“Đây chắc là Linh Linh tiểu thư tiếng tăm dieendaanleequaydonn lưng lấy phải không?” Một người trong đó đột nhiên nhớ ra, anh nhớ rõ ngày trước đã nghe a Dã nhắc tới cái tên này trong điện thoại.

Mà mỗi lần nhắc tới tên này, nội dung nói chuyện và phản ứng... Đều cho anh ấn tượng sâu sắc.

“Ặc, xin chào.” Nghe được tên mình, Bảo Linh Linh lên tiếng chào hỏi theo trực giác.

“Xin chào, tôi là người làm chung với a Dã, tôi tên a Kiệt.” Người nói chuyện mắt mang kính gọng viền xanh, cả người hơi thờ sang trọng nhưng có vẻ lưu manh.

“Xin chào, tôi là nô lệ của a Dã, tôi tên a Nghiêu.” Trong ba người chỉ có một nam mặc âu phục, khuôn mặt tươi cười thân thiết.

“Cao Nhĩ Tường.” Áo polo màu đen đơn giản, tóc cắt ngắn, không thân thiết như hai người khác, người đàn ông này hơi lạnh lùng.

“Đủ rồi, vẫn kiện đâu?” Chu Luật Dã lạnh lùng cắt đứt bọn họ, ấn đầu người phụ nữ nhà mình vào trong ngực, ngăn cản cô tiếp tục nói chuyện với ba người đàn ông kia.

“Ồ, thùng dấm chua.” Chung Ân Nghiêu trêu tức nhử mày.

“Cẩn thận bị bẹp.” Tiền Quán Kiệt lương thiện trần thuật đầy đủ.

Anh nhớ tới rất nhiều nội dung nói chuyện điện thoại... Ahhh, siêu đấm máu.

“Truyền qua cho cậu. Hệ thống nội dung CP085, bộ phận đơn đặt hàng báo có BUG.” Cao Nhĩ Tường đi thẳng vào chủ đề, gửi hồ sơ có vấn đề qua.

Màn hình bị cắt ra gần một phần tư khung hình, truyền ra bản vẽ.

Bảo Linh Linh vốn định đứng dậy, mới động một chút thì cặp đùi cường tráng kia kẹp cô chặt hơn, cô biết gấu koala này đừng mong rời khỏi cây bạch đàn.

Hai tay Chu Luật Dã gõ bàn phím nhanh như bay, không hề bị hành động của người nào đó ở trong lòng tạo thành trở ngại.

Bản thân thấy mình không hề thành trở ngại cho công việc của anh, cô cũng không cứng rắn mặc cho anh ôm, giữ lấy, làm ỏ trong lòng anh nghe một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp khó hiểu, nhìn màn hình nhanh chóng chạy ra mệnh lệnh hết lượt này đến lượt khác.

Tuy tò mò nội dung công việc của anh, nhưng không có cơ hội hỏi, mí mắt dần nặng nề, cuối cùng cô ngủ thật say trong lòng anh.

Rốt cuộc xử lý xong vấn đề, Chu Luật Dã phát hiện thiên hạ trong lòng đã sớm gặp Chu Công, anh cười dịu dàng, hơn nữa cẩn thận đắp chăn.

Ba người ở chỗ khác nhìn động tác của anh, đều lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Một người đàn ông thật tình yêu một người phụ nữ, theo cữ chỉ có thể nhìn ra được.

“Có nhận case công nghiệp hóa chất Arthur không?” Tiền Quán Kiệt hỏi.

“Người không đủ, cơ sở dữ liệu siêu khổng lồ, độ phức tạp đạt đến đèn đỏ.” Chung Ân Nghiêu show nội dung hiệp ước ra, vừa làm bổ sung.

“Nhưng thời gian rất ngắn, cậu đánh giá xem.” Cao Nhĩ Tường bổ sung thêm.

Lúc trước a Dã muốn quay về phía Nam, đã rút ngắn phần lớn thời gian làm việc, cho nên mới có khả năng làm thêm giờ, hỏi cậu ấy trước mới có thể quyết định.

“Phân chia thế nào?” Xem sơ qua, Chu Luật Dã hỏi thẳng.

Chương 17: Chương 9.2

“Chỉ có ba người cho cậu,” Cái này thử thách bản lĩnh Leader, phân phối như thế nào, thống nhất, lỡ có người có tiến độ quá thối nát còn phải dọn dẹp, nếu không để ý sẽ hôn thiên ám địa *.

(*) hôn thiên ám địa: trời đất mù mịt, âm u tăm tối.

“Ba người? Công ty sắp sụp đổ?” Nhưồn mày.

“Nhờ hồng phúc của cậu, sự nghiệp công ty còn nhỏ bị ép phát triển.” Nếu cậu ấy không về quê, dự đoán phát triển càng nhiều mới đúng.

Cẩn thận kiểm tra bảng biểu hợp đồng và cái khác, Chu Luật Đã đưa ra quyết định.

“Cho tôi thêm một người, nộp trước thời gian ba ngày.”

Ba người không trả lời, rất ăn ý biết chỉ cần thêm một người nữa, hợp đồng này có thể ký, trái lại, cũng nói tạm biệt với thiên văn số * tự này.

(*) thiên văn số tự: con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên)

Thảo luận xong việc chính, ba người ở đầu màn hình bên kia lập tức ngã trái ngã phải trên ghế.

“Xem ra sau này muốn họp đều phải thông báo trước.” Tiền Quán Kiệt tùy tiện vùi thân thể vào sau ghế sa lon văn phòng, cặp chân dài nâng lên, bắt chéo trên bàn hội nghị.

Khó trách a Đã muốn rút đường dẫn, nếu như ngày nào đó bọn họ không cẩn thận nhìn thấy hình ảnh gì đó không nên nhìn, nhất định sẽ chết rất thảm.

“Thật hâm mộ, ba vương lão ngũ chúng ta không ai muốn chỉ có thể ôm công việc ngủ.” Chung Ân Nghiêu ngồi phịch xuống ghế sa lon bên cạnh.

Trong này anh thâm nhất, không phải chỉ xử lý nội vụ, còn phải phụ trách đối ngoại, anh cũng muốn ở nhà mặc quần ngắn áo lót vui đùa liều mạng, nhưng lại gặp một đám quái vật này, nhiệm vụ mặc âu phục đành rơi lên đầu anh, hại anh bị thiếu hai phía.

“Chúc mừng cậu thoát khỏi cuộc sống hòa thượng.” Cao Nhĩ Tường cũng gác chân lên bàn hội nghị, hai tay giơ lên cao bắt chéo gối sau đầu, trên mặt lộ ra tươi cười khó có.

Thừa ban đầu khi công ty mới sáng lập, chỉ có một mình a Đã còn đi học, mấy người bọn họ cùng thuê một tầng nhà trọ, cả ngày nhìn cậu ấy không phải đọc sách chính là làm việc, giải trí duy nhất là tập thể hình, cuộc sống còn hạn chế hơn hòa thượng thật sự làm cho người ta không khỏi hoài nghi có phải có chỗ nào đó của cậu ấy có vấn đề không...

Có rồi, cậu ấy có một kiểu giải trí khác...

Hoặc có thể nói là làm theo lệ, chính là gọi điện thoại, nội dung liên miên bất tận, ngoại trừ Linh Linh chính là Linh Linh, nghe thấy khiến bọn họ không nhớ rõ tên cũng khó.

Nhưng như vậy cậu ấy cũng để cho bọn họ biết được, hóa ra một người đàn ông có thể cứng đầu với tình yêu như thế, thử cố gắng, sẵn sàng liều mình vì một mục tiêu – người trong lòng.

“Kết hôn nhớ phải gửi thiệp mời đó.” A Đã liều chết chiến đấu nhiều năm như vậy, hoàn hảo cuối cùng người vào trong tay cậu ấy, nếu không bọn họ thật sự không dám tưởng tượng người phụ nữ mình yêu bị người khác đuổi theo mất, cậu ấy sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Cũng bởi vì tìm hiểu tình huống này, cho nên lúc trước khi a Đã nói muốn về Nam, bọn họ hoàn toàn không dám ngăn cản.

“Cô ấy có chị em không, giới thiệu cho tôi một người đi?” Bất đắc dĩ thở dài thêm than thở.

Muốn bạn giường có thể đến quán đêm tìm, nhưng mà đối tượng một đêm phong lưu không thể đảm nhận làm bạn gái, độc thân không phải bởi vì ánh mắt anh cao, thật sự vì công việc của bọn họ rất khó tiếp xúc với người khác giới.

“Muốn bà xã tự mình theo đuổi.” Chu Luật Đã đứng dậy đi đến trước màn hình, “Không có việc gì nữa chứ?” Anh không định chia sẻ dung nhan khi ngủ của bạn gái với người khác.

Ra lệnh đuổi khách.

“Được rồi, chúng tôi cũng nên đi, có rảnh thì về lác lư -”

Còn chưa nói xong, hình ảnh đã gián đoạn, ba người nhìn nhau, chỉ có thể đau lòng sờ sờ mũi, làm chuyện của mình.

Chiếc xe SUV màu đen quen thuộc dừng lại bên đường.

“Anh đến rồi, có thể đi lên chờ em không?” Chu Luật Dĩ cứ theo lệ thường đến dưới lầu công ty Tập Nhĩ trước thời gian, theo lệ thường gọi điện thoại cho bạn gái đại nhân, hỏi có lên lầu chờ cô không.

“Em còn bốn mươi phút nữa mới hết giờ làm, anh cố ý.” Đầu bên kia điện thoại, giọng Bảo Linh Linh hơi bất đắc dĩ.

Cô ra lệnh không cho phép anh tự tiện đến công ty của cô, chỉ sợ trường hợp xung đột lần trước với chủ nhiệm Hoàng die nda nle equ ydo mn lại phát sinh lần nữa, đương nhiên có thể tưởng tượng, người đàn ông này yêu cô thương cô, tuyệt đối không nhượng bộ về phương diện biểu thị công khai quyền sở hữu, mỗi một lần đều chờ dưới lầu công ty trước thời gian hết giờ làm, coi như cô sẽ ăn chiêu khổ nhục kế này, đồng ý cho đi.

“Anh rất biết điều.” Đây là lời nói thật, điều kiện đầu tiên miễn là không có ai làm loạn chủ ý của cô.

“Trước tiên anh phải cam đoan với em không làm xằng làm bậy mới được phép đi lên.”

“Mức độ như thế nào được gọi là không làm xằng làm bậy?”

“Không thể cãi nhau, càng không thể ra tay đánh người.” Muốn anh duy trì vẻ mặt ôn hòa với người xa lạ là chuyện không có khả năng, giữ lễ phép cơ bản đã rất nể tình. Cho nên cô cũng không quá nghiêm khắc anh.

“Được.” Anh đồng ý ngay lập tức.

Không đến hai phút, thân hình cao lớn lập tức xuất hiện trong văn phòng.

Rất nhiều người đều từng xông xáo bát quái về nam nhân vật chính không xa lạ này, vừa thấy anh lập tức chủ động mời đến.

“Thư ký Bảo, bạn trai đến này.”

Trong một đám ánh mắt ngạc nhiên, nam chính đi đến dừng lại trước vị trí của nữ chính.

“Tình yêu, anh đợi chết đi.” Công việc trên tay còn chưa xử lý xong, Bảo Linh Linh bớt chút thời gian lờm anh.

“Em đáng giá.” Đáp lại bạn gái nũng nịu bằng nụ cười, anh tự động kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Mặc dù bạn trai thư ký Bảo thật sự quá đẹp trai, nhưng thái độ ôn hòa rõ ràng chỉ với bạn gái, về phần những người khác, ngay cả lịch sự theo phép cũng có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, đồng nghiệp cùng lúc hâm mộ người đàn ông này thật sự là tình nhân trong mộng của phụ nữ, về phương diện khác cũng rất thức thời, không bắt chuyện nhiều.

Nhưng mà, vẫn sẽ có người mắt trắng không hiểu hai chữ thức thời làm như thế nào.

“Đúng là tiểu bạch kiểm * chơi bởi lâu lổn.” Hoàng Quang Hoa mới vừa ra ngoài công tác về, bước vào phòng làm việc nhìn thấy người đàn ông từng khiến anh khó chịu, lập tức lộ vẻ mặt khinh bỉ rêu rao.

(*) tiểu bạch kiểm: trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

Có trò hay để nhìn.

Trong văn phòng, các đồng nghiệp khác có cùng một suy nghĩ.

Nghe vậy, Bảo Linh Linh lập tức đứng dậy trả treo, ngược lại bị bạn trai ngăn cản.

“Chính em bảo anh không được cãi nhau, em tức giận cái gì?” Chu Luật Dĩ thấp giọng nói bên tai cô, tay cũng đặt trên bắp đùi cô, ngăn cản hành động của cô.

“Anh ta sỉ nhục anh.” Bị ảnh hưởng việc anh cố ý hạ thấp giọng, cô cũng không tự chủ nhỏ giọng ghé vào bên tai anh đáp lời, nhưng giọng nói không giấu được giận dữ, “Úc hiếp người đàn ông của em trước mặt em, không phải rất quá đáng sao? Hơn nữa em kêu anh đừng cãi nhau, chứ chưa nói em không thể ầm ỹ.”

Nghe vậy, đầu tiên trong mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức cất tiếng cười to.

“Ha ha ha -” Người đàn ông của cô, bạn gái yêu quý của anh thật sự có thể khiến anh sung sướng.

“Chu Luật Dã, không chế một chút.” Mắt đẹp trừng.

Đồng nghiệp bên cạnh nghi hoặc nhìn soái ca đột nhiên cười ha hả, tuy rằng không nghe thấy nội dung nói nhỏ của bọn họ, nhưng nhìn từ bên cạnh xem ra giống như liếc mắt đưa tình.

“Linh Linh, anh vì tốt cho em. Kiểu giống như tiểu bạch kiểm này không đáng tin, trăm ngàn lần đừng để về bên ngoài dieendaaneequydonn lừa cả người cả của.” Lời của mình không được người trong cuộc để ý chút nào, Hoàng Quang Hoa cảm thấy thật mất mặt tiếp tục công kích, nhưng xét thấy có kinh nghiệm lần trước, tuy rằng trên miệng anh vẫn không dừng, nhưng không dám bước tới gần.

“Nhân tài? Anh nói nhân tài nào có thể so sánh được qua tôi?” Hừ lạnh một tiếng, người trong cuộc bị công kích cuối cùng mở miệng đáp lại, rồi mới nhỏ giọng nói một câu bên tai bạn gái, “Không cãi nhau, anh phân rõ phải trái là được.”

Sau đó, đứng lên bước ra vài bước đối diện với Hoàng Quang Hoa.

Anh đứng lên, không chỉ chênh lệch chiều cao, tăng thêm khí phách ngông cuồng, lập tức khiến cho đối phương thấp đi.

“Chơi bởi lâu lỏng, anh giỏi hơn tôi chỗ nào.” Dù sao lẫn lộn trong thương trường nhiều năm, có thể bò được lên vị trí hôm nay cũng có chút thực lực, anh chinh mạnh một chút, khí thế bị đề xuống trong nháy mắt, cho phản kích.

Nhưng anh quá coi thường người đàn ông ngông nghênh trước mắt.

“Mỗi chỗ đều mạnh hơn anh.” Chu Luật Dã chỉ đơn giản nhíu mày, giọng điệu như lễ đương nhiên, chưa xong, giống như sợ anh ta không nghe được rõ, lại nhấn mạnh thêm, “Mỗi, một, chỗ.”

“Anh -” Không nghĩ tới anh ta lại cuồng vọng đến thế, Hoàng Quang Hoa lập tức chán nản.

Chỉ có điều, anh còn chưa nói hết, đã có một giọng nói chen vào.

“Có chuyện gì sao?” Chủ nhân giọng nói xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

“Giám đốc Chu.”

Mỹ nam kim cương của tổng công ty đích thân đến, một đồng nữ đồng nghiệp nhanh chóng cúi đầu trang điểm lại.

“Giám đốc Chu, anh tới thật đúng lúc.” Hoàng Quang Hoa nghênh đón giống như thấy Bồ Tát, “Anh cũng đến khuyên nhủ thư ký Bảo, kêu cô ấy đừng bị lời ngon tiếng ngọt của tiểu bạch kiểm lừa gạt.”

“Tiểu bạch kiểm?” Bị người phía trước lôi kéo, Chu Luật Anh nhìn về phía gương mặt quen thuộc đằng trước.

Ặc – thằng nhóc này tuyệt đối không trắng.

Giống như muốn giải đáp nghi ngờ của anh, Hoàng Quang Hoa thao thao bất tuyệt: “Là vậy, không biết tiểu bạch kiểm này giờ thù đoạn gì khiến thư ký Bảo tạo điều kiện cho anh ta? Nhìn anh ta cả ngày không có việc gì chơi bởi lâu lỏng chờ đến giờ thư ký Bảo hết giờ làm, chắc chắn không phải hạng gì tốt, anh cũng đến giúp tôi khuyên nhủ thư ký Bảo, trăm ngàn lần đừng để bị người ta lừa cả người lẫn của, điều kiện của anh hơn cậu thanh niên mới lớn kia trăm lần, phụ nữ vẫn nên tìm đối tượng chừng chặc...”

Nghe anh ta lái nhai không ngừng bên tai, Chu Luật Anh vẫn giữ nụ cười nhẹ lịch sự, vừa tiêu hóa lời anh ta nói.

Đầu không lại Luật Dã, hiện giờ tìm anh làm súng laser đúng không?

Anh lập tức hiểu ra trước kia chủ nhiệm Hoàng cho rằng anh theo đuổi Linh Linh, muốn lôi anh ra cùng đối phó với Luật Dã. Đáng tiếc, chút năng lực ấy của anh ta, còn muốn đấu với em trai?

Anh nhìn về phía em trai, đối phương cho anh ánh mắt chỉ nhìn thấy hai chữ “Khó chịu”, hiển nhiên cậu ta d1eend4nl3q21yd0nn rất muốn ra tay dẹp người, nhưng ngại có lệnh cấm trong người, không cách nào hành động, lại liếc nhìn Linh Linh bên cạnh, chỉ thấy cô không ngừng tròn trĩnh mắt theo Hoàng Quang Hoa thao thao bất tuyệt không ngừng nói.

Nhìn kích động cười ra tiếng, trông mắt đen sau cặp kính của Chu Luật Anh nhíu lại, lập tức quyết định nên hành động như thế nào.

“Luật Dã?”

Không để ý tới diễn thuyết dài dòng bên tai, anh trực tiếp mở miệng gọi, coi như xin ý kiến giải thích của cậu ta.

“Gọi hồn hả.” Người bị gọi nhỏ giọng thông thả chậm rãi đáp lại ba chữ, dùng ánh mắt đủ để giải thích cho anh.

Anh hai không nằm trong phạm vi bảo vệ của anh, không thể trách khẩu khí của anh không thể khống chế, không được tốt.

Hả? Giám đốc Chu biết người đàn ông này?

Mọi người lập tức dựng thẳng lỗ tai, bao gồm cả Hoàng Quang Hoa vốn đang lăm nhăm.

“Giám đốc Chu, anh ta là?” Phát hiện hơi không thích hợp, anh hỏi cẩn thận.

“Em trai tôi.”

Đáp án thật rõ ràng.

“Wow -”

Tất cả mọi người đều tròn to hai mắt, tiêu hóa tin bất quá lớn mới nhất, thì ra bạn trai soái ca của thư ký Bảo là em trai giám đốc Chu, thật là một nhà soái ca.

“Ặc... Hóa ra là em trai giám đốc Chu...” Hoàng Quang Hoa hơi xấu hổ hạ giọng, không dự đoán được mình lại trách cứ em trai giám đốc trước mặt chính anh ấy.

Nhưng ngượng ngùng kéo dài không bao lâu, sau đó anh cây ngay không sợ chết đứng quay đầu.

“Cho dù anh là em trai giám đốc Chu, cũng không thể vĩnh viễn dựa vào danh tiếng của anh trai để theo đuổi bạn gái, là đàn ông đáng lẽ ra nên có trách nhiệm, làm việc tốt mới có thể cho gia đình cuộc sống vật chất yên ổn, Linh Linh là cô gái tốt, cô ấy đáng giá có cuộc sống rất tốt -”

Không dám quá nhiều lời với cấp trên, anh đổi thành sắc mặt anh trai, giống như đang dạy thẳng thóc không có tiến bộ nên biết gánh vác trách nhiệm, vừa giống như đau lòng em gái mình sẽ phải chịu uất ức, tiếp tục nã pháo.

Không thể không bội phục, chủ nhiệm Hoàng này đúng là có thực lực, nghiệp vụ công ty chính là cần nhân tài như vậy, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hơn nữa lấy chữ lý làm nền tảng cơ sở, lại không đến nỗi lâu cả quá mức, khiến cho người ta cảm thấy đạo lý trước sau.

“Chủ nhiệm Hoàng,” mặc dù coi như thường thức tài năng ứng biến và khả năng ăn nói của anh ta, nhưng nhìn sắc mặt em trai càng lúc càng khó coi, anh phải cắt đứt tay nghề diễn thuyết giỏi này tiếp tục ba hoa khoác lác, đẩy gọng kính viền vàng dưới sống mũi, anh cười đến rất lịch sự, không nhanh không chậm thông thả nói: “Tôi vẫn nên giới thiệu rõ ràng cho anh.”

Anh chỉ vào người đàn ông sắc mặt đã đen, đen đến không thể đen hơn, rất phá phong cảnh trịnh trọng mở miệng, “Chu Luật Dã. Là em thứ ba của tôi, đồng thời, cậu ấy cũng là CEO sau lưng Ngải Bảo.”

Ngải Bảo?

Vẫn phòng truyền ra một trận hút khí, Hoàng Quang Hoa lại trừng lớn hai mắt.

Ngải Bảo? Hợp đồng lớn nhất trên tay anh, không phải công ty đối phương tên Ngải Bảo sao?

“Nhưng tôi nhớ rõ CEO của Ngải Bảo là -” Sau kinh sợ, trong đầu anh lập tức nhớ tới đã từng gặp CEO của Ngải Bảo hai lần, cũng không phải người đàn ông trước mắt này.

“Biết Ngải Bảo hai CEO chứ?” Đánh gãy nghi vấn của anh ta, Chu Luật Anh đưa ra hai ngón tay, lắc lư trước mặt anh ta, “Một người công khai trước mặt, một sau mặt.”

Anh vẫn giữ nụ cười lịch sự quá mức, bắn ra viên đạn rung động này, sau đó vừa lòng nhìn cả phòng sững sờ, như người ngoài cuộc xoay người, một tay vỗ vỗ vai Hoàng Quang Hoa.

“Vi hợp đồng trên tay anh, xin đừng chọc giận cậu ấy.” Mím cười vỗ vỗ anh ta, anh ôn hòa lại mang theo vẻ sát khí lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 10 (1):

Editor: sakichan

“Linh Linh...” Giọng điệu ai oán giống hệt cô con dâu bị bỏ rơi, cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu Chu Luật Dã kêu lên cái câu này.

Từ sau khi anh hai công khai công việc của anh ở văn phòng, Linh Linh trừng anh thật lâu, sau đó thì không nói một câu hoàn thành nốt công việc còn

đang dở, mãi cho đến khi hai người về đến nhà, cô vẫn không chịu nói với anh nửa câu.

“Linh Linh, cầu xin em hãy nói chuyện với anh đi được không? Em muốn đánh muốn mắng anh đều được, tình hình công việc của anh em cũng biết rồi đây, anh không hề muốn giấu diếm em, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội nói rõ ràng với em thôi.” Về mặt anh sốt ruột, chỉ sợ tình cảm rất không dễ dàng mới chớm nở, ở dưới con giận của vợ sẽ lập tức héo tàn.

“Chuyện anh và Bảo Dương cá cược lúc trước em cũng có biết, vì muốn sớm đạt được mục tiêu, sau khi anh chuyển trường liền điên cuồng học hành, sau khi tốt nghiệp trung học lập tức xin nhập ngũ trước thời gian, sau khi lên đại học cuối cùng cũng được như mong muốn nhảy hai cấp, nói thực ra, trước kia anh cực kỳ không thích em luôn coi anh như em trai, cũng cực kỳ khó chịu khi ở trong trường luôn kém hơn em một khoảng.” Thấy bạn gái bảo bối của mình vẫn không lên tiếng, anh càng sốt ruột, có cái gì liên vội vàng thốt ra mà không suy nghĩ.

“Ba anh nói không thể để cho vợ mình lo lắng, khuôn mặt của anh lại dễ dàng trêu chọc hoa đào, còn nói anh rất giỏi về máy tính, nếu tiếp quản công việc của gia đình thì sẽ không dễ dàng bị phụ nữ quần lầy, lúc tham gia quân ngũ, anh quen biết với đối tác bây giờ, chính là A Kiệt mà lần trước em đã gặp qua, anh ta đồng ý để cho anh làm việc theo ý mình mong muốn, cho nên lúc ấy anh mới đáp ứng cùng anh ta sáng lập công ty.”

“Trong đầu anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến em, mỗi ngày đều muốn mau chóng thắng được Bảo Dương, sớm một chút có thể đạt đến mục tiêu là dựa vào năng lực của mình để giúp cho mục tiêu của em, bảy năm anh không ở bên em hầu như là ngày đêm học bài, công tác, anh cực kỳ chung thủy, tuyệt đối không lăng nhăng, em cũng biết là lần đầu tiên của anh đã cho em rồi, đúng rồi, lần đầu tiên của em cũng là cho anh. Anh thật sự cao hứng, Cao hứng muốn cảm tạ ông trời, trong bảy năm em không bị cuốn đi mất, nhưng là anh rất khó chịu với hai tên quỷ Bảo Dương và Chu Luật Anh, rõ ràng đã dẫn dắt bọn họ là coi chừng em cẩn thận, kết quả vẫn để cho hai tên đàn ông có cơ hội lợi dụng, em có biết khi anh nhận được tin bên cạnh em có thằng đàn ông khác, đã tức giận đến mức nội thương không, em có biết anh còn muốn quay trở lại để cho thằng nhóc Bảo Dương kia một trận không? Nhưng may mà cuối cùng em vẫn không bị người ta bắt đi, mà anh cũng cực kỳ ngoan, siêu ngoan, anh không làm loạn cũng không hề quen bạn gái, từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình em mà thôi.”

Anh một hơi nói ra tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong bảy năm qua, chỉ sợ còn có chuyện gì không nói rõ ràng, sau đó lại đội lên cái tội danh giấu diếm.

“Tóm lại, em muốn biết cái gì anh đều sẽ nói cho em biết, anh thật sự không phải cố ý giấu diếm em, nên em đừng tức giận nữa được không?” Phải nói rằng câu “kiến bò trên chảo nóng” cũng không thể diễn tả được sự gấp gáp của anh bây giờ.

Cuối cùng cô cũng quay lại nhìn người đàn ông phía sau một cái, Bảo Linh Linh thở dài trong lòng.

Cô ngồi xuống giường, người đàn ông phía sau vẫn mang bộ dáng một cô dâu nhỏ bị bỏ rơi, cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh không phải cố ý...” Anh đã hết lời rồi, chỉ có thể không ngừng lặp lại câu này.

Cuối cùng, Bảo Linh Linh cũng mở miệng.

“Quên đi.”

Kỳ thật vừa rồi là do cô vẫn không hiểu rõ cảm giác trong lòng nên mới im lặng, biết được anh lại giấu cô một chuyện lớn như thế khiến cho cô cảm thấy rất tức giận, nhưng khi nghe những lời thổ lộ không có trật tự kia của anh, cô đã không thể tức giận nữa rồi.

Một người đàn ông suy nghĩ mọi chuyện vì cô, cô còn mong muốn gì hơn?

“Kể từ bây giờ, không cần yên lặng làm nhiều việc như vậy, có chuyện gì em đều ở bên anh.” Đối diện với khuôn mặt tuấn tú như trút được gánh nặng kia, nàng có chút đau lòng. “Nhưng nếu để em biết anh có việc gạt em, xem em làm sau trừng trị anh.” Cuối cùng cô vẫn không quên uy hiếp một phen, miễn cho anh không cẩn thận lại quên mất.

“Sẽ không.” Cuối cùng tinh thần lo lắng được thả lỏng, Chu Luật Dã ôm chặt lấy cô, chỉ thiếu nước kêu tạ chủ long ân.

Anh vui đầu vào cổ cô, hít vào mùi hương nhàn nhạt trên người cô, Bảo Linh Linh cũng nhẹ nhàng ôm lại anh, mặc cho anh vui đầu vào lòng mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ ngày đó anh vẫn chỉ là cậu nhóc cần bảo vệ hay đi theo sau mộng cô, đến trung học lại trở thành cậu thiếu niên mới trưởng thành muốn bảo hộ cô, mà anh hiện tại, đã hoàn toàn trở thành người đứng sau bảo hộ cô, cho cô một tương lai...

“Anh thật đúng là rất giống một đứa em trai.” Chỉ là hành vi của anh vẫn khiến cho cô không nhận được muốn trêu chọc.

Lập tức, cái đầu đang chôn ở cổ cô nâng lên, con ngươi màu đen dài hẹp nhìn cô chằm chằm.

Cô cố ý hỏi: “Dám trêu?”

“Đừng.”

“Vậy thì biến về phòng.”

“...Không muốn.”

“Tùy hứng lại hay làm nũng, có phải giống em trai không hả?”

“Bảo Linh Linh!”

“Dám quát em?” Đôi lông mày nhú lại.

“Không dám...” Khí thế vừa nãy đã xẹp đi một nửa.

“Ừ ngoan lắm.” Cô cười sò sò đầu người nào đó đang giận mà không dám phát tác.

“Anh bị nội thương rồi.” Nhìn cô cười đến vui vẻ, cho dù bị cô chê là giống em trai, chỉ cần cô vui thì anh cam nguyện.

“Nội cái gì thương?” Cô vẫn cười, tiếp đó liền đẩy anh ngã xuống giường, “Mặc kệ như thế nào, anh vẫn là Chu Luật Dã.”

“Mặc kệ em gọi anh là đàn ông hay em trai, anh vẫn là người em yêu nhất còn gì, như vậy còn chưa đủ sao?”

Cô dạng chân ngồi trên người anh, từ trên cao nhìn xuống, một tay còn không thành thật vẽ vòng tròn trên ngực anh.

Không đoán được cô lại có hành động như vậy, Chu Luật Dã sững sốt vài giây mới lấy lại được tinh thần.

“Được, em nói cái gì thì là cái đấy.” Nghe được lời ngon tiếng ngọt của vợ yêu, sự không thoải mái trong lòng lập tức biến mất, “Nếu có thể xóa bỏ hoàn toàn cái danh hiệu tiểu đệ đệ này, anh sẽ rất cao --- a...” Muốn nói tâm nguyện nho nhỏ của mình, nhưng còn chưa nói xong, anh đã không khống chế được âm thanh hít khí của mình.

A... Ma nữ này dạng chân ngồi trên người anh thì thôi đi, còn dám làm ra tư thế ái muội như vậy.

“Em trai Luật Dã.” Cô ngọt ngào gọi một tiếng.

“Không được kêu em trai...”

“Hửm? Em trai Luật Dã, nếu anh thích em gọi như thế, có thể nói một câu nha...” Vừa dứt lời liền động tay cời nút áo sơ mi.

Từ trên xuống, một cúc, hai cúc, ba cúc...

“A...” Chịu không nổi hình ảnh kích thích trước mắt, anh găm nhẹ một tiếng, “Linh Linh!”

“Anh thích em gọi anh như vậy, có thể nói mà...” Coi như không thấy người bên dưới đang kháng nghị, cô nhắc lại câu nói lúc nãy, cũng duy trì tốc độ chậm chậm cời nút áo.

Ài, anh đã sớm biết Linh Linh sẽ “ăn” anh đến sít sao mà, kể cả bây giờ quan hệ của hai người đã khác đi, cô vẫn luôn nắm được cái chuỗi của anh.

Buông một tiếng thở dài trong lòng, Chu Luật Dã vươn tay kéo một cái, xoay người, hai người lập tức thay đổi vị trí.

“Hử?” Không ngoài ý muốn bị người nào đó quay người áp trụ, cô thâm thúy nhướn lông mày, biểu tình kiêu mị chờ đợi đáp án của anh.

Còn anh thì cúi đầu hung hăng hôn cô.

Thôi, dù bị ăn anh cũng cảm thấy vui sướng, chỉ cần cô vui vẻ, tất cả đều không quan trọng, từ nhỏ ba đã nói với anh em bọn họ, vợ là để yêu để chiều cả đời, chỉ cần cô thấy vui, bảo anh suốt đời làm kẻ thua cũng chẳng sao.

“Linh Linh, anh yêu em.” Dời khỏi môi cô, anh mang theo mùi phấn sùng nịch ôm lấy cô, thăm thì lời tỏ tình.

“Em cũng yêu anh, Luật Dã.” Bảo Linh Linh ngọt ngào đáp lại, hai tay giơ lên, giao toàn bộ mình cho anh.

“Vợ ơi, anh chán...”

“Em còn chưa gả cho anh.”

“Vậy thì gả cho anh đi.”

Không biết đây là cầu hôn thứ mấy rồi, dù cho hai người hiện đang ở trong một cửa hàng áo cưới nổi tiếng.

“Anh mà còn làm loạn thì biến về nhà đi.” Ngăn cách bởi một tấm ván gỗ mỏng, Bảo Linh Linh thấp giọng cảnh cáo từ bên trong phòng thay đồ.

Cũng đến lúc thử áo cưới rồi, anh còn định cầu hôn cái gì nữa? Xem đi, đến cô nhân viên đang giúp cô điều chỉnh áo cưới cũng đang bị ghen cười kìa.

Cuối cùng, người đàn ông ở ngoài nhìn thấy cánh cửa đang đóng chặt có động tĩnh, cửa phòng thay đồ rốt cuộc cũng mở ra rồi.

“Oa...” Bốn phía vang lên tiếng thán phục.

Cửa vừa mở ra, Chu Luật Dã là người đầu tiên ngênh đón.

“Có thể đôi bộ khác được không?” Anh có ý đồ muốn dùng thân thể mình để chắn cho cô, không muốn người khác nhìn thấy cô trong bộ áo cưới quá gọi cảm này.

“Khó coi lắm sao?” Bảo Linh Linh nghi hoặc nhìn anh.

Váy cưới màu hồng với phần thân áo được thiết kế như áo vest, từ phần ngực đến eo được thiết kế ôm sát lấy thân hình cô, làm lộ ra dáng người có lồi có lõm, phía sau có dây buộc lộ ra một mảng lưng lớn, làn váy phía dưới được xếp tầng bởi nhiều chất liệu khác nhau, đính thêm pha lê, một chiếc váy cưới khiến người ta không cảm thấy quá xa hoa mà ngược lại thấy được sự mộc mạc thuần khiết.

“Rất đẹp.” Ánh mắt Chu Luật Dã dán chặt trên gương mặt cô thì thầm, tầm mắt lướt xuống nhìn thấy rãnh sâu bí ẩn nào đó, “Anh sẽ mua cho em bộ này nếu em đồng ý chỉ mặc ở nhà cho một mình anh xem, còn muốn cho người khác xem thì phải đổi bộ khác.”

“Ai lại mặc váy cưới ở nhà chứ.” Người này đúng là hết thuốc chữa, “Em sẽ lấy bộ này.”

“Bà xã...”

“Im lặng.”

Kháng nghị không có hiệu quả.

Ở cửa hàng áo cưới lần qua lần lại loáng một cái đã đến buổi trưa. Sau khi rời khỏi cửa hàng áo cưới, hai người dừng lại ở bên cạnh một chiếc SUV màu đen.

“Anh thích làm một lão ngoan đồng lắm hay sao?”

Một mối dựa vào cửa kính xe, Bảo Linh Linh day day huyết thái dương.

“Tại em không bao giờ làm nũng với anh, vậy chỉ có thể để anh đến làm nũng với em thôi.” Anh nói với giọng điệu cực kỳ bắt đắc dĩ.

Ở trước mặt người khác bà xã luôn là một cô gái nhu hòa thủy mì, nhưng ở trước mặt anh thì cường hãn vô cùng. Nhưng anh biết rõ đây mới là bản tính của cô, từ nhỏ anh chính là vì nảy sinh ái mộ dưới “dâm uy” của cô nên anh không ngại cô tiếp tục phát huy.

“Anh thích bị ngược lắm sao?”

“Nếu đối tượng là em, anh không có vấn đề gì hết.”

“Chu Luật Dã, anh thật khủng bố.” Lời ngon tiếng ngọt càng nói càng thuận miệng.

“Nếu có người dám khi dễ em, anh sẽ càng khủng bố hơn.”

Anh đánh tay lái, điều khiển xe từ từ chạy vào đường cái.

Nhìn khuôn mặt đang chuyên tâm điều khiển xe của anh, cô nghĩ đến lần nói chuyện phiếm với Chu Luật Nhân lúc trước.

“Tính cách Luật Dã quá kiên cường, luôn muốn làm chuyện tốt nhất cho em.”

“Cậu ấy nhất định rất yêu em, chiều em, lại càng không để người khác bắt nạt em, tin tưởng anh, cậu ấy xứng đáng là người để em dựa dẫm cả đời.”

Ài. Tại sao Luật Nhân và Luật Anh lại luân phiên đến tẩy não cô, hại cô không cẩn thận, cứ thế mơ hồ đáp ứng lời cầu hôn của Luật Dã.

“Có chuyện gì sao?” Anh phân tâm nhìn cô một cái.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Đi ăn trưa, anh đã đặt chỗ rồi.” Anh giơ tay ra vuốt vuốt tóc cô, “Đang nghĩ cái gì thế?”

“Chúng ta thật sự sẽ kết hôn sao?”

Bàn tay to bồng cứng đờ, “Ngán vạn lần đừng nói với anh là em muốn đổi ý.” Anh biểu tình phức tạp liếc cô một cái, giọng nói cũng lạnh đi vài phần.

Anh không chịu nổi loại đã kích này.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 10[2]

Editor: Serena Nguyen

~ Chỉ còn chương kết nữa thôi là bộ này kết thúc rồi. Trì trệ quá đi, nhưng cuối cùng cũng đã đến cuối con đường rồi.~

“Không phải đàn ông thường nói phải trải nghiệm nhiều trước khi kết hôn sao?” Quá hạnh phúc, không khỏi có chút bất an.

Nói như thế nào thì trước kia cô cũng quen hai bạn trai, nhưng Luật Dã chỉ có cô, khó đảm bảo một ngày nào đó sẽ không thay đổi khẩu vị.

“Anh chỉ muốn trải nghiệm cùng em.” Anh nói như chém đinh chặt sắt. “Anh có bệnh cuồng sạch về tình cảm, cuồng sạch về sinh lý, cuồng sạch về tinh thần, nếu em không lấy anh, anh sẽ xuất gia.”

Bảo Linh Linh le lưỡi, cười ra tiếng, “May là nhà anh có ba anh em, không đến mức tuyệt hậu.”

Nghe vậy, Chu Luật Dã đột nhiên tăng tốc, không nói một câu ngừng xe ở ven đường.

Anh cời dây an toàn, áp bách mười phần xán lại gần chỗ ghế lái.

“Em nói giỡn mà.....” Cô nhanh chóng cầu xin tha thứ, hoàn toàn không có biện pháp né tránh.

Anh không để ý tới cô, trực tiếp chiếm lấy bờ môi hồng của cô.

“Ừm.”

Lúc này, trong nụ hôn đầy tính xâm lược, anh không để ý tới sự giãy dụa của cô, mở hàm răng ra, đầu lưỡi xâm nhập điên cuồng nuốt.

Bàn tay thô ráp luôn vào dưới quần áo của cô, mạnh mẽ gọi lên phản ứng nguyên thủy nhất của cô.

“Ừm, Luật Dã, không được.” Bảo Linh Linh tốn bao công sức mới tránh được khỏi bờ môi của anh, thở không ra hơi, hai tay vội vã muốn ngăn cản bàn tay to đã xâm nhập bụi hoa.

“Lấy chồng hay không?” Sức mạnh vượt xa, anh vẫn bất động như núi, tiếp tục nắn bóp chỗ mềm mại kia.

“Không, ừm.” Nhu bị điện giật, cô không thể lên tiếng.

Nghe được chữ không, anh tăng thêm độ mạnh, nói, “Lấy chồng hay không?”

Lời nói muốn ngăn cản, ra khỏi miệng, đều biến thành rên rỉ quỵn rũ.

“A.” Không thể chống đỡ được sự trêu chọc điên cuồng kia, đôi tay nhỏ bé của Bảo Linh Linh chỉ có thể bất lực cầm lấy cánh tay rắn chắc cứng như thép.

Mà Chu Luật Dã vẫn không buông tha cô, ngón tay cứng đầu tiến vào u kinh, trong ngoài tấn công làm cho thủy triều càng thêm lan tràn, trong lúc nhất thời, bên trong xe chỉ nghe thấy tiếng yêu kiều như khúc hát từ trên trời, mà bên ngoài vẫn ngựa xe như nước như trước.

Nhìn hai má đỏ hồng như say, anh mới sung sướng tiêu hơn nửa con tực, “Em chỉ có thể lấy anh.” Anh mềm nhẹ hôn lên khuôn mặt của cô, rút tay khỏi nhụy hoa ướt át.

Thở ra khe khẽ, Bảo Linh Linh không thể tin được nhìn chăm chăm bên người đàn ông.

Anh lại dám làm vậy ở bên đường.

“Chu Luật Dã!” Cô muốn mắng to, mà tình dục chưa lui, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.

Anh rút tờ giấy khăn lau tay, cung triều véo má cô.

“Ngaoan, chúng ta đi ăn cơm.” Hình thức bá đạo khởi động.

Anh kéo lại quần áo cho cô, lại xoa xoa đầu cô, rồi bắt đầu khởi động xe.

“Anh hơi quá đáng rồi đấy.” Tức giận nghiêm mặt, ánh mắt hận không thể bắn thủng anh.

“Em mới quá đáng, anh dốc hết lòng dạ cho em, em còn muốn từ hôn.”

“Đùa mà.....”

“Linh Linh,” Biểu cảm của anh hơi nghiêm túc, giọng điệu đứng đắn bất thường, “Anh rất yêu em, vui đùa của em sẽ làm trái tim anh tê liệt.”

Bởi vì quá mức để ý, anh không có cách nào chấp nhận việc cô có ý tưởng muốn chạy trốn khỏi anh.

“Được rồi, xin lỗi mà,” Mếu máo, cô thực dũng cảm giải thích.

Nói thực ra, nhìn thấy anh phản ứng lớn với câu nói đầu tiên của mình như vậy, cô cũng có chút mừng thầm.

“Xin lỗi có ích gì sao?”

“Vâng, Chu Luật Dã tiên sinh, anh là đại soái ca, tài hoa dào dạt lại độ lượng, đáng người tuyệt đẹp làm cho em hận không thể ăn anh không còn xương cốt, cầu xin anh lấy em về nhà được không?” Cô lờm anh một cái, không thành ý hừ lạnh nói.

Khỏe miệng cong lên độ cong duyên dáng, anh gật gật đầu, “Miễn cưỡng có thể nhận.”

Lời ngon tiếng ngọt của người yêu, nghe thế nào cũng không thấy chán.

Bữa tối, bọn họ dùng cơm ở một nhà hàng mới mở, nơi này nhấn mạnh rằng nguyên liệu nấu ăn đều là nhập khẩu từ Pháp qua đường hàng không, bởi vậy cho dù là giá cả cao ngất trời, trong nhà hàng vẫn chật cứng không còn chỗ ngồi, hai người ngồi ở trong góc lầu hai gần cửa sổ, có thể quan sát cảnh đẹp bên ngoài.

Dùng cơm xong, Chu Luật Dã chở cô đi hóng gió trong nội thành.

“Ồ, kia không phải Bảo Dương sao?” Xa xa, Bảo Linh Linh phát hiện ở phía trước có một đám người đứng bên đường, gương mặt trắng nõn trong số đó cực kì quen thuộc.

Xe tới gần, hạ cửa kính xe xuống.

Rất nhiều người chú ý tới bọn họ.

“Chị? Sao hai người lại ở đây?” Bảo Dương kinh ngạc tiêu sái đến bên xe.

“Đang làm việc sao?” Có nhiếp ảnh, đèn flash với model, hậu trường thật lớn.

“Tăng ca, một tổ dm (mình họa- draftsman), như thế nào cũng không chụp được.” Khiến cho anh không thể không đến giám sát.

“Hôm nay ở nhà không nấu cơm, em tự đi ăn nha.” Tuy rằng hôm qua đã nói rồi, cô vẫn có thói quen dặn dò lại.

“Biết. Em chưa thành tiên, chỉ nhìn không khí không no được.”

“Ồ, thực xin lỗi, phó giám sát.....” Nhân viên công tác nơm nớp lo sợ xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Gi?” Quay đầu, Bảo Dương lập tức thay đổi biểu cảm, lạnh lùng tàn khốc như thường ngày.

“Chuyện là..... Thiếu một model nam.....” Run rẩy nói ra, anh ta cảm thấy như nhìn thấy tử thần vẫy tay với mình.

Quả nhiên, “Đại diện công ty vô dụng hết à? Không model nam? Cậu có phải nam không?” Khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt vụn vỡ.

Thấy em trai phun lửa, Bảo Linh Linh ngây người một lúc, mới quay đầu thấp giọng hỏi người đàn ông nhà mình.

“Không phải tình tình Bảo Dương rất tốt sao?” Thất bại, cô cảm thấy cô làm chị gái quá thất bại, thế mà không phát hiện mấy tên nhóc bọn họ toàn che dấu nhân cách.

“Công tác không thuận, nổi bão là bình thường,” Chu Luật Dã giải thích thay bạn tốt.

Đột nhiên, giọng nói phát điên ngưng bật, đầu Bảo Dương dí tới gần cửa kính xe, vươn tay qua người chị, chỉ người đàn ông đang ngồi ở ghế lái.

“Chị, chúng ta thương lượng, cho em mượn Luật Dã dùng một chút.”

Đáp lại anh là âm thanh đập ga.

“Giúp một việc sẽ chết sao?” Nửa người anh sắp nhào vào trong xe, nhanh chóng kéo phanh lại.

“Anh thật hối hận vì đã lại dừng xe.” Mặt Chu Luật Dã nhất thời trở nên siêu thối.

Giúp đỡ? Nhìn anh giống người tốt bụng vậy sao?

“Muốn làm gì?” Bảo Linh Linh rất tò mò.

“Chụp kim cương. Cảnh trên đường, một nam một nữ đeo kim cương, rọi vào lẫn nhau trên đường tối.” Anh giải thích sơ qua một chút.

“Không phải em làm người nam là xong rồi sao?” Cô kỳ quái hỏi.

Nói về bề ngoài, em trai mình cũng là một soái ca mà.

“Không được, da em quá trắng. Không gọi được cảm giác mà em muốn.” Anh muốn là da rám nắng như Luật Dã. “Chị, em còn chưa ăn cơm, case này đã làm em gần ba tháng không ngủ ngon, giờ chỉ thiếu một tổ dm, chị sẽ không khoanh tay đứng nhìn phải không?” Anh không thể chờ nổi đến lúc bọn họ tìm được model khác rồi mới bắt đầu đâu.

“Ừm.....” Đứng ở lập trường của một người chị, cô rất muốn hỗ trợ.

“Không bàn nữa.”

“Hi, người anh em, không lâu nữa cậu sẽ biến thành anh rể của tớ, sẽ không ngay cả việc nhỏ nhỏ của cậu em vợ cũng không chịu giúp chứ?” Chị cần công tác có thể mau chóng hoàn thành, anh không tiếc dựa vào quan hệ.

Chu Luật Dã trừng anh, ánh mắt hai người đánh nhau mãnh liệt.

Tớ giúp cậu làm gián điệp bao nhiêu năm, chị của tớ có tình huống gì đều báo cáo cho cậu trước.

Ân huệ, ân huệ, ân huệ..... Bảo Dương tấn công bằng nhân tình.

Mẹ nó, tưởng vậy mà thuyết phục được anh hả? Chu Luật Dã cười lạnh, lạnh lùng dùng ánh mắt trả lời.

“Luật Dã.” Ngón tay nhỏ bé của Linh Linh chọc chọc cánh tay anh, mặt hơi hơi đánh về phía trước, ý tứ không cần nói cũng biết.

Haizz..... Anh không thắng được chiêu này.

“Tốt nhất không cần rất phiền toái, tính tình tôi không tốt hơn cậu.” Về mặt xâm xì, anh cời dây an toàn.

“Nhất định.” Dĩ nhiên là anh biết.

Chu Luật Dã vừa xuống xe, dáng người và khuôn mặt xuất sắc lập tức cướp đi ánh mắt của nhân viên công tác.

Bảo Dương lập tức chỉ huy stylist chuẩn bị, mà Bảo Linh Linh cũng xuống xe, đứng ở chỗ không xa quan sát.

“Oa, phó giám sát, nhà anh chuyên sản xuất trai đẹp gái xinh hả.” Tiểu Trần phụ trách chụp ảnh không dấu được kinh diễm, tiến đến tìm hiểu.

“Khuyên cậu không cần nhìn lung tung, dấm chua của anh rể tôi cực kỳ chua đó.” Anh cảnh cáo trước, “Hơn nữa tiền lương một năm của anh ấy anh ít nhất là gấp 10 lần của tôi, chẳng thiết tha gì lương model đâu.”

Lời này vừa nói ra, lập tức phá hủy ý định trong đầu của Tiểu Trần.

Khung cảnh thật sự tối. Đêm tối, trên đường, một nam một nữ, nam trái nữ phải, ước chừng cách nhau con đường, áo somi màu trắng cùng mở cổ áo, viên kim cương ba Cara treo trên một dây chuyền bạch kim, yên tĩnh nằm trước ngực hai người, lóe lên ánh hào quang chói mắt, không có đồ trang sức dư thừa, hai người cũng không có động tác gì khác, lẳng lặng đứng, chỉ nhìn thấy hai viên kim cương lóe sáng.

“Ok. Tiếp theo chỉ cần về sửa ánh sáng một chút là được rồi.” Bảo Dương xác nhận tình huống, chắc chắn ok, anh thét to, mọi người bắt đầu thu thập đạo cụ.

“Nhanh như vậy?”

“Bởi vì khoảng cách xa, lại tối, hơn nữa nhân vật chính là viên kim cương, nhân vật chỉ cần lạnh lùng là tốt rồi, vừa vặn, làm mặt lạnh là sở trường của chồng chị.”

Nếu hôm nay cần diễn mặt tươi cười, anh cam đoan chụp đến sáng mai cũng không xong.

Đổi lại quần áo, Chu Luật Dã đi tới, Bảo Linh Linh ôm cổ anh.

“Hê hê, hình ảnh nhìn qua đẹp trai hết sức nha.” Cô ngây ngô cười ở trước ngực anh.

“Em thích là tốt rồi.” Anh ôm eo cô, sắc mặt hơi tốt hơn một chút, “Em muốn anh chụp đó, đến lúc đó đừng gán một đồng tội danh lung tung cho anh.”

“Sẽ không, em biết anh thực ngoan.” Cô thể hiện sự say mê, xem như thưởng cho anh vì đã hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương kết

Editor: Serena Nguyen

Hai tháng sau, quảng cáo của công ty đá quý nổi như cồn, trong năm tập ảnh tuyên truyền, tập ảnh lấy bối cảnh đường đêm được chú ý nhiều nhất, các sản phẩm được quảng cáo trong đó đều được bán hết nhanh chóng, cuối cùng ảnh còn được làm thành poster to tướng dán trên rất nhiều tòa cao ốc.

Sau khi biết thân phận của người mẫu, công ty không chỉ trả tiền hợp đồng phong phú, còn tặng một cặp nhẫn cưới trị giá hàng trăm vạn để cảm ơn.

“Nhìn chuyện tốt cậu làm đi.”

Bảo Dương vừa xuất hiện, lập tức bị chú rể nhìn với ánh mắt hình viên đạn.

“Giúp cậu lời được cặp nhẫn kim cương giá thị trường ba trăm vạn rồi còn chi.” Anh tích cóp cả một năm mới mua nổi đó.

“Cậu cho rằng tôi thiếu tiền sao?”

“Hôm nay cậu là chú rể, làm ơn bày ra sắc mặt đẹp một chút.”

“Hừ.”

Hôm nay là tiệc cưới hai nhà Chu, Bảo mở sáu mươi bàn tiệc ở khách sạn, xe cưới trực tiếp đi từ thị trấn trở một đồng hàng xóm và bạn bè đến khách sạn.

Nhưng ngoài hội trường còn tụ tập không ít người không liên quan không mời mà tới, bên trong đủ giới truyền thông, đơn giản là chú rể của buổi hôn lễ này, là người mẫu nam đang nổi của công ty đá quý.

Kẹt một tiếng, cửa phòng nghỉ của cô dâu mở.

Khó trách tâm tình Luật Dã không tốt, Bảo Dương liếc mắt nhìn chị gái nhà mình một cái, lập tức biết con tức của chú rể từ đâu mà đến.

“Vợ, em quên áo choàng.” Chu Luật Dã lập tức che trước người cô.

“Không lạnh mà.” Bảo Linh Linh ngẩng đầu, giương mắt nhìn anh.

Áo cưới trên người cô, chính là bộ áo cưới hồng nhạt bó sát quanh ngực làm cho chú rể kháng nghị không dưới mấy mươi lần.

“Anh nhìn sắc mặt em giống bị lạnh.” Cô không cảm nhận được khí lạnh trên người anh sao?

“Dã con, dắt cô dâu vào.” Mẹ Bảo thúc giục.

“Mẹ, áo choàng của Linh Linh đâu?”

Từ đây đến hội trường có một đồng truyền thông, anh cũng không muốn chia sẻ đáng người của vợ với đàn ông cả nước.

“Linh Linh như vậy rất được, cần áo choàng làm cái gì? Nhanh, nhanh.” Mẹ Chu cũng xuất hiện, trực tiếp đẩy cặp đôi ra ngoài.

Sắc mặt của chú rể xấu tới cực điểm, “Em đã đồng ý với anh sẽ mặc áo choàng.”

“Đợi chút ngồi xuống em sẽ khoác vào.” Bảo Linh Linh thè lưỡi, ý đồ chơi xấu.

Vẫn là trầm mặc, mặt anh xì ra.

“Chồng yêu à, biểu tình của anh giống như không muốn cưới em.”

“Muốn bị đánh sao?”

“Công bằng một chút, trước kia đều chỉ có anh biểu thị chủ quyền, hiện tại toàn Đài Loan nhiều nữ sinh chú ý anh như vậy, đương nhiên em cũng muốn biểu thị chủ quyền của em một chút chứ.” Cô nhỏ nhỏ ghé vào lỗ tai anh giải thích.

Nghe vậy, sắc mặt nghiêm túc thả lỏng rất nhiều.

“Em không tin anh có cách làm cho người phụ nữ khác không dám tới gần sao?” Cuối cùng giọng nói của anh cũng mềm mại hơn.

“Vậy anh trông chừng em làm chi? Hay là anh cho rằng em sẽ lẳng nhăng?”

Nói đến nói đi, còn không phải vấn đề tâm lý sao, dù sao chuyện muốn cho mọi người biết người bên cạnh là của mình chẳng phân biệt nam nữ, đây là một loại bản năng của động vật.

“Anh quen em bao lâu nay, anh cảm thấy em nhìn hiền lành, dễ bắt nạt lắm sao?”

Chu Luật Dĩ không nói chỉ nhìn chăm chăm cô.

Đúng rồi, từ nhỏ đều là Linh Linh bảo vệ bọn họ, lúc trước một đồng nữ sinh theo đuổi anh cô cũng không phản ứng, là vì lúc ấy cô xem anh là em trai, nhưng hiện tại quan hệ của hai người đã khác.....

“Anh đều đã quên em là sư tử hà đông.” Anh cười nhẹ.

Không cần hoài nghi, cô là con sư tử nhỏ bảo vệ phạm vi mình quản lý.

“Nếu anh muốn ngủ sàn trong đêm tân hôn thì cứ tiếp tục.” Nói cô là sư tử trước mặt cô, không cần anh chẳng phải là không hợp lý sao.

“Thực xin lỗi, vợ anh là tốt nhất.” Anh chạy nhanh cầu xin tha thứ, dặt tay cô xuống vừa hôn, “Tiến hội trường rồi phải khoác áo choàng vào.”

Bảo Dương ở một bên lẳng lặng nhìn cặp đôi này, lặng lẽ thở dài trong lòng.

Thật trâu bò, anh rể cậu thật là xứng danh người thuần thú, đôi ba câu có thể không chế bà chị thú dữ nhà mình.

Nhưng mà cậu có dự cảm, với dáng người kia của chị..... Ngày mai nhất định sẽ đăng báo, sau đó ông chồng nhìn thấy tuyệt đối sẽ phun lửa, đến lúc đó khả năng cao sẽ giận cá chém thớt lên cả người cậu.....

Đợi lát nữa sau khi tiệc cưới kết thúc, cậu vẫn nên đi tị nạn vài ngày mới được.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Trộm Vợ Trước, Dụ Vợ Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.